

Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Novembre 2011 · núm. 133 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat

www.cgtbalears.org

**sanitat, ensenyament, atur,
EROs, desnonaments...**

ATUREM LES RETALLADES

SOCIALS I LABORALS

**Les nostres
vides o els seus
beneficis**

Papers

de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 133 · Novembre 2011 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

***sanitat, ensenyament, atur,
EROs, desnonaments...***

ATUREM LES RETALLADES

SOCIALS I LABORALS

**Les nostres
vides o els seus
beneficis**

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 - Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 - Tel. 666 087 592 menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada Tel./fax 938042985 - cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus baixc-p@cgtcatalunya.cat Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat Tel. 933779163. Fax 93377551

Comerc, 5. 08840 Viladecans cgt.viladecans@yahoo.es Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell Tel. i fax 977660932 cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat Tel. i fax 938934261

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona cgt_gir@cgtcatalunya.cat Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Rambta Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona cgttarragona@cgtcatalunya.cat Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona flbcn@cgtbarcelona.org Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600 sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa manre@cgtcatalunya.cat Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubi
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Roselló 10, 08207 Sabadell - cgtSabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès cgt.castellar-v@terra.es, Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent sallent@cgtcatalunya.cat Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort pilumcgt@gmail.com

Editorial

En defensa dels serveis públics. Contra les retallades socials

La classe treballadora, els col·lectius socials més desfavorits i precaritzats, des de fa anys, venim patint la degradació i retallades en els drets laborals, socials, mediambientals, que han provocat precarietat, atur, misèria, injustícia, desnonaments, explotació, manca d'expectatives, por, submissió, angoixa, resignació, desigualtat...

En aquests mesos, assistim a l'increment d'un nou atac contra els serveis públics. Els serveis públics de qualitat i universals són un dret que garanteix la satisfacció de les necessitats bàsiques que tenim com a persones, representen una societat de drets, de manera que la lluita en defensa del públic és la lluita per la igualtat i la justícia social.

Per tant, exigim el servei públic de la sanitat, l'educació, el transport, les comunicacions, el correu postal, l'energia, l'aigua, l'habitatge, la cultura, els serveis socials, el salari social, el medi ambient, les pensions, les cures, la neteja... En definitiva, exigim i lluitem per viure amb dignitat, en una nova societat amb drets i llibertats, igualitària, solidària, que sap autogestionar-se i repartir la seva riquesa i el treball amb criteris de justícia social.

El govern, la banca, la patronal, han decidit privatitzar els serveis públics perquè només els utilitzin els qui tenen diners, vendre les empreses públiques, destruir ocupació, reduir els salaris, abaratir els acomiadaments, reduir les pensions, retallar els serveis socials i laborals, perquè amb el que ens roben, tenir diners i poder pagar el deute i la crisi que ells mateixos han provocat. La privatització d'allò públic és un atac directe als drets col·lectius, un atac a la justícia social en permetre convertir en negoci la satisfacció de les necessitats bàsiques de l'ésser humà. No ho podem permetre.

És imprescindible defensar els serveis públics i no confondre gestió pública amb gestió estatal. Quan la gestió és pública es tendeix a l'autogestió social, a l'organització i planificació col·lectiva d'aquests serveis. Són els nostres ser-

veis públics, es financen amb els nostres diners i hem autogestionar-los de forma col·lectiva.

La defensa dels nostres drets, dels serveis públics, de la nostra dignitat, hem de fer-la al carrer, a les places, allà on les persones ens trobem i vivim. Per això, animem a les persones en atur, a les treballadores, estudiants, pensionistes, joves, precàries... a participar en les mobilitzacions.

Sols i separats no podem. L'atac al que és públic i les retallades socials ens afecten a totes i tots.

Per això la CGT estem en tots els fronts de lluita: convocant vagues a sectors com les universitats i els hospitals; participant a les mobilitzacions contra les retallades a la sanitat, l'educació i els serveis socials, mobilitzacions que s'estenen per tot el territori; fent campanya contra la corrupció política i potenciant l'abstenció activa a les eleccions espanyoles; lluitant contra els ERO, els acomiadaments i

la repressió sindical; treballant amb els moviments socials, les acampades i el moviment 15M; donant suport a la lluita pel dret a l'habitatge i contra els desno-

naments;... en definitiva, lluitant amb tots els nostres mitjans contra els poders polítics, econòmics i financers. No hi ha altre camí...

Agurrelj

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana**: Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Rojals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Pedro Rosa i Laura Rosich. **Col·laboradors**: Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Didac Piñero, Jaume Fortuño, Carluís Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavirtate, Llorenç Buades L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya**: Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears**: Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista**: www.revistacatalunya.cat

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Drets dels subscriptors:

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscripores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titulars respectius dels quals són el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona; i a la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears a Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971 791 447. comunicacio@cgt-balears.org

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"

Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.

Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

"...que la significació sigui diluïda en el xàfec de la crítica inherent en la no-crítica de la reacció veritable que no és sinó la que vol esborrar el significat en plasmar-lo..."

Carles Hac Mor a "Que mori el sentit"

REPORTATGE

Tenim un país fortament endeutat, però no és el deute públic el més important sinó el deute privat, sent aquest el que dispara la xifra del deute total

El deute públic espanyol és dels més baixos de la zona euro

De la crisi del deute a l'ajustament (1)

Un document per a entendre el tema del deute, la situació actual de l'economia espanyola i el perquè de la situació d'ajustaments que porta a terme l'Estat espanyol (i els governs autonòmics) per diverses vies, sempre però en perjudici de la classe treballadora i de la majoria de la població. Aquí us oferim la primera part de l'informe i en el Catalunya-Papers de desembre la segona.

Seminari d'Economia
Crítica Taifa

Una economia endeutada, una herència que ve des de lluny

El crèdit és un element central i imprescindible en el desenvolupament de l'economia capitalista (1). Aquest permet a les empreses i als estats plantar cara a projectes d'inversió a llarg termini i permet als consumidors comprar béns i pagar-los a terminis segons acordin amb les entitats financeres. A mesura que el capitalisme s'expandeix i aprofundeix, el concurs del crèdit és cada vegada més necessari; tant en èpoques de crisis com d'expansió.

Des de la crisi dels anys setanta un sistema financer mundial molt innovador es va anar expandint enormement posant a la disposició dels negocis de tot el món un creixent volum de crèdits, el que ha estat un factor fonamental per a facilitar l'expansió de l'activitat econòmica en tot el món, encara que intercalada d'abundants crisis (2). Però el crèdit suposa que els agents que l'obtenen s'endeuten amb els que el concedeixen, amb el que l'augment del crèdit suposa l'augment de l'endeutament,

fent de les economies modernes economies endeutades.

En l'endeutament es poden distingir diferents tipus de deute:

Deute privat

Les empreses operen sempre a crèdit, que generalment obtenen del sistema bancari. A més, els moderns sistemes productius impliquen més necessitat de crèdit, utilitzant-lo no només per a la inversió sinó fins i tot per a finançar el capital circulant o despeses corrents. Per altra banda, les famílies han anat endeutant-se de forma creixent principalment per a la compra d'habitatges, però també per a l'adquisició de cotxes i altres béns durables. El més nou en els últims 15 anys ha estat la facilitat en la concessió de crèdits tant a les empreses com als particulars. El deute de les famílies en relació a la seva renda disponible ha passat del 70% a principi dels anys 2000 al 130% en el 2008. En el cas de les empreses, el deute ha passat del 400 al 800% del seu excedent brut d'explotació (beneficis) en el mateix període (3). Aquest accés al crèdit va facilitar una demanda interna galopant portant a l'economia a endeutar-se fins a les celles, augmentant fortament el deute intern del país, per a mantenir la producció i el consum.

Deute públic

És aquell en el qual incorren els ens públics: l'Estat central, les Comunitats Autònomes, els Ajuntaments i les restants Administracions Públiques. Respecte a ell ja sabem que en la crisi (4) els Estats van portar a terme una actuació amb conseqüències financeres demolidores. D'una banda, van augmentar fortament les despeses: la crisi ha suposat una enorme ajuda de l'Estat al sistema financer al brindar-li un xec en blanc per a pagar la factura del rescat bancari (5); al mateix temps, durant la primera fase de la crisi es van destinar importants recursos per a subvencionar altres sectors estratègics com la construcció o l'automòbil amb la finalitat de mantenir la demanda efectiva, mentre el tremend atur generat ha obligat a una important despesa en el pagament del seu subsidi per a un nombre creixent de desocupats, prop dels 5 milions segons dades de les EPA del 2011 (6). D'altra banda, els ingressos de l'Estat disminueixen a causa de un injust sistema fiscal –rebaixa d'impostos directes establerta al llarg dels anys anteriors i supressió d'alguns impostos com els de patrimoni i successions– i la caiguda de la recaptació per la menor activitat econòmica. En total els ingressos públics van disminuir en un 17% el 2009 i en un 32% en el primer trimestre de 2011 respecte al mateix període de l'any anterior. Tot això va ser augmentant el dèficit públic (7) i obligant a l'Estat a endeutar-se per a poder finançar aquesta situació,

generant un important creixement de l'endeutament del sector públic.

Deute extern

És aquell contret amb o finançat per entitats no domiciliades o persones no residents en el país. Aquest deute extern pot originar-se per dues vies:

I.- La balança per compte corrent (8).

Durant molts anys l'Estat espanyol ha estat un gran país deutor amb l'exterior pel dèficit de la seva balança comercial. Senzillament si una economia importa més productes dels que exporta de forma continuada en el temps ha de pagar a l'exterior més del que cobra del mateix, experimenta un dèficit comercial i requerirà de recursos de l'exterior en les seves diverses modalitats, i si no rep els suficients acabarà endeutant-se.

Els països tenen diferents maneres d'equilibrar els seus comptes externs. En el cas de l'Estat espanyol, en diferents períodes el dèficit es reduïa amb diverses entrades de recursos de l'exterior: fins als anys setanta a través de les remeses dels emigrants espanyols que treballaven en l'exterior, per les entrades de capital per a invertir en el país procedent principalment dels països de la Unió Europea, especialment importants en aquest equilibri en els anys noranta, els ingressos per turisme i des de l'entrada en la

UE, també amb les transferències de fons d'aquesta institució (9).

En etapes que el dèficit comercial era molt alt i resultava difícil de finançar, es recorria a la devaluació de la moneda. Aquest mecanisme permetia augmentar les exportacions ja que reduïa els seus preus i reduir les importacions ja que augmentava els d'aquestes i, consegüentment, reduïa el dèficit. La devaluació, no obstant això, suposava un risc per als capitals financers invertits en el país, doncs al valer menys la moneda (en aquest cas de l'Estat espanyol) les seves inversions es devaluaven també.

L'entrada en l'euro va eliminar aquest risc de pèrdua de valor per als que invertien en el país, pel que facilitava en gran manera l'endeutament exterior del país. Amb la integració en l'euro es va perdre l'autonomia sobre la política monetària i la devaluació ja no és possible. A l'Estat espanyol, la integració en la Unió Europea (1986) va liberalitzar els mercats de béns i serveis i de capitals i va facilitar les inversions de capital estranger perquè al pertànyer a la Comunitat el país oferia més garanties al capital. A més, des que es va adoptar l'euro l'any 1999 era possible mantenir un deute exterior major per la garantia que donava a nivell internacional la nostra pertinença a la moneda única, entre altres raons perquè no existia risc de devaluació.

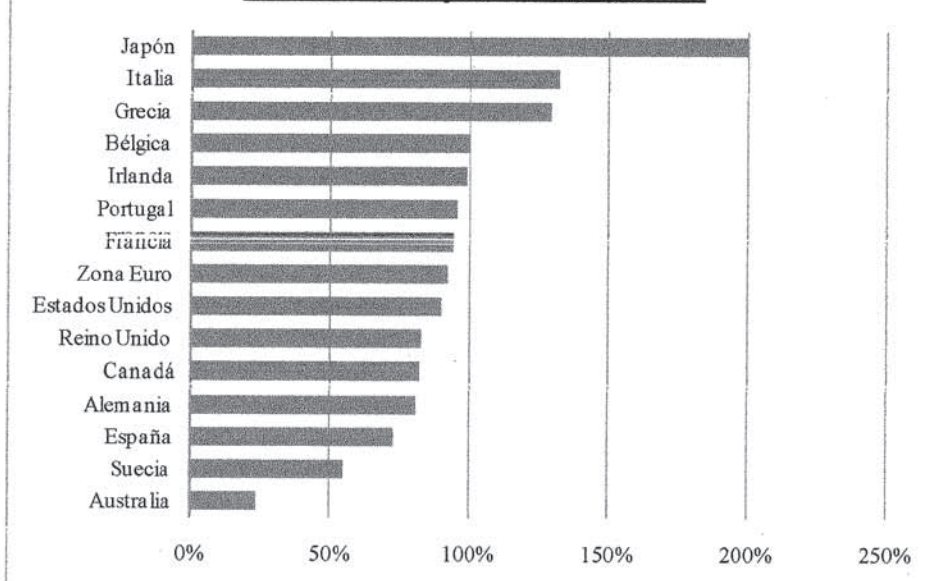
L'entrada en l'euro i tot el que això comporta va facilitar l'entrada de

Cuadro 1.- Déficit público y deuda pública. % PIB Estado español.

Año	Déficit público	Deuda pública
2005	1,0	42,00
2006	2,0	39,60
2007	1,9	36,20
2008	-4,1	39,80
2009	-11,1	53,30
2010	-9,2	60,10
2011	-6,6*	63,6 (1r trimestre)
2012	-4,0*	74,30*
2013	-3,0*	71,10*

* Estimado: datos Eurostat

Gráfico 1.- Deuda pública como % del PIB

capital financer en forma sobretot d'inversions en cartera (10) permetent finançar el dèficit existent, però sense corregir els greus problemes de la balança per compte corrent. Molts economistes sembla que creien que aquest deute es podia sostenir sense problemes perquè estàvem en l'euro i això permetia un endeutament sense límits però distava molt en aquest cas i ha agreujat fortament el problema del deute.

Amb la integració en la Unió Europea, les importacions han continuat augmentant molt per sobre de les exportacions, així com altres pagaments, com els deguts a les compres de tecnologia o als beneficis deguts a les entrades d'inversions estrangeres de capital anteriors. En els últims anys, han estat també especialment importants els pagaments per interessos a l'exterior pels diners prestats per a finançar l'activitat econòmica interior.

Especialment a partir dels noranta, Espanya va perdent a poc a poc pes en l'espai internacional d'exportacions com a conseqüència d'un intens procés de desindustrialització del qual la inexistència d'una política industrial n'ha estat molt responsable, acompanyada d'un capital nacional ocupat en altres sectors estratègics (construcció, immobiliari, financer-bancari, energia, transport i altres serveis) però cap amb capacitat exportadora. Aquest efecte coincideix en el temps amb un increment enorme de les importacions a causa de una demanda espanyola alimentada de deute exterior per a comprar els productes.

Entre ells destaca la importància del sector de la construcció en l'economia i les seves conseqüències en el comerç exterior, ja que aquest sector no exporta i, no obstant això, requereix de gran quantitat d'energia i materials que són comprats a l'exterior. El que fa que el sector sigui comercialment deficitari respecte a l'exterior. Com a l'estar en l'euro, ja no es pot recórrer a devaluar la moneda, es va agreujar el problema de les transaccions comercials i va créixer desmesuradament el dèficit comercial.

Aquestes dues forces, capacitat

El deute públic

Quan es produeix una situació de dèficit públic, com actualment s'està produint en la majoria dels països d'Europa, els Estats es veuen obligats a aconseguir finançament per a cobrir la part de les despeses que amb els ingressos no els arriba. Les administracions públiques d'àmbit local, comarcal, fins i tot autonòmic poden demanar préstecs a entitats financeres fins a cert límit, però l'Estat, per a aconseguir grans volums de finançament necessaris per a cobrir el seu dèficit, ho fa a través del que es coneix com emissions de deute públic. És a dir, el govern de l'Estat no es dirigeix a una entitat financera a demanar un crèdit sinó que emet bons i obligacions de l'Estat que són comprats a un preu pels inversors a través de subhastes en el mercat de deute sobirà. Els inversors donen diners a l'Estat a canvi d'uns títols de deute que els donen dret a cobrar un interès durant el termini estipulat, ja sigui a curt termini (3, 6, 12 o 18 mesos) o a llarg termini (3, 5, 10, 15 o 30 anys). El tipus d'interès a pagar als creditors serà major com més gran sigui el termini de venciment dels bons o obligacions concretes i el risc en el qual es consideri que incorren els prestataris. Al vèncer el termini se'ls retorna el principal l'import prestat.

Qui presten els diners a canvi de títols solen ser grans entitats inversores o, amb menor freqüència ciutadans; poden ser del país o estrangers. Aquest deute l'Estat el paga amb els impostos que obté dels contribuents. Hi ha per tant una transferència de riquesa de la ciutadania que paga impostos a qui tenen estalvis per a prestar a l'Estat. Com les quantitats són molt elevades, les transferències dels ciutadans als estalviadors també ho són.

Dintre del deute públic cal assenyalar el de les Comunitats Autònomes (CC.AA.) que han incorregut en dèficits superiors al que se'ls havia recomanat, pel que han de reduir-los a la meitat, des del 2,8% del PIB de l'Estat de 2010 fins al 1,3% que se'ls exigeix per a 2011, el que suposa grans dificultats. Les CC.AA. han de recaptar en conjunt uns 27.000 milions d'euros aquest any, entre ells uns 14.000 milions d'euros de deute nou segons alguns càlculs. Donades les dificultats de finançar aquestes quantitats algunes CC.AA. com Catalunya estan recorrent a l'emissió de bons a particulars. Segons el Banc d'Espanya, en conjunt, en 2010 el deute públic total va arribar a 638.767 milions d'euros (60,1% del PIB), amb 487.870 milions d'euros (45,9% PIB) de deute de l'Estat central, 115.455 milions (10,9% del PIB) de deute de les CC.AA i 35.442 milions (3,3% del PIB) de deute dels ajuntaments.

El problema del deute públic a l'Estat espanyol no és tant pel seu percentatge del PIB, ja que és un dels més baixos de la eurozona, sinó per la celeritat amb la qual està creixent, havent passat de 36,2% el 2007 a 57,7% el 2010 i es preveu que serà de 74,3% el 2012, encara que s'espera que comenci a baixar lentament a partir d'aquesta data. La mitjana de deute públic en la Unió Europea era de 74,7% el 2009 i 80,0% el 2010. Més endavant comentarem altres aspectes que accentuen el problema del deute públic.

El deute privat més el deute públic constitueix el total del deute d'un país que ha de ser finançat. Aquest finançament pot ser realitzat per agents interns –les institucions financeres internes i la població resident en el país– o per agents externs, generalment institucions financeres i fons sobirans d'altres estats. Tant el deute privat com el públic es financen amb ambdues fonts. Habitualment i de forma errònia respecte al llenguatge es fa referència en el primer cas al deute intern, i en el segon al deute extern, però el deute és tot del país en qüestió, és a dir intern, i és el finançament del mateix el que és intern o extern. Per exemple, quan s'assenyala que el deute públic de l'Estat espanyol està finançat en el seu 52% pels bancs de l'estat, i la resta per finances exteriors, tenim un deute intern finançat gairebé a mitges per agents interns i externs. De totes maneres, i atès que l'expressió s'ha convertit ja en habitual, usarem l'expressió deute extern per a referir-nos a la part de deute tret amb agents externs i finançada des de l'exterior, reservant la de deute intern a la finançada per agents interns. La suma de deute privat i públic, que constitueix el deute total, ha de ser necessàriament igual a la suma de finançament intern i extern, la qual es coneix com deute intern i extern.

exportadora i importadora, amb tendència inversa, mostren la greu situació comercial en la qual s'ha situat l'economia espanyola. Per altra banda, van començar a disminuir les inversions estrangeres però van augmentar els fluxos de sortida deguts als beneficis de les que havien entrat en anys anteriors. De fet, no només van disminuir les inversions sinó que les grans empreses espanyoles van començar a invertir en l'exterior, el que suposava que sortien capitals a l'exterior. Les remeses d'emigrants espanyols ja eren mínimes i el turisme encara que ha estat sempre una font de recursos estrangers molt important, per si sol no basta per a equilibrar el dèficit comercial espanyol.

La combinació de tots aquests elements va fer que ja abans de la crisi

actual, el dèficit exterior de l'Estat espanyol en valor absolut arribés a ser el més elevat del món després del d'Estats Units (11) i en relació al PIB el més alt de les economies més importants. El 2006 i 2007 el dèficit per compte corrent, que forma part del deute extern, era del 9% i 10% del PIB, havent-se reduït per la crisi fins al 6% el 2009 i 4,7% el 2010.

Aquesta dada també serveix per a mostrar clarament el paper que ha jugat l'economia espanyola dintre de l'espai europeu en la dinàmica internacional del capital. Un espai comercial i financer que relaciona a països exportadors que ens venen els seus productes i obtenen un superàvit comercial, principalment Alemanya, amb països compradors, importadors nets, com l'Estat espanyol que suposa una suculent demanda

per a les exportacions dels primers. I a més, aquesta demanda es finança en bona part a crèdit, per capitals pertanyents als mateixos països que exporten (12).

En un context d'enorme expansió del comerç mundial, aquesta divergència posa de manifest la debilitat del model de desenvolupament i especialització productiva seguit per l'economia espanyola, on els sectors productius més competitius han anat perdent pes enfront d'altres activitats protagonistes del creixement econòmic, quedant reduït a un model de baixa productivitat, alta precarietat laboral i enorme deteriorament ambiental. Amb els seus sectors estratègics cada vegada més en mans del capital estranger, per tant a costa dels seus interessos, i un empresariat que només sap fer ajustaments via ocupació.

El dèficit exterior ha de ser finançat (cal pagar als importadors, cal pagar els dividendes dels capitals estrangers invertits en el país, els interessos que tot deute genera, etc.). Com s'ha finançat aquest recurrent dèficit extern? Mitjançant entrades de capital estranger en forma d'inversions en cartera i derivats financers, però sobretot, mitjançant crèdits de bancs estrangers, tal com veurem en l'apartat següent.

II.- L'endeutament financer.

En els cinc últims anys abans de l'esclat de la crisi, un altre tipus de fluxos d'entrada de capital, aquest purament financer, es va convertir en l'autèntic protagonista del finançament de l'economia espanyola. A més, en la primera dècada del segle XXI, en el període del boom immobiliari, els bancs i caixes d'estalvis espanyoles van demanar crèdits a l'exterior per a poder prestar al seu torn a les empreses de construcció i immobiliàries i a les famílies que demanaven hipoteques, ja que amb això obtenien quantiosos beneficis. Per a poder finançar tals crèdits en l'interior, els ens financers van haver d'endeutar-se en l'exterior (13), generant una enorme cadena d'endeutament privat. Es tracta sobretot de pur capital d'alta enginyeria financera el que ha finançat l'espectacular dèficit corrent, i la bombolla immobiliària i financera de l'economia espanyola en aquest últim període, duent al país a l'actual situació d'endeutament Això no hagués estat possible si, com ja hem dit abans, l'estabilitat d'una moneda forta –l'euro– no hagués facilitat la capacitat d'endeutar-se, la relaxació de la prima de risc (14) i la caiguda dels tipus d'interès. Sense la integració en l'euro no hagués existit la confiança en l'estabilitat financera espanyola.

També era necessària l'existència

d'un sector de producció, la construcció, amb una capacitat instal·lada molt superior a l'existent en altres països que absorbia quantitats ingents de fons a crèdit (15). Una dada que il·lustra sobre la situació és la dels crèdits als promotors que van passar de 32.550 milions d'euros l'any 2000 a 324.439 el 2009, és a dir es van multiplicar per deu, mentre que el crèdit als constructors va passar de 42.627 a 121.013 milions, multiplicant-se per gairebé tres vegades. De manera que un important deute financer ve a sumar-se al deute habitual d'origen comercial, provocant la creixent necessitat de finançament extern que ha dut als greus problemes de deute actuals.

És curiós que a pesar d'aquesta difícil situació actual les grans empreses espanyoles segueixen aconseguint crèdits a l'exterior –sembla que la seva solvència ofereix més garanties als mercats que l'Estat–, havent recorregut al crèdit extern en 90.722 milions euros el 2010 i 40.000 milions en el primer trimestre de 2011, particularment, però no exclusivament, les financeres (16). Sorprenentment no sembla que aquestes empreses hagin tingut grans dificultats per aconseguir uns crèdits que, de no pagar-se acabaran recaient una vegada més en l'Estat. El creixement desorbitat de l'endeutament implica un augment en el pagament d'interessos i amortització del deute, i com més gran és aquest import major és la necessitat de fons per a satisfer-lo. S'entra així en un cercle viciós anomenat parany del deute (17), un concepte gens nou en economia i al qual porta tota bombolla financera.

Això suposa una situació tan clarament insostenible que és sorprenent la inoperància dels poders públics i la incapacitat de percebre el problema i el silenci de la majoria del món acadèmic (18). Durant els anys del boom no es va fer res en la direcció adequada per reduir aquest dèficit permanent. Probablement degut al fet que, com en tot l'àmbit econòmic la posició neoliberal ha estat la de que el sector públic no ha d'actuar i regular ja que solament empitjora la situació, atès que segons la teoria econòmica convencional el desequi-

libri provocat per aquest dèficit corrent no era alarmant degut al fet que estàvem en l'euro i mentre hi hagués finançament significava que els agents econòmics, particularment en aquest cas només els mercats financers, eren els que havien de marcar el límit.

Els deutes

Tenim, per tant, diversos tipus de deute: d'una banda, el deute públic i privat, que indica qui són els agents deutors i sumen el deute total; que pot ser intern o exterior en funció de si els creditors són o no residents. En conjunt, un país fortament endeutat, dintre i fora del mateix, el total de l'endeutament del qual el 2010 suposava quatre vegades el que es produeix cada any en el país (400% del PIB), mentre el deute públic està poc per sobre del 60% del PIB, i el

deute exterior (barreja del privat i del públic que suposa el 167% del PIB) sent el privat exterior un 110% del PIB. Deute que d'alguna manera cal finançar.

Amb les dades del Quadre 2, es poden observar dues coses: una, que dintre de l'elevat import total del deute, no és el deute públic el més important sinó el deute privat, sent aquest el que dispara la xifra del deute total, especialment respecte al deute extern; i dos, que el volum del deute públic en l'Estat espanyol està considerablement per sota dels països més importants de la zona euro i altres països rics.

Notes:

(1) El crèdit resulta essencial per a poder vendre tot el que el capitalisme produeix, però això suposa avançar diners del futur per a comprar béns actuals. Cada vegada és

necessari més crèdit perquè el capitalisme es pugui sostenir.

(2) La crisi borsària de 1987, la crisi del 1992, la crisi de Mèxic de 1994, les crisis financeres del 1997-98 en el sud-est asiàtic, la crisi a Rússia el 1998 i la crisi de les telecomunicacions del 2000 van ser les més greus.

(3) Font: Serveis d'Estudis de La Caixa, Informe mensual, desembre de 2010.

(4) Per a la nostra anàlisi detallada de la crisi veure Informes 6 i 7 (www.informes.seminaritaifa.org)

(5) Els rescats de les institucions financeres (bancs i companyies d'assegurances) a nivell global suposen un cop d'estat del sector financer al poder polític.

(6) Enquesta de Població Activa.

(7) El dèficit públic descriu la situació en la qual les despeses en les quals ha incorregut l'Estat són superiors als ingressos que ha recaptat en un període concret, ingressos que en la seva major part provenen dels impostos. El superàvit seria la situació oposada, en la qual els ingressos són superiors a les despeses pel que s'aconsegueix un excedent que es pot destinar a cobrir despeses o inversions en períodes posteriors.

La situació de dèficit fiscal pot sorgir per un augment de les despeses, per una reducció dels ingressos o bé per ambdós efectes al mateix temps.

(8) Recull les transaccions relacionades amb l'economia real entre un país i l'exterior: els comptes del comerç de béns i serveis (inclòs el turisme), els ingressos i pagaments per rendes (especialment pagaments de rendes al capital estranger invertit en el país) i les transferències corrents que inclouen el conjunt de transferències i transaccions de béns o serveis realitzats a títol gratuït o sense contrapartida, com per exemple les remeses d'immigrants.

(9) Són fons destinats a determinades inversions de les quals l'Estat espanyol s'ha beneficiat des de

l'entrada en la UE. Per exemple els FEDER (Fons Europeu de Desenvolupament Regional). Són sobretot fons públics. Aquests moviments es registren en la balança de capital.

(10) Inversions en cartera recull tant les compres d'accions d'empreses (per sota del 10% del seu capital social) com la compra de deute públic, i sobretot préstecs).

(11) "España registra el déficit exterior más abultado del mundo tras el estadounidense" El País 16-03-2007 (12) Com succeeix a nivell global entre Xina i el finançament del dèficit d'Estats Units.

(13) Això era facilitat per l'excessiva liquiditat mundial a la recerca de destinacions a la inversió i tractant d'expandir-se en sectors amb capacitat productiva instal·lada.

(14) Veure definició més endavant (15) Ja durant l'època franquista, existien potents constructors procedents de l'oligarquia de l'època i amb grans connexions familiars amb els grans banquers i gestors de caixes d'estalvis.

(16) P. Blazquez. "Las grandes empresas recuperan crédito exterior". Público 11-4-2011.

(17) Consisteix en l'efecte pervers que produeix l'endeutament quan davant l'augment dels interessos i l'amortització i la dificultat de pagar-los es recorre novament al crèdit per a satisfer-los.

(18) Això amb una interpretació benivolent, doncs podria pensar-se també que l'acadèmia mantenia el silenci perquè afavoria els seus interessos.

* Aquest document, "De la crisis de la deuda al ajuste", del qual us hem ofert la primera part, i que entenem és molt útil per a entendre el que està passant, forma part de l'Informe del Seminari d'Economia Crítica Taifa "La estrategia del capital", que és l'informe número 8 que han editat i que us podeu descarregar en el seu web www.informes.seminaritaifa.org

Cuadro 2.- Deudas del Estado español y otros países en 2009 y 2010. Millones de euros (M.€)

PIB 2010 a precios corrientes: 1.062.591 (Un billón de euros)

DEUDA TOTAL: alrededor de 4.000.000 M.€ = 400 % PIB

	Total		Deuda externa			Deuda interna		
	Millones €	% PIB	Millones €	% PIB	% deute ext.	Millones €	% PIB	% deute int.
Deuda Pública								
<i>Deuda pública Estado español</i>	706.425	66,48%	351.966	33,12%	20,19%	354.439	33,36%	26,42%
Administración Central	539.597	50,78%						
CC.AA.	114.279	10,75%						
Ayuntamientos	35.380	3,33%						
Seguridad Social	17.169	1,62%						
Deuda privada								
<i>Sectores residentes</i>	2.378.656	223,85%	1.391.581	130,96%	79,81%	987.075,00	92,89%	73,58%
Sociedades no financieras	1.476.546	138,96%						
Hogares	902.110	84,90%						
<i>Entidades financieras</i>	1.127.688	106,13%	Sin datos			Sin datos		
DEUDA TOTAL	4.212.769	396%	1.743.547	164%	100%	1.341.514	126%	100%

Deuda Total: Incluye la deuda de las familias, las empresas, los bancos y cajas, la deuda del Estado, de las Administraciones Pública, de las Comunidades Autónomas y de los Ayuntamientos.

OTROS PAÍSES

	Deuda pública % PIB		Deuda externa % PIB
Alemania	73%	EEUU	94%
Japón	200%	Japón	42%
Francia	76%	Reino Unid	413%
Italia	114%	Irlanda	1052%
Zona euro	84%		
Media UE	73%	Alemania, Grecia = España	

TREBALL-ECONOMIA

Vaga d'universitats el 17-N i vaga d'hospitals el 18-N, mobilitzacions contra les retallades, l'atur, la corrupció política, els desnonaments... aquest és el camí a seguir

Cal seguir passant de la indignació a l'acció

Les mobilitzacions del 15-0

Reactiven i reforcen l'anticapitalisme i la lluita contra les retallades

Redacció

El 15-M encara és viu i és més global que mai. El moviment ho ha demostrat amb una convocatòria de mobilització mundial a la que han respost centenars de milers de persones d'arreu del planeta en una protesta internacional contra el capitalisme, la banca i les corporacions financeres i contra les polítiques econòmiques dels governs, posant l'accent en les problemàtiques relacionades amb les retallades en salut, educació i serveis socials, així com en la dificultat d'accés a l'habitatge i l'augment dels desnonaments que ha provocat la crisi. La repressió policial també ha estat en el punt mira de les crítiques de les manifestants.

El 15-O van tenir lloc una seixantena de manifestacions a ciutats de tot l'Estat espanyol, amb Barcelona i Madrid al capdavant en quant a participació, per tal d'expressar que cal passar de la indignació a l'acció i cridar ben fort que no som mercaderies en mans de polítics, banquers i especuladors, i mostrar que la guspira que va néixer fa cinc mesos segueix viva i s'ha estès per tot el món. Més de 900 ciutats de 82 països, de nord a sud i d'est a oest, es van sumar a la jornada de mobilització.

I la CGT, com no podia ser d'altra manera, ha participat activament en les mobilitzacions, diluïts i disseminats en mig de les marxades, accions i manifestacions, sense ànim de capitalitzar res però amb un paper actiu i dinamitzador en molts àmbits.

El 15 d'octubre milers de nosaltres hem passat de la indignació a l'acció. Des de la CGT de Catalunya fem una crida, tots i totes les afiliades i simpatitzants, a promoure, difondre i participar activament a les mobilitzacions que es continuïn portant a terme.

Ho farem amb la força de saber que som milers i milers arreu els i les que hem perdut la por, milers i milers els i les que reclamem poder decidir directament sobre nosaltres i el nostre futur, amb la lluita i, sobretot, amb la transformació radical d'un sistema

polític i econòmic injust.

Barcelona

La manifestació ha aplegat milers de persones, unes 200.000, que a partir de les cinc de la tarda han cobert, avançant amb dificultat per la gran afluència de gent, el recorregut entre plaça Catalunya i Arc de Triomf, on s'ha dividit en tres protestes diferents en defensa de l'educació, la sanitat i l'habitatge. Entre els assistents, gent de totes les edats, sectors laborals i situacions personals, i de diversa i plural procedència associativa i ideològica.

Un mantra al centre de la plaça Catalunya ha estat l'inici tranquil de la manifestació. El silenci, però, s'ha anat trencant amb música i actuacions i l'arribada continua de columnes de manifestants provinents de diferents punts de la ciutat. Les retallades han estat l'objectiu principal de les crítiques però també hi ha hagut càntics contra la dictadura financera, encarnada per exemple per la Borsa de Barcelona on els manifestants s'han aturat per expressar la seva protesta. I també hi ha hagut una important xiulada davant del Departament d'Interior, al passeig de Sant Joan.

Després de la manifestació el bloc blanc ha continuat les protestes per queixar-se de les retallades al sector sanitari. En total han sigut unes 2.000 persones que des de l'Arc de Triomf s'han dirigit a l'Hospital del Mar de Barcelona. Allà, portaveus dels diferents hospitals catalans han explicat quina és la situació que es viu als seus centres sanitaris. I per representar la situació crítica que comença a viure la sanitat catalana, han fet una "performance". Els 2.000 s'han estirat a terra i s'han fet els morts. Una metàfora del que pot ser el futur de la sanitat si es continua retallant. També han fet crides per continuar les reivindicacions.

Després de la manifestació, la protesta de l'habitatge, formada per unes 300 persones, ha ocupat un edifici d'obra nova del barri de Verdum

(Nou Barris), amb l'objectiu de que persones afectades per desnonaments puguin viure en una dotzena de pisos que hi ha buits. Per la seva part, la columna d'educació s'ha dirigit a la Facultat de Geografia i Història de la Universitat de Barcelona, per denunciar la situació que viu l'ensenyament a causa de les retallades.

Palma

Més de 10.000 persones han omplert alguns dels principals carrers de Ciutat de Palma amb el lema "Units per un canvi global" convocats per Moviment 15-M i Democràcia Real Ja, per exigir que els poders establerts actuïn en benefici de tots i no d'uns pocs. La marxa ha començat passades les set de la tarda a la plaça de les Tortugues per passar pel passeig de Mallorca i les Avingudes i ha acabat a la plaça d'Espanya.

Durant la manifestació, la majoria de lemes reclamaven democràcia, altres atacaven els bancs i el capitalisme en general i molts eren també contra els polítics. El crit "PSOE i PP, la mateixa merda són" es va fer sentir una bona estona al passeig de Mallorca. Les pancartes clamaven "El rescat bancari global és equivalent a eradicar la fam al món 98 vegades", "Necessit una educació pública de

qualitat", "La lluita és al carrer, cap a la vaga general", "Anticapitalistes per la solidaritat entre els pobles", "No hi ha pa per a tant xoriço", "Manos enlaire, això és un atracament", "No ens representen", "Li diuen democràcia i no ho és", "Em sobra mes al final del sou", "No volem farsants, volem la veu del poble" o "No som mercaderies".

Tarragona

Més de 10.000 persones s'han manifestat amb el lema "Defensem els nostres drets" pel centre de la ciutat, principalment en contra de les retallades, molt especialment contra les que afecten la sanitat. La plaça Imperial Tàrraco ha estat el punt de trobada de les marxades sortides des de tres barris de la ciutat, des d'on han iniciat el recorregut de la manifestació que ha acabat a la plaça de la Font.

Reus

Unes 800 persones s'han manifestat pels carrers del centre de la ciutat amb el lema "Passem de la indignació a l'acció" realitzant accions i lectures de comunicats en una oficina bancària, l'ajuntament, el local de CCOO-UGT, una seu de Telefònica i una ETT.

Girona

Les protestes han reunit més de 3.000 persones, darrere d'una pancarta amb el lema "Capitalisme en crisi. De la indignació a l'acció!", que han fet un recorregut fins a la delegació del govern de la Generalitat, on s'ha llegit el manifest del 15 d'octubre. Gent de Breda, Sant Hilari, Palamós, Palafrugell, La Bisbal, Ripoll, L'Escal, Salt i altres poblacions es van sumar a la marxa que va sortir de la Plaça del Barco, a la qual van participar activistes de diversos col·lectius i organitzacions.

Lleida

Més d'un miler de manifestants han triat l'antiga seu del Banc d'Espanya com a punt final de la concentració, que es va iniciar a la plaça Ricard Vinyes, el símbol del moviment a Lleida. La manifestació, amb el lema "Pobles del món en lluita", va passar per davant de la caserna de la Guàrdia Urbana, la Diputació de Lleida i el Palau de la Paeria, on es van fer segudes i nombroses escridassades contra la classe política. Així mateix els manifestants van expressar la seva protesta davant de les seus de caixes i bancs.

Setmana de lluita 14-18 novembre contra el Pacte Social i per la Vaga General

CGT-CNT-SO

Les organitzacions sindicals Confederació General del Treball (CGT), Confederació Nacional del Treball (CNT) i Solidaritat Obrera (SO), ens vam reunir el passat 17 d'octubre amb l'objectiu de continuar donant passos encaminats a la unitat acció, la mobilització i cap a la Vaga General. D'aquí va sortir la

convocatòria de mobilitzacions descentralitzades a tot l'Estat espanyol entre el 14 i el 18 de novembre.

Unes mobilitzacions que es fan necessàries contra les polítiques de retallades socials, el desmantellament dels serveis públics (sanitat, transport, ensenyament...) i contra la pèrdua de drets laborals i socials impulsada per les administracions i les institucions europees a instàncies de la patronal i dels mercats, així com contra les reformes laborals, la mo-

dificació del sistema de pensions i la reforma de la negociació col·lectiva. Perquè volen que siguem la classe treballadora i els sectors més desprotegits de la societat, els qui paguem la crisi i fem l'esforç de mantenir viu el sistema capitalista.

Des de CGT, CNT i SO valorem molt positivament les manifestacions de ràbia i indignació que s'estan produint als carrers i places de tot l'estat i procedim a convocar noves accions unitàries.

Fem una crida a totes les organitzacions sindicals, moviments socials, assemblees populars de barris i pobles, a grups de treball del 15M i les i els treballadors en general, a participar, confluïr i fer seva una Setmana de Lluita contra el Pacte Social i per la Vaga General, a desenvolupar entre el 14 i el 18 de novembre, confluïnt en la convocatòria de mobilitzacions descentralitzades pel proper dia 18 de novembre, qüestionant un procés

electoral dissenyat per a legitimar la classe política que ve aprovant mesura després mesura contra la classe treballadora.

Només des d'una forta procés de lluita al carrer i als centres de treball serà possible revertir a favor de la classe treballadora les actuals mesures que la classe política s'aplica al servei de la banca i la gran patronal.

Per això... la lluita és al carrer, cap a la Vaga General.

No pagarem la seva crisi! Lluitem a nivell europeu.

**Xarxa Europea
Sindicats de Base**

En tots els països, el govern i la patronal estan portant a terme una sèrie de plans d'austeritat que responguin a les necessitats de les institucions capitalistes mundials: el Fons Monetari Internacional, Banc Mundial, del Banc Central Europeu, etc. La seva recepta és simple: fer pagar als pobles, explotar cada vegada més als treballadors i treballadores per mantenir el poder i els beneficis d'una petita minoria (capitalistes, banquers, industrials, ...)

Destruir els serveis públics i la protecció social, congelar els salaris i les pensions, augmentar la productivitat dels empleats, aplicar impostos a les persones que treballen, instal·lar la precarietat en tots els sectors, atacar els coneixements i sabers dels treballadors/es. ... és una guerra social que es lliura contra els assalariats/des, els desocupats/des i els jubilats/des. Per aconseguir els seus fins, patronal i governs retallen totes les conquestes democràtiques i les llibertats i drets sindicals guanyades per les generacions anteriors, minimitzen les legislacions social a cada país, reprimeixen els que es resisteixen, estigmatitzen els pobres i als immigrants.

En aquesta situació hem de bolcar totes les nostres forces en la lluita. El deute contret pels successius governs i l'endeutament privat, ha estat

utilitzat per fer funcionar el sistema capitalista, per dissimular un repartiment cada vegada més i més desigual de les riqueses i els beneficis dels capitalistes, banquers o industrials, per augmentar els guanys dels accionistes.

S'han de cancel·lar aquests deutes públics de les que nosaltres no som responsables. La crisi marca el fracàs de les polítiques que pretenen donar al mercat el destí de la humanitat. És el sistema mateix el que està en crisi i

el que ha de ser qüestionat, a qui hem d'oposar una alternativa.

Cal repartir d'una altra manera la riquesa que produïm; cal prendre algunes accions immediates i les nostres mobilitzacions poden imposar: canviar per complet el sistema d'impostos, augmentar els salaris, pensions i subsidis, crear llocs de treball socialment útils i estables, etc. Però tot això s'ha de recolzar en fortes mesures estructurals: desenvolupament dels serveis públics en tots

els sectors considerats bé comú i útils a la societat, garantir la protecció social per a tots, promoure la formació i la cultura, fer efectiva la igualtat de drets entre homes i dones, etc.

El sistema capitalista està en crisi. Una part del moviment sindical ha acceptat l'essencial del seu funcionament i dels seus objectius, convertint-se en una peça d'aquest tipus de societat. Per contra, molts col·lectius sindicals i sindicats de base continuen l'acció emancipadora del sin-

dicalisme: defensar els interessos immediats dels treballadors i construir una societat que no es basi en la dominació i l'explotació de la majoria de la població. Aquest sindicalisme, el nostre, és també internacionalista. La crisi fa créixer la xenofòbia i el racisme. Combatem aquests dos flagels amb la construcció de la solidaritat internacional dels treballadors.

Per salvar el seu sistema capitalista i els seus beneficis, patrons i accionistes s'organitzen a nivell internacional. El moviment sindical ha d'actuar a través de les fronteres per imposar un sistema diferent del que explota als treballadors / es, saqueja els recursos naturals i els països pobres, i organitza la fam, la misèria i la precarietat, ataca per tot arreu les llibertats democràtiques i els drets fonamentals ...

Construïm una xarxa sindical alternativa a Europa, oberta a totes les forces que volen lluitar contra el capitalisme i el liberalisme, pels interessos i aspiracions obreres, per l'emancipació de tots i totes, pel bé comú, per la transformació de la societat.

Són ells els que han de pagar per la seva crisi.

És la nostra tasca imposar-los, amb la lluita, les nostres exigències socials.

* La Xarxa europea de sindicats de base i alternatius està formada per: CGT, Intersindical i IAC (Estat espanyol), CNT-F, SUD i Solidaires (França), USI, CUB i Unicobas (Itàlia), TIE (Alemanya).

Nova Crida "La lluita és al carrer. Cap a la Vaga General"

CGT-CNT-SO

Les importants mobilitzacions del 29 setembre 2011 van ser el primer fruit del procés de coordinació i d'unitat d'acció sindical de les organitzacions sindicals combatives i de classe, que te la seva continuïtat en la setmana de lluita del 14 al 18 de novembre. En aquestes mobilitzacions han participat i han estat convocades per un important nombre d'organitzacions sindicals i socials de tot el país.

Des de CGT, CNT i SO valorem positivament les més de 40 mobilitzacions del 29S al llarg de tot el país i volem públicament agrair a totes les organitzacions sindicals, socials, assemblees populars, de barri, grups de treball del 15M i persones en general, per haver participat i haver fet possible que s'hagin pogut celebrar amb èxit.

La valoració que fem és de èxit per l'important nombre de persones que han participat i per la visualització de la unitat d'acció sindical i social empresa per les organitzacions convocants contra les mesures antisocials imposades pels governs,

tant de l'estat com de les comunitats autònomes.

Milers de persones vam tornar a clamar enfront de la política de desmobilització i pacte dels que vénen, des del sindicalisme institucional, anomenant-se "interlocutors socials", milers de persones van sortir als carrers per mostrar la seva ràbia i indignació contra l'atur, les retallades socials, especialment en Sanitat i Educació, les reformes en els àmbits laborals o la manca de recursos econòmics suficients per a tothom. Després d'aquest alè des de CGT, CNT i SO, tornem a treballar per la mobilització unitària en els pròxims mesos.

Comuniquem públicament la nostra participació, suport i solidaritat a les mobilitzacions i vagues convocades al voltant de la defensa de la Ensenyament, la Sanitat i els Serveis Públics en tot l'estat.

Finalment, des d'aquí tornem a fer una nova crida d'unitat d'acció i suma de voluntats a totes aquelles organitzacions sindicals, socials, veïnals, ecologistes, ciutadanes, assemblees populars, de barri i de base ... que ens posicionem en contra de les mesures imposades pel capital

en detriment dels drets de totes i tots i que ho facin des de la premissa que la lluita és al carrer.

Considerem que les mobilitzacions impulsades des de les assemblees en places i barris, com la del 15 d'octubre, són una oportunitat per seguir avançant en la lluita comuna contra l'aliança entre els poders

financers i la classe política sota el lema "No som mercaderia en mans polítics i banquers".

Aquesta crida està especialment dirigida a aquelles organitzacions que conformen realitats pròpies en els diferents territoris en què realitzen la seva actuació i amb els que necessàriament, en moments tan

greus com els actuals, volem i hem de confluïr per desenvolupar les accions necessàries que condueixin a la conquesta dels drets laborals, socials, mediambientals, que ens han estat arrabassats ja un escenari de sortida social a la crisi sobre la base del repartiment de la riquesa i el treball.

L'ALTRA REALITAT

Els empresaris i la crisi

Pepe Berlanga

Molt es parla sobre la crisi econòmica que des de 2008 venim sofrint amb major insistència, no obstant això el que s'oculta és com està afectant realment o a qui.

Segons dades publicades per l'Institut Nacional d'Estadística (INE), recollides en el Directori Central d'Empreses a 1 de gener de 2011, el nombre total d'empreses en l'Estat espanyol és de 3.250.576, el 55,2% no té assalariats, el 26,1% entre 1 i 2 empleats, és a dir que 8 de cada 10 empreses té 2 o menys treballadors, d'altra banda les que tenen 20 o més són només el 4,9% del total, de les quals el 95,21% té com a màxim 9 empleats. Les petites empreses (de 10 a 49 empleats) signifiquen un 4,03 % del total d'empreses espanyoles, seguides de les mitjanes (de 50 a 199 empleats) amb un 0,61% i finalment les grans companyies (de 200 o més emprats) comprenen només el 0,15%. A més 376.945 empreses desapareixen entre 2010 i 2011, produint-se per tercer any consecutiu la reducció d'empreses i els consegüents llocs de treball. És a dir que "els pagani" d'aquesta "la seva crisi" vénen sent els assalariats i els micro empresaris. Però clar la crisi exigeix sacrificis, és el tribut que inexcusablement hem de pagar, encara que ja veiem que uns "som més culpables" que uns altres i "el greu a pagar" més alt. Les contínues reformes que vénen implantant-se per a "facilitar la contractació i flexibilitzar les condicions laborals" únicament generen atur, en aquests moments gairebé 5 milions de treballadors/es es troben sense ocupació i el 25% de les llars no tenen a cap dels seus membres en actiu. A Catalunya 1 de cada 5 persones en edat de treballar està parada, la taxa més alta des de 1996.

Ara bé, insistir fins a la sacietat és el que millors rèdits genera, ja que una mentida repetida mil vegades acaba sent una veritat que ningú s'atreveix a qüestionar. Així, facilitar l'abaratament de l'acomodament diuen que estimularà l'ocupació, o que desvincular el salari de les variacions de l'IPC ens farà més competitius, o que igualar les condicions dels contractes indefinits als temporals donarà estabilitat en els llocs de treball. L'avarícia no té límit i els representants de la CEOE demanen -gairebé exigeixen- al nou Govern que sorgeixi de les pròximes eleccions mesures "per a sortir de la crisi".

El sorprenent és que aquests incideixen en les cantarelles de sempre: rebaixa d'impostos als empresaris, reducció de les indemnitzacions per acomiadament, menys modalitats de contractació, major facilitat per a variar l'horari de treball, funcions, lloc o jornada laboral, moderació salarial, desaparició del referent IPC en els convenis, canvi del model de la negociació col·lectiva, copagament de serveis públics,.... Molt favorables als seus interessos han de percebre els resultats electorals perquè s'atreveixin amb tant descaro a sol·licitar aquestes mesures.

Les xifres d'aturats segueixen creixent

Pablo Messegue, Gabinet d'Estudis Confederales CGT

Segons les dades de l'Enquesta de Població Activa durant el tercer trimestre del 2011 el nombre d'aturats ha assolit un nou rècord històric a l'Estat espanyol: 4.978.300 persones. Tot i que els mesos d'estiu solen ser bons per a l'ocupació, entre juliol i setembre el nombre d'aturats va augmentar en 144.700 persones. De fet, eliminant l'efecte de l'estacionalitat (és a dir, les oscil·lacions que pateixen les contractacions i els acomiadaments en funció del calendari, els festius, les vacances i altres factors que provoquen forts pics limitats en el temps), el nombre d'aturats a Espanya s'eleva a 5.095.200, tal com assenyalava la Direcció General d'Anàlisi Macroeconòmica i Economia Internacional del Ministeri d'Economia i Hisenda.

Resulta especialment preocupant observar que l'augment de la desocupació en 144.700 persones es produeix en un context de descens de l'activitat (amb una disminució de 2.100 persones en el nombre d'actius) i de descens de l'ocupació (amb 146.800 ocupats menys). D'aquesta manera, l'augment de l'atur no es deu a una incorporació de població al mercat laboral, sinó que se segueix destruint ocupació: el nombre d'ocupats ha baixat en 146.800 persones durant el trimestre (un 0,8%), situant-se en 18.156.300. En comparació amb fa un any, el nombre d'ocupats és un 2,11% inferior (el que en termes absoluts es tradueix en que hi ha

390.500 ocupats menys que en el tercer trimestre del 2010).

A les dades negatives de l'ocupació i la desocupació cal sumar el deteriorament en la qualitat dels llocs de treball i la creixent precarietat de les llars espanyoles. El primer queda reflectit en l'augment de la taxa de temporalitat, que se situa en el 26,03%, mig punt percentual més que en el trimestre precedent. El nombre d'assalariats amb contracte indefinit ha disminuït en 160.600 persones durant el trimestre, mentre que els temporals augmenten en 47.600, el que sembla indicar que les empreses estan substituint una modalitat de contractació per l'altra. Pel que fa a les dades de les llars, durant el tercer trimestre de 2011 el nombre de llars amb tots els seus membres actius en atur ha augmentat en 57.700, situant-se en 1.425.200, fet que suposa un 11% del total de llars i una xifra mai abans assolida des que es realitza l'estadística. Per la seva banda, les llars en què els seus membres no perceben cap ingrés arriben també nivells desconeguts fins ara, situant-se en 560.000. Resulta també destacable que el nombre de persones que van perdre la feina fa més d'un any és de 2.117.300, és a dir, 40.700 persones més que fa un trimestre i 245.300 persones més que fa un any.

La desagregació de les dades d'ocupació i atur assenyalava que el descens en l'ocupació ha afectat més a les dones (114.000 ocupades menys) que als varons (32.800 ocupats menys). La taxa d'atur femenina ha augmentat un 0,83% (se situa en el 22,01%) i la masculina un 0,46% (situant-se en el 21,04%). Malgrat que

durant aquest trimestre la diferència entre ambdues taxes s'ha accentuat, es manté la composició de l'atur que s'observa des de 2008, amb una taxa d'atur femenina només lleugerament superior a la masculina i un major nombre de varons en atur que de dones. Per la seva banda, la taxa d'atur de la població estrangera és del 32,72% (més de 13 punts percentuals més elevada que la dels espanyols). En comparació del trimestre anterior, el nombre d'ocupats ha descendit en tots els sectors econòmics, el que es reflecteix en un augment de l'atur en tots ells, amb excepció de la Indústria (on l'ocupació només ha descendit lleugerament i l'atur ha disminuït en 23.400 persones). Així, en els Serveis hi ha 45.900 desocupats més que en el trimestre anterior, en la Construcció 26.000, en l'Agricultura 7.400 i entre qui busquen la seva primera ocupació hi ha 48.000 nous desocupats. Quant a les dades de les Comunitats Autònomes, les taxes d'atur més baixes es produeixen al País Basc i

la Comunitat Foral de Navarra (amb taxes inferiors al 13%). En l'extrem oposat, Canàries i Andalusia tenen taxes d'atur superiors al 29%. Durant el tercer trimestre de 2011 els majors augments en el nombre d'ocupats s'han produït en Illes Balears (28.500 ocupats més) i Castella-Lleó (11.200 ocupats més). Els descensos més acusats s'observen en Comunitat de Madrid (71.000 ocupats menys), Catalunya (58.900 ocupats menys), Andalusia (36.100 ocupats menys) i Comunitat Valenciana (30.100 ocupats menys). Les Comunitats Autònomes que presenten majors descensos trimestrals de l'atur són Aragó (amb 8.500 desocupats menys), Castella-Manxa (-6.300 desocupats menys) i Illes Balears (5.900 desocupats menys). Els majors increments de l'atur durant aquest trimestre s'han produït a Andalusia (54.100 desocupats més), Catalunya (51.100 desocupats més), Comunitat de Madrid (28.100 desocupats més) i Comunitat Valenciana (26.100 desocupats més).

El 19,4% de persones en situació d'atur a Catalunya: un rècord en 16 anys

Redacció

Catalunya arriba als 742.000 desocupats al tercer trimestre de 2011 i gairebé una de cada cinc persones que vol feina no en troba. L'Estat espanyol frega els 5 milions d'aturats. L'alça es deu al final dels contractes d'estiu.

Al tercer trimestre, Catalunya ha arribat als 742.000 aturats, segons l'Enquesta de Població Activa (EPA) de l'INE, i s'apropa cada cop més al temut 20% d'atur. Amb un 19,4%, gairebé un de cada cinc catalans que volen treballar no troben feina. És la taxa més alta en 16 anys des del quart trimestre del 1996, quan fregava el 19,9% després d'haver-se enfilat fins a gairebé el 22%.

El tercer trimestre és un mal trimestre per al mercat de treball. Maig i juny concentren bona part de la contractació d'estiu i a final d'agost aquesta ocupació es destrueix. El resultat és un augment d'aturats en 51.100 de

juliol a setembre, increment que podria haver estat més alt si no hagués baixat la població activa en 7.700 persones, que han abandonat el mercat de treball. Així, s'han destruït 58.800 llocs de treball des del juny, i Catalunya té 3.076.600 persones amb feina. La meitat d'aquests llocs de treball els han perdut els serveis (30.900) per la fi dels contractes d'estiu. La construcció també n'ha perdut una quantitat molt important, uns 23.000.

Al conjunt de l'Estat espanyol l'atur ha pujat en gairebé 150.000 persones i s'apropa als 5 milions: 4.978.300, amb un 21,5% d'atur. Segons dades desestacionalitzades del

Ministeri d'Economia, l'atur ha superat ja aquesta xifra, i frega els 5,1 milions, tot i que aquest és un concepte estadístic que no s'utilitza per quantificar el nombre d'aturats. Les retallades continuen estant en l'ull de l'huracà i són moltes les veus que les culpen de part de l'alça de l'atur.

Mentre l'atur continua pujant i no es troben solucions, la situació de les persones desocupades i les seves famílies cada cop és més difícil. Hi ha a Catalunya 356.400 aturats que fa més d'un any que busquen feina. A més, 194.400 llars catalanes tenen tots els seus membres a l'atur (1.425.200 a tot l'Estat espanyol).

Al sector de l'ensenyament, prou resignació: rebel·lió

Federació d'Ensenyament
CGT Catalunya

Aquest inici de curs ha estat marcat per un seguit d'atacs sense precedents a l'escola pública i a les condicions de treball del professorat: augment de jornada, increment d'alumnat, reducció de professorat, retallades pressupostàries, acomiadament d'interins/substituts... i tot això en el marc d'una reducció salarial que ha significat un retrocés de 4 anys i que situa les nostres nòmines del 2011 en els mateixos nivells retributius de l'any 2007, amb una pèrdua de poder adquisitiu superior al 10%. I malgrat tot, sembla que ens hem instal·lat en la resignació, el fatalisme, el no hi ha res a fer. Des dels poders i els mitjans de comunicació volen adormir les nostres consciències insistint fins a la sacietat en un seguit d'idees falses com ara: «hem viscut per sobre de les nostres possibilitats», o que «els serveis socials són insostenibles i s'han de retallar», que «tots hem de fer un esforç», etc. Però qui ha viscut per sobre de les seves possibilitats? Els treballadors que van a l'atur i no poden pagar l'hipoteca? O els bancs i caixes que han practicat estafes immobiliàries? Com a Badia del Vallès on habitatges de protecció oficial que no es podien escripturar per sobre dels 60.000 €, es van vendre per 180.000 € i es concedien les hipoteques corresponents, vulnerant la legalitat. Quan hi ha hagut problemes l'Administració ha sortit en defensa dels de sempre: els estafadors responsables de les entitats bancàries. Que els serveis socials són insostenibles és una altra falsedat que alguns economistes denuncien amb dades contrastades, sense que els polítics ni els grans mitjans es facin ressò. En un recent article, Vicenç Navarro demostra amb xifres com la retallada a sanitat de 6.000 milions, es podia haver evitat si no s'hagués aprovat la rebaixa de l'Impost de Societats a les grans em-

preses i que ha suposat una pèrdua de recaptació de 5.300 milions d'euros. Les retallades dels serveis públics (sanitat, educació, serveis socials...) suposaran un estalvi de 25.000 milions, mentre que només la part del frau fiscal que cometem les grans fortunes puja fins els 44.000 milions. També ens diuen que tots hem de fer un esforç per sortir de la crisi. Però quan comparem «l'esforç» d'executius i accionistes amb els dels treballadors, els resultats són força significatius. L'últim ERO de Telefónica suposarà la destrucció de 6.500 llocs de treball amb un cost de 2.700 milions d'euros mentre els accionistes es repartiran 6.755 milions d'euros, més del doble del que costen els acomiadaments. Els alts executius de les empreses espanyoles tenen un salari mitjà de 400.000 € l'any, mentre que el salari mitjà dels que tenim la sort de treballar està al voltant dels 1.000 €/mes. Les retallades, igual que el rescat de la banca o les reformes laborals es fan per mantenir i fins i tot augmentar els beneficis del capital, a costa de l'augment de l'atur, l'increment de la pobresa i la degradació de les condicions de treball. Ens volen fer creure que no hi ha res a fer. Ens diuen «això és el que hi ha» que vol dir, callar, obeir, abaixar el cap, culpabilitzar-nos de la crisi, esperar el proper cop, la propera volta de clau que ens ofegui una mica més i sobretot resignació, molta resignació. Però hi ha un altre camí: la rebel·lia, el crit de la intel·ligència que diu «NO!». La rebel·lia és una actitud intel·lectual, un posicionament del pensament i una disposició de la voluntat que diu «Prou! Ens neguem a acceptar les vostres imposicions perquè entenem que les coses poden ser diferents, perquè estem farts de les vostres mentides, perquè no assumim la vostra corrupció i estem disposats a lluitar». Rebel·lia vol dir que no acceptem ni la destrucció de 2.000 o 3.000 llocs de treball, ni els acomiadaments, ni la precarietat laboral dels companys i companyes interines i substitutes,

mentre els que treballem a les escoles i als instituts fem més hores de classe i tenim més alumnes a les aules. Rebel·lia vol dir que assumim el dret a l'educació com un dret social universal, que aquest dret només es pot garantir en l'escola pública, i que estem en contra de que el negoci de les empreses privades que ofereixen aquest servei es financi amb fons públics. Que no acceptem les retallades pressupostàries als centres públics perquè significa una reducció de la qualitat de l'ensenyament i perquè farà recaure encara més el pes de la crisi sobre els qui menys tenen. Rebel·lia vol dir que volem una escola participativa i democràtica i que ens resistim a que les escoles es gestionin amb criteris jeràrquics i empresarials. També significa que no acceptem les noves retallades salarials que s'estan anunciant, perquè són injustes i innecessàries i perquè en solidaritat amb la resta de treballadors i treballadores volem la recuperació del nostre poder adquisitiu. Rebel·lia també vol dir que hi ha valors que s'han de defensar. El valor de la dignitat. Dignitat de l'escola pública i democràtica i també per la dignitat de les nostres condicions de treball. El valor de la solidaritat amb els companys i companyes que pateixen els acomiadaments o la precarietat laboral. El va-

lor de la igualtat: no podem acceptar la segregació de l'alumnat en funció del seu origen, de la seva llengua o de les condicions socioeconòmiques de les seves famílies; ni tampoc la jerarquització del professorat. El valor de la participació: volem opinar i decidir en els claustres els criteris pedagògics i organitzatius, en projectes educatius assumits per tota la comunitat educativa, lluny del dirigisme de la LEC. Finalment resignació vol dir esfonçar-nos més en la crisi. Rebel·lia vol dir mobilització, omplir els carrers de gent, fer visible el nostre descontent, pertorbar i agitar les consciències dels nostres companys i companyes, conscienciar a les famílies... No hi ha un altre camí. O l'aparentment dolç i tranquil camí de la resignació i de la por que ens porta a la submissió o el camí de la mobilització que serà dur i llarg, que serà molt difícil aconseguir el que volem, però val la pena lluitar per això. No! als acomiadaments d'interins i substituts. No! a l'augment de l'horari lectiu. No! a la reducció de plantilles als centres públics. No! a la pèrdua del nostre poder adquisitiu. Per la dignitat i la democràcia de l'escola pública i de les nostres condicions laborals.

QUI PAGA MANA

Els piròmans fan de bombers

Emili Cortavitarte Carral

El Banc Central Europeu és un dels paradigmes del model de neoliberalisme desfermat que ens desgoverna i ens fa més desiguals. Està format per 23 membres, dels quals 17 són els governadors dels bancs centrals dels estats que tenen com a moneda comuna l'euro i 6 formen el comitè executiu. Les principals singularitats per pertànyer a aquest poderós clan són ser mascle (tots), no estar controlat per cap govern ni tan sols per aquells que els han nomenat, tenir una formació econòmica ortodoxa i haver treballat abans per algunes de les institucions internacionals o entitats financeres amb més relació directa amb l'actual situació de crisi econòmica global.

Bé, aquests senyors estableixen la política monetària de la zona euro i fan aquelles recomanacions tan antisocials com noves contrareformes laborals, control de la inversió pública (ells en diuen dèficit), retallades en les prestacions públiques... El nou president del BCE, Mario Draghi té una connotació singular: va ser vicepresident de Goldman Sachs Internacional (GSI) entre 2002 i 2005. Goldman Sachs és un banc d'inversions amb matriu als EUA que va participar activament en ocultar el deute grec. Però, no està sol: Antonio Borges, també vicepresident de GSI entre 2002 i 2008, és ara el Director del FMI a Europa; i, Petros Christodoulou responsable de l'Agència del Deute Públic grec va treballar per GSI i va ser alt executiu del Banc Nacional de Grècia, entitat que va posar en el mercat els productes contaminats lligats a l'ocultació del deute grec.

És una mena de Inside job a l'europea. De la mateixa manera que Obama va premiar als responsables de les desastroses polítiques econòmiques dels governs Bush i de la crisi dels fons escombraries, els governs i les institucions europees col·loquen a alguns dels principals protagonistes de la que consideren principal amenaça per a l'economia europea al front dels organismes que haurien de solucionar-la.

Aquest model de nomenar cap de bombers a un reconegut piròman s'estén. A Catalunya, en el govern dels millors del President Mas, tenim com a mínim dos exemples clars. Boi Ruiz, conseller de sanitat, va ser abans president de la patronal privada del sector i considera que la salut és una qüestió singular i personal que cadascú ha de resoldre en funció de les seves possibilitats, com a conseqüència desmantellar la sanitat pública és (per a ell i el govern) un objectiu coherent. Mas Colell, conseller d'economia i coneixement, opina que la universitat pública no necessita tant finançament públic perquè amb fundacions com la seva ("Barcelona Graduate School") es poden obtenir beneficis privats utilitzant espais públics i fer formació per a gent amb alta capacitat adquisitiva, que és del que se tracta.

Contra les retallades del govern català

CGT Sabadell

Aquestes són algunes de les principals retallades del govern d'Artur Mas:

* Sanitat Pública: 1000 milions menys d'euros destinats a la Sanitat Pública. Eliminació del servei nocturn en diversos CAP, serveis concentrats en menys centres, que causa l'augment de les llistes d'espera i que la població es vegi obligada a desplaçar-se a CAP més llunyans. Menys inversions en nous equipaments. Ajornament de

nous projectes en funció de la disponibilitat pressupostària i els nous centres queden pendents d'aprovació.

* Prestacions socials: Deixaran de ser universals els 638 euros anuals per fill menor de 3 anys, o els 745 fins als 6 anys, si són monoparentals o nombroses. Retardar la llei de la dependència, el conseller Cleries ha avisat que potser s'haurà de retardar el calendari de desplegament de la llei. Hi ha més de 54.000 persones en llista d'espera per rebre l'ajut.

* Educació: Reducció de les despeses corrents als centres, es retalla un 20% la factura de les despeses corrents

(llum, calefacció, aigua, paper, etc). Congelació del pla de digitalització a les aules. Reducció dels professors, es redueixen en 2000 les places de docents inicialment previstes. Els ajuts passen de 800.000 euros de subvencions a 240.000. Reducció del finançament a les universitats, es retallarà un 10% el finançament de les Universitats. Es negociaran els ajuts Universitat per Universitat. Augment de les taxes dels estudiants universitaris, augment del cost de la matriculació, especialment dels màsters.

* Mitjans de comunicació públics: Reducció de sous a TVC, Catalunya

Radio, i reducció de personal de la CCRTV.

Mentre es retallen serveis socials bàsics, es faciliten els acomiadaments i s'abarateixen els seus costos, es temporalitzen i els nous contractes de treball cada vegada són més precaris; Artur Mas, president del govern de les retallades socials, entrega medalles a la classe empresarial de la ciutat. Perquè estem farts de pagar sempre nosaltres les crisis del sistema, mentre amb els nostres impostos es rescaten bancs. És per tot això que ens oposem als atacs als serveis públics bàsics. És hora d'organitzar-se i lluitar!

Diners a carretades per a la banca

Els governs europeus i el nord-americà han regalat a la banca 2,3 bilions d'euros des del 2008.

Redacció

El rescat de la banca és l'assalt organitzat a l'erari públic més gran de la història. Amb l'argument que els bancs són entitats sistèmiques que han de mantenir una salut de ferro per no arrossegar la resta de l'economia, els estats occidentals s'han plegat a les demandes de la banca i l'hi han injectat milions i milions amb unes condicions molt favorables per als seus interessos. Resulta molt xocant la gran quantitat de diners abocats a la banca en contraposició a les retallades que els governs porten a terme i que afecten a sectors com la sanitat, l'educació o els serveis socials. Ara rebran una nova remesa de diners per tal de fer front als costos del quitament del deute grec. L'inici de la segona ronda de recapitalitzacions que la Unió Europea porta a terme des del 23 d'octubre obliga a fer balanç i recordar que els contribuents europeus ja s'han gastats 1,35 bilions d'euros en apuntalar el sistema

financer des de la fallida de Lehman Brothers el 2008. I als Estats Units compten 940.000 milions d'euros.

La UE i els EUA es gasten el 7,4% del seu PIB per salvar el sector des del 2008 fins avui

La factura conjunta d'ambdues ribes de l'Atlàntic puja a 2,29 bilions d'euros i equival al 7,4% del PIB europeu i dels EUA, prou diners com per eradicar 92 vegades la fam al món, segons càlculs de Justícia i Pau. Harvard xifra en el 5,7% del PIB mundial el cost d'aquests plans de rescat, amb puntes com la d'Islàndia, que ha hagut de dilapidar el 76% del seu PIB, o la d'Irlanda, amb 16.000 euros per contribuent. L'Autoritat Bancària Europea calcula ara quants diners necessiten els bancs per absorbir l'impacte de la depreciació del deute grec i, molt probablement, del de la resta de perifèrics (inclòs

l'espanyol). L'FMI havia demanat a la zona euro que preparés 200.000 milions extra per protegir els estalvis dels europeus, i altres fonts calculen que en caldran entre 124.000 i 318.000.

No només els perifèrics són poc de fiar. El populisme de moda ha estès el mite que el pobre contribuent alemany sempre ha de pagar la festa a l'irresponsable grec, portuguès o espanyol de torn que, a més, fa moltes vacances i es jubila massa aviat (Angela Merkel dixit). Fins i tot els eslovacs s'atreixeixen ja a tractar el sud d'Europa com l'ase dels cops, mentre els euròfobs britànics assenyalen l'euro com el culpable de tots els mals de l'univers. Però tot i aquest imperant paternalisme perdonavides, les estadístiques de la Comissió Europea demostren que no són precisament els bancs del sud els que han hagut de suplicar rescats públics per no fer fallida.

El 60% de l'ajut, per a britànics, alemanys

i francesos

Només la banca britànica, alemanya i francesa s'ha endut el 60% de les ajudes europees –sis de cada deu euros que els contribuents han hagut de posar de la seva butxaca. La llista negra de rescatats supera les 220 entitats, però més de la meitat de l'ajuda s'ha hagut de gastar en només deu bancs, per tancar el seu forat de subprime i altres porqueries financeres. Destaquen el Royal Bank of Scotland, amb 52.600 milions en ajudes que ha de tornar amb uns interessos de només l'1,5% (les caixes d'estalvi catalanes paguen vora el 8%). El Northern Rock britànic i l'Hypo Real Estate alemany han necessitat plegats una injecció de 70.000 milions. I els també alemanys Commerzbank i Bayerische Landesbank ocupen la tercera i la quarta posició del rànquing. El 61% del suport europeu al sistema financer s'ha fet via garanties (per exemple, avalant l'emissió de deute per captar liquiditat). L'eurocomissari Joaquín Almunia ha reconegut que la UE ha hagut de dilapidar 303.000

milions en injeccions públiques de capital i 104.000 milions més en la compra d'actius tòxics i creació de bancs dolents.

Endurint els requisits de solvència fins al 7% o al 9% de capital de màxima qualitat (des del 5% exigit pels stress test del juliol), la UE està preparant la gran banca per resistir pèrdues de fins al 60% del valor del deute grec, el triple de la depreciació pactada en la cimera del 21 de juliol. El conseller delegat del Deutsche Bank i president de l'Associació Internacional de la Banca, Josef Ackermann, ja estaria negociant amb Atenes la condonació de la meitat del seu deute, segons el Bild alemany. I algunes informacions apunten que l'Autoritat Bancària Europea també està preparant un quitament per alleujar les també rescatades Irlanda i Portugal, que tindrien un descompte de fins al 40% del seu deute. Fins i tot a Espanya i Itàlia se'ls condonaria el 20% del deute, segons el pla que la vicepresidenta econòmica espanyola rebutja perquè li posaria molt difícil poder col·locar més bons al mercat.

Creix la despesa en polítics i directius a l'Àrea Metropolitana de Barcelona

CGT-Entitats Metropolitanas de Barcelona

El creixement està xifrat en més de 50 milions de les antigues pessetes...

Ara que parlen de reduir dèficit, ara que diuen de no cobrar la paga extra, ara que parlen de retallades i que la indignació creix...

A l'Àrea Metropolitana, presidida pel Senyor Trias (CiU), Vicepresidida pel Senyor Balmón (PSC) i amb ERC i IC-V a l'equip de govern, decideixen augmentar les despeses per a polítics i el sou a determinats directius. El dissabte 15 d'octubre es reproduïen arreu del país, del continent i fins i tot del món, les manifesta-

cions d'indignació que començaren un altre dia 15. La crisi la paguem sempre els mateixos i les retallades, lluny de la lògica, es produeixen on fan més mal. A nosaltres, sense anar més lluny, ens van retallar el 5% (de mitjana) i ens han congelat fins qui sap quan. Tampoc ens refiem de qui assegura que no ens demanaran més: han mentit massa vegades. Sens dubte són els polítics qui més ens indignen: els europeus que no volen baixar de la "business class", els de l'estat que n'hi ha per llogar-hi cadires i els d'aquí que no entenen ni volen entendre res, excepte que volen seguir enganxats als seus privilegis. I no aconsegueixen enganyar-nos quan diuen que es retallen el sou, perquè sabem que tenen "indemnitzacions" diverses a les quals no hi renunciem.

Només aquí, a l'ÀMB, es paguen més de 800.000 € anuals per aquest concepte; és a dir, per acudir a consell metropolità, junta de govern, comissió informativa, etc...reunions que poden ser de la durada d'un llampec, o d'una pluja d'estiu, segons el cas. Als funcionaris de la casa ens titllen de privilegiats per tenir un lloc de treball guanyat amb oposicions públiques, però no paren d'omplir les administracions de càrrecs de confiança -posats a dit i sense que es defineixin les seves funcions- amb sous anticrisi. A la flamant ÀMB, sense anar més lluny, paguem sous d'aquests (caps de gabinet, assessors d'àrea i assessors grups polítics) per valor de 1.929.411 € anuals; és a dir 168.115 € més que abans que érem dues entitats i una mancomunitat. No

haviem de fer més amb menys? Per obtenir aquestes dades només cal saber sumar i llegir el que la mateixa casa ha publicat al DOGC (núm. 5971 de 26.9.2011, pàg. 49794, 49807, 49814, 49816). Quan van publicar allò referent a les entitats anteriors, van incloure al personal directiu, però no ho van fer quan es va tractar de la nova ÀMB. Per damunt de tot, "transparència" ens diuen. Però a la CGT som curiosos de mena i vam consultar l'acta del Consell Metropolità de l'ÀMB extraordinari i urgent de 21 de juliol, ja que allà, per força, havien de constar les retribucions del personal directiu. A més de canvis de denominació, Directors d'Àrea per Gerents, amb el mateix sou, hem trobat dos nous Directors de Servei, un de Desenvolupament Econòmic i

un de Planificació Estratègica (ostres, això deu ser important!) i un Director de Serveis Generals que ja teníem a les tres entitats amb un nou sou que revela que no és gens supersticiós: 13.013 € més que abans. És a dir, els directius de l'ÀMB ens costen 156.738 € més que abans. En resum, 168.115€ més pels polítics metropolitanos més 156.738€ pels directius: 324.853€ més que abans de la unificació de les tres entitats. I tot això sense comptar que aquesta casa està esdevenint refugi d'"elefants": persones amb perfil polític i sous altíssims que atrenen des d'altres llocs i no se sap ben bé que fan. I, atenció, hi haurà més capítols d'aquesta història... Més informació a <http://areametropolitanabarcelonacgt.blogspot.com/>

Davant d'una fallida de bancs i caixes els nostres estalvis ja no estan garantits

Hernán Córdoba /
Setmanari Directa

El ministeri d'Economia i Hisenda anuncia que els Fons de Garantia de Dipòsits podran servir per imputar pèrdues provinents de la reordenació bancària.

El passat 30 de setembre va concloure el termini que l'Estat espanyol havia donat a les entitats bancàries per a que enllestissin els seus processos de recapitalització. Aquest pas de la reordenació dels sistema bancari ha comportat, entre d'altres, la desaparició del model de caixes d'estalvi —de les que només han sobreviscut les caixes col·legiades o cooperatives— i la seva transformació en bancs. Una vegada aquesta fase del procés ha conclòs, el ministeri d'Economia i Hisenda ha sorprès amb una nova notícia: la fusió dels Fons de Garantia de Dipòsits i el fet que aquest fons resultant de la fusió podrà servir per cobrir pèrdues del FROB.

Els Fons de Garantia de Dipòsits (FGD) és un mecanisme que té les funcions bàsiques de cobertura de dipòsits en els límits establerts (100.000 per compte corrent a l'actualitat) i realitzar les actuacions necessàries que reforcin la solvència i funcionament d'una entitat en dificultats, en defensa dels interessos dels dipositants i del propi Fons. És a dir, en cas de fallida d'una entitat, aquest fons actua com a garantia dels diners que els dipositants hi tenen, fins aquests 100.000 euros. El PSOE va fer bandera ja durant el 2008 d'aquest instrument per evitar el pànic financer i la retirada massiva de fons per manca de garanties que amenaçava les entitats espanyoles en els primers com-

passos de la crisi. Aquest fons té actualment un capital de prop de 6.600 milions d'euros, aportats per les entitats financeres, i sense participació de l'Estat, que només actua obligant per llei a les entitats a que facin les aportacions anuals corresponents, en funció de la seva dimensió i volum de negoci.

El ministeri d'Economia i Hisenda justifica aquesta decisió de permetre que el FGD actuï de garant del FROB dient que així seran les entitats bancàries les que assumeixen els riscos d'una hipotètica fallida d'una entitat, ja que no serà l'Estat qui haurà d'intervenir injectant capital sinó que serà el FGD qui hi actuarà. Ara bé, resulta que aquest FGD té la funció de garantia pels dipositants de les entitats, cobrint-los del risc de fallida de l'entitat. La decisió del Ministeri obre la porta a que els diners que haurien d'anar als i les dipositàries vagin a l'entitat, pel que les persones quedarien totalment descobertes. Després de portar tres anys aportant fons públics a les entitats responsables de la crisi (els 50.000 milions del 2008, els 25.000 del 2010, i el mateix FROB) amb la finalitat de millorar els seus balanços, ara el govern encara es rendeix una mica més a les finances deixant que els únics fons que protegien als i les ciutadanes es puguin destinar en pocs mesos a cobrir fallides per part d'entitats.

El procés de reestructuració i el FROB

El procés de reestructuració del sistema bancari espanyol estava forçat pels nivells de capitalització als que

obligava l'Estat espanyol amb la finalitat que les entitats superessin els test d'estres que ha estat realitzant periòdicament la UE i que la imatge del sistema financer espanyol fos de major solvència.

La immensa majoria de les caixes i alguns dels bancs no arribaven ni de lluny a la ratio de capitalització exigida, que fa referència al capital disponible per l'entitat en relació al diner deixat per aquesta entitat en forma de préstecs. En aquest procés, el 98% dels actius i passius de les caixes han passat a ser gestionats per bancs, i el número de caixes ha passat de 45 a 15. Els processos de fusió, freda o calenta, han portat a que els capitals hagin patit un procés de concentració i, per tant, molt propers a una situació d'oligopoli financer. Els bancs esperaven amb ànsies aquest procés,

donat que les caixes gestionaven aproximadament el 50% del negoci financer. Després de la reestructuració, moltes caixes han estat o seran absorbides o venudes als bancs, que ara gestionaran gairebé el 95% del negoci.

Les entitats que no han pogut recapitalitzar-se, com ha estat el cas de la CAM, Catalunya Caixa o Novagalícia, han estat intervingudes pel FROB (Fons de Reestructuració Ordenada Bancària), amb la qual cosa l'Estat entra en forma de capital a les entitats, copant els seients dels consells d'administració per forçar la seva venda, absorció o desaparició. El FROB ha injectat més de 20.000 milions d'euros al sistema bancari en els darrers tres anys, 7.500 dels quals en forma de capital i gairebé 10.000 en forma de participacions.

Diners que teòricament els bancs i caixes que l'han demanat o que s'han vist forçats, després del 30 de setembre, a acceptar-los hauran de tornar amb un interès elevat (7,75%), però també podran convertir aquest capital en participacions o accions negociables, fet que estava el préstec fins a convertir-lo en ocasions en una mena d'aportació a fons perdut. Així doncs, el FROB ha estat el vehicle amb el qual el govern ha fet la reestructuració que li exigia Europa a costa de treure diners de partides pressupostàries bàsiques per lliurar-los a les entitats bancàries. Dies després que injectés 2.000 milions a Novagalícia ens assabentàvem que els seus directius havien cobrat primes milionàries, un clar exemple d'on poden anar a parar aquests capitals injectats.

Correos i sindicats signants: acomiaden i reprimeixen

Sindicat Federal CGT Correos

Els acomiadaments a Correos no són una novetat, però en els últims anys i més virulentament, en els últims mesos, s'està disparant el nombre d'expedients disciplinaris i amb ells: els acomiadaments.

Correos és el braç executor, jutge i part, amb pràctiques laborals repressives, obertura i resolució d'expedients amb sancions d'acomiadament; però les formes que ho permeten i el regeixen han estat pactades amb CCOO, UGT, CSIF i Sindicat "Lliure".

En el Conveni de 1999 hi havia una salvaguarda jurídica: "Article 49. Acomiadaments improcedents. Tot treballador contractat com a fix, pertanyent a la plantilla de personal fix,

acomiadat de forma declarada improcedent, podrà optar entre rebre la indemnització corresponent o ser admès en el seu lloc de treball".

Des d'aleshores, en el Conveni de 2003 (CCOO, UGT, CSIF), Conveni 2006 (CCOO i CSIF), Conveni 2011 (CCOO, UGT, CSIF i Sindicat "Lliure") en eliminar o no reincorporar aquest article han permès i permeten que Correos faci acomiadaments considerats per la justícia com improcedents (sense causa objectiva motivada), que el/la treballador/a quedi al "carrer" injustament, sense possibilitat de readmissió i indemnitzat amb diners públics per pagar els abusos de poder de les direccions.

El desemparament que centenars de treballadors expedientats o acomiadats, víctimes d'abusos, per la norma "pactada" s'augmenta amb el silenci

d'aquests mateixos sindicats per no fer veure la responsabilitat que els correspon.

A part de pactar i silenciar, en molts casos, les organitzacions que diuen ser defensors dels i les treballadores, també justifiquen els acomiadaments de companys acusats de baix rendiment, tot i no conèixer-el que Correos considera un rendiment normal, ni haver-hi legalment un sistema per mesurar-lo (productivitat individual):

* reconegut per la direcció, ja que fins que aquest no existeixi només es penalitza el CPA per absentisme individual.
* perquè els comitès d'empresa (art. 64.5 de l'ET) no han emès informe, "amb caràcter previ a l'execució per part de l'empresari de les decisions adoptades per aquest, sobre les següents qüestions: La implantació i

revisió de sistemes d'organització i control del treball, estudis de temps". Davant actituds sindicals col·laboracionistes (pacte, silenci i justificació), es troba CGT, que a part de ser una de les principals víctimes dels atacs, tant amb la nostra afiliació com amb companys desemparats d'altres sindicats, actuem amb el suport mutu entre companys al centre de treball, resposta d'acció sindical i jurídica i denúncia pública d'aquest tipus de fets, que no són esporàdics, sinó

massa habituals en els nostres centres de treball.

CGT no pot romandre en silenci mentre companys estan o estem sent expedientats i acomiadats injustificadament i injustament, i davant la complicitat sindical necessària, responem amb rotunditat.

Contra els acomiadaments del Pla Mas-Colell a la UAB

Secció sindical de la CGT a la UAB

La Secció Sindical de CGT-UAB va decidir no seguir participant en la Mesa de Negociació que ha organitzat l'Equip de Govern de la Universitat Autònoma de Barcelona tan sols per complir els requisits legals i aparentar una "negociació".

Actualment s'estan duent a terme negociacions a l'ombra entre l'Equip de Govern i els anomenats "sindicats majoritaris" per facilitar el tràmit i aprovació de les mesures de retallada al personal de la UAB, que representaran el 76% de l'ajust per al Pressupost 2012 de la UAB, i que comportaran un important nombre d'acomiadaments de professorat, així com una notable reducció de la capacitat docent i investigadora de la plantilla de la UAB.

Hem d'assenyalar que en cap moment l'Equip de Govern ha atès les exigències de buscar fonts d'ingressos noves, com ha vingut reclamant CGT des de fa temps (cànon sobre l'esfera de negoci i l'àmbit privat d'activitats UAB, rendibilització de patrimoni, etc), que haurien fet viable que no es toqués el pressupost per a professorat. L'Equip de Govern de la UAB actua, així, com a corretja de transmissió del Pla Mas-Colell de desmuntar el sistema públic universitari, per afavorir la mercantilització de les Universitats Públiques Catalanes, i per promoure els negocis privats en l'àmbit de l'ensenyament superior.

En aquestes condicions, ens adrecem a: 1) la Comunitat Universitària de la UAB perquè prengui consciència que s'estan atacant els fonaments de la Universitat Pública a Catalunya, i que si no actuem amb rapidesa i amb contundència, el Pla Mas-Colell es portarà a la pràctica, executat amb la complicitat de l'Equip de Govern de la UAB.

2) a aquells sectors de professorat precari, amb contractes temporals, o ocupant places que no són de plantilla, que seran els que sofriran els acomiadaments pròximament, i que potser no són conscients d'aquesta contingència, donada l'opacitat de les finalitats que persegueix l'elaboració del Pressupost 2012 de la UAB. Des de la Secció Sindical de CGT-UAB estem elaborant la llista d'afectats i afectades pels acomiadaments planejats per l'Equip de Govern, i us volíem demanar que us poseu en contacte, a través del nostre correu cgt.ensenyament@uab.cat En els vostres missatges podeu exposar la vostra situació i proporcionar les vostres dades per incorporar-vos a la llista d'afectades/ats per les polítiques del Pla Mas-Colell en la UAB.

3) a les altres Seccions Sindicals de la UAB, perquè deixin clara la seva postura, quant a l'actitud que adoptaran enfront el Pressupost 2012, les mesures de retallada de plantilla de l'Equip de Govern UAB i l'aplicació del Pla Mas-Colell a la nostra universitat, de manera que el seu silenci o la seva ambigüitat no deixin entreveure la seva complicitat amb tot això.

Contra la privatització de l'aigua potable a Barcelona

Secció Sindical de CGT a Aigües del Ter-Llobregat (ATLL)

Actualment vivim un panorama de privatització voraç que el Govern de la Generalitat de Catalunya està aplicant sense contemplacions en tots els sectors bàsics (Sanitat, Ensenyament, Transport, Atenció a la tercera edat, etc...). Hem de tenir clar que aquesta privatització no es fa per evitar l'empitjorament d'aquesta crisi on ens ha ficat la Banca, sinó per fer un negoci lucratiu amb les necessitats essencials de la població. Una prova d'això és el fet que, malgrat les retallades ja fetes (reducció del 5% del salari i acomiadaments dels treballadors públics), el deute no s'ha reduït i es preveu que encara augmenti més. Els economistes més prestigiosos han dit per activa i per passiva que el remei a la manca de recursos que al·lega el Govern és l'eliminació del frau fiscal (milers de milions d'euros a tot l'Estat Espanyol) sense que aquest els vulgui escoltar.

En aquest context, el govern català ha fixat el seu punt de mira en el cycle de l'Aigua i vol posar en mans privades la gestió de l'empresa pública ATLL encarregada de la potabilització i distribució en alta de l'aigua que consumim a la província de Barcelona. A més a més hi ha la previsió d'augmentar la tarifa per aquest servei en la mateixa proporció que ho farà el Cànon de l'Aigua (ja aprovat).

Des de fa molts anys la Secció Sindical de la CGT a Aigües del Ter i del Llobregat ha criticat i critica la gestió ruïnosa que els directius de l'empresa fan dels seus recursos (compra de programes informàtics cars i no utilitzats, flota de cotxes per a ús particular, targetes VISA or, reunions a restaurants, festes, obres de dubtosa necessitat, etc...). Això sota governs de diferents colors a la Generalitat. No podem tolerar que aquesta gestió deficient d'uns pocs paguem els ciutadans i ciutadanes com és ja habitual malauradament.

Estem vivint potser un moment històric. La societat comença a moure's (acampades 15M, ocupació de consultoris, lluita contra desnonaments,

etc...) i hem d'aprofitar aquesta embranzida per trencar aquest mal costum de carregar sobre l'esquena dels treballadors i treballadores les conseqüències de governs ineptes. La Secció Sindical de la CGT a ATLL exigeix que es depurin responsabilitats per la mala gestió de l'empresa durant els darrers anys, que no es privatitzi el servei de l'aigua (recuperant les concessions en baixa), que no es faci negoci amb l'aigua i que no sigui augmentada la seva tarifa per compensar les pèrdues degudes a aquestes males pràctiques administratives.

Manifest de treballadores de l'empresa pública Aigües Ter Llobregat contra la privatització

El Govern de la Generalitat, amb el suport i complicitat dels grans poders econòmics catalans, vol privatitzar bona part del sistema públic de gestió del cycle integral de l'aigua i dels seus serveis associats, amb l'empresa pública Aigües Ter-Llobregat (ATLL) i l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA) al capdavant. El govern ha engegat una campanya de descrèdit d'aquestes institucions, degut al gran deute que arrossegueu, generat sota els successius governs de la Generalitat, que des de l'any 2000 no han estat capaços d'abordar les decisions polítiques i financeres adequades i necessàries per aturar primer i disminuir després l'escalada d'aquest deute. Treballadors d'ATLL han elaborat aquest manifest denunciant la situació:

Estem a les portes de la privatització, amb l'agreujant que comportarà a tota la ciutadania de la província de Barcelona: pagar més per l'aigua potable.

La Generalitat vol donar a la privada un negoci rodó (tota la ciutadania som clients fixos) i rendible (augmentessin les tarifes): la distribució en alta de l'aigua potable per a obtenir cash instantani.

Per això, treballadors i treballadores de ATLL manifestem:

1. Aigües Ter Llobregat és una entitat de dret públic encarregada de prestar el servei públic d'interès de la Generalitat i, per tant, de la seva competència, consisteix en la producció i el subministrament d'aigua potable per a abastir a les poblacions de la xarxa Ter-Llobregat. Ara, el mateix govern de CIU que va crear ATLL en l'any 1991 la vol eliminar mitjançant la Llei Omnibus sense donar garanties dels llocs de treball que la componen.

2. El desacord absolut de la privatització encoberta del servei d'aigua potable que es pot derivar de l'aplicació de la Llei Omnibus.

3. Que l'aigua és un recurs natural vital per a la subsistència humana i en conseqüència ha de ser un servei públic gestionat amb ètica i transparència, amb el objectiu és el bé comú per a garantir la qualitat i el subministrament a totes les persones.

4. No a la gestió privada en aquest sector bàsic per als ciutadans i ciutadanes. L'empresa privada incrementarà el seu benefici industrial en el preu de l'aigua augmentant el 8% que l'Agència Catalana de l'Aigua aplicarà al seu cànon. D'aquesta manera s'anteposarà l'enriquiment d'uns pocs a la qualitat, la garantia de subministrament

i l'accessibilitat a tots/es els/les consumidors/es i derivarà en exclusió social.

5. El nostre desacord que la Generalitat signi contractes amb empreses privades per 800.000,00 euros en assessorament, auditories i altres per a realitzar reestructuracions de les empreses públiques reduint el servei públic acomiadant a milers de treballadors i treballadores.

6. La nostra repulsa als grups polítics que aprofiten el context econòmic per a omplir-se les butxaques a costa de la ciutadania, mentre malgasten diners públics en cotxes oficials, telèfons, targetes de crèdit i una llarga llista de beneficis de la qual no tots podem gaudir. Que ha estat nefasta la seva gestió política provocant el gran deute financer d'Aigües Ter Llobregat pel Pla Hidrològic Nacional (des de l'any 2005 i encara en execució) que ara volen fer pagar als ciutadans i ciutadanes i als treballadors i treballadores. La denúncia pública de com la Direcció de l'empresa segueix mantenint els seus privilegis, una Direcció empresarial preocupada únicament pels seus propis beneficis, que no està a l'altura del valor ètic del personal que dirigeixen.

7. Que ens sentim indignats per l'incompliment per part de l'empresa del nostre conveni

col·lectiu i la reducció del 5% del nostre sou, reducció que suposa un import insignificant en el total del pressupost de ATLL. Que no ens enganyn fent-nos creure que amb les retallades de drets laborals reduiran el deute públic, exigim responsabilitats per la nefasta gestió a ATLL de l'erari públic.

8. El nostre desacord per l'acomiadament de companys mitjançant la no renovació o acomiadament que finalment ha acabat en la privatització del procés que gestionàvem. És més, l'empresa manté en el pressupost 2011 gairebé 7 milions d'euros per a "treballs realitzats per persones físiques o jurídiques" (externalitzacions), i que es podrien realitzar amb recursos interns de l'empresa.

9. La indignació que sentim com ciutadans i ciutadanes al comprovar diàriament el malversament de recursos que origina la privatització de processos. Ens estan llançant a la perduda del control públic en favor del negoci d'uns quants.

Volem manifestar la nostra repulsa a la supressió dels drets dels treballadors i treballadores i la desaparició dels serveis públics com l'aigua, també dret vital per a la ciutadania.

No a la privatització de l'aigua. No a la regressió dels drets bàsics.

Guia ràpida d'autodefensa per a treballadors d'informàtica

Coordinadora d'Informàtica de la CGT
www.nodo50.org/coord-informatica/

Totes les persones que treballem en el sector de la informàtica i consultoria hem viscut uns inicis força semblants: quan comences a treballar en aquest sector t'enganyen amb promeses que veus incomplides una per una, et manipulen perquè facis hores, perquè no coneguis els teus drets i un llarg etcètera amb la promesa que ho estàs fent per ser recompensat 'en el futur'.

Hi ha empreses que s'aprofiten d'aquesta falta de coneixement del treballador jove, o no tan jove, i l'espremen fins que s'adona de les

mentides que justifiquen unes condicions degradants i un sou mínim. Llavors, quan se'n va, fitxen a nous treballadors i treballadores joves no cremats.

Per intentar posar-més difícil a aquesta gentussa sense escrúpols, des de la Coordinadora d'Informàtica de CGT hem agrupat unes primeres informacions d'urgència que anirem fent arribar als treballadors i treballadores amb poca experiència perquè el procés d'obrir els ulls sigui el més ràpid possible. D'aquesta manera intentarem atacar un model de negoci basat en la hiperexplotació de treballadors gràcies a la seva poca experiència en el tracte amb empreses.

* "Bé, ja se sap, ara toca pringar un temps". Error. No has de ser un esclau per simplement treballar. Les

promeses que et fan són totes mentides, fetes conscientment, per mantenir-asfixiat i aprofitar-se de tu.

* "El problema era aquesta empresa, me n'aniré a una altra on serà diferent". S'inicia el mecanisme conegut com 'job hopping', canviar freqüentment d'empresa perquè en cap et valoren, no et tracten bé, ni compleixen les seves promeses. Amb el temps, pràcticament la totalitat de treballadors i treballadores del sector saben que totes són gairebé iguals: busquen el benefici a qualsevol preu i enmig estàs tu.

* "M'estan pagant molt poc, m'han posat una categoria molt estranya, no sé quin horari és legal, no sé si el salari és il·legal". En aquest link www.nodo50.org/coord-informatica/?q=node/36 tens accés al Conveni Col·lectiu d'Empreses

Consultores on podràs comprovar aquests dubtes i altres drets que si no reivindiques és com si no els tinguessis.

* "Em segueixen pagant el mateix encara que he canviat de categoria, tinc un nou trienni, el salari base ha pujat". Aquí tens les principals preguntes referents a absorcions il·legals de salari. Dubtes sobre complements absorbibles al link: www.nodo50.org/coord-informatica/?q=node/67

* "Estic treballant en

client, el meu cap és personal del client. ¿Això és legal?". Per fer-te una idea si estàs en un cas il·legal de cessió, de manera que hauries de passar a ser part de la plantilla de l'empresa client, ves al document sobre Cessió il·legal de treballadors: http://in-formacioncgt.info/formacion/manuales-formacion/22_cession-illegal-trabajadores.pdf

* "Puc fer jornada intensiva, puc negar-me a les vacances programades per l'empresa?". En el següent link hi ha un document on hem agrupat els principals dubtes sobre vacances i jornades intensives: www.nodo50.org/coord-informatica/?q=node/74

* "He de fer un desplaçament fins al centre de treball del client. Em correspon compensació?". En el següent article expliquem aquestes situacions perquè puguis conèixer si la teva empresa pretén que aquests costos els assumeixis tu. Mobilitat, desplaçaments i dietes: www.nodo50.org/coord-informatica/?q=node/62

* "Tinc alguns dubtes laborals però no sé a qui preguntar Què puc fer?". Des de la Coordinadora d'Informàtica de CGT obrim un servei d'assessoria laboral gratuïta per a qualsevol treballador/a. Clicka a www.nodo50.org/coord-informatica/?q=node/108 i li farem una ullada a la teva situació. Assistència Laboral Gratuïta.

* "La nostra empresa fa amb nosaltres el que vol, crec que els treballadors hem d'organitzar-nos o tot anirà a pitjor. Què puc / podem fer?". Fes-nos arribar el vostre cas

clickant a www.nodo50.org/coord-informatica/?q=content/¿tu-empresa-de-informatica-te-machaca-organizate Com menor organització i reivindicació en una empresa, major prepotència i abús empresarial, i al revés. No hi ha més opció que actuar. Organitza't a la teva empresa informàtica.

* "Com puc saber si la meua empresa té representació de CGT?". Tenim seccions sindicals en diferents empreses del sector, algunes en comitès d'empresa. Llistat de Seccions Sindicals a: www.nodo50.org/coord-informatica/?q=node/secciones

* "Puc rebre informació de la Coordinadora d'Informàtica de CGT del meu perfil de Twitter o Facebook?". Sí, en l'apartat de 'enllaços' de la web www.nodo50.org/coord-informatica/ podràs seguir els perfils de la Coordinadora a TW https://twitter.com/#!/Informatica_CGT o FB www.facebook.com/Coordinadora.Informatica.CGT i rebre info de campanyes, sector o moviments socials.

Esperem amb aquesta iniciativa contribuir que els treballadors i treballadores d'aquest sector estiguem més preparats per fer valer els nostres drets, posar fre a la cobdícia de les empreses i millorar les nostres condicions. Només plantant cara serà possible, i en aquest camí seguirem sense desviar un mil·límetre. Si ha quedat oberta qualsevol altre dubte, no t'ho pensis i fes-nos arribar al Formulari de Contacte: www.nodo50.org/coord-informatica/?q=contact

El SEP és un nyap: Ni sisena hora ni Servei d'Ensenyament Personalitzat

Federació d'Ensenyament CGT Catalunya
www.cgtcatalunya.cat/cgtense

Enguany el Departament d'Ensenyament de la Generalitat ha eliminat la sisena hora com la va imposar, sense cap criteri pedagògic. L'objectiu ara cerca simplement l'estalvi de diners, ja força retallats a l'ensenyament públic, amb la consegüent reducció de personal.

D'altra banda s'imposa un Servei d'Ensenyament Personalitzat (SEP) el qual s'ha d'impartir en una extensió de l'horari lectiu per a aquells alumnes que presentin dificultats d'aprenentatge en l'etapa d'ensenyament primari. Amb la qual cosa resulta evident que l'aplicació del SEP és una manera encoberta d'amortir la retirada de la sisena hora.

Des de la seva aplicació, el Departament ha creat un estat de confusió amb les seves orientacions en quant a la franja horària lectiva i no lectiva en que s'havia de portar a terme, donant lloc a que molts centres encara la fan completa dins l'horari lectiu i d'altres de manera repartida o completament en horari no lectiu. I amb diferents interpretacions i pressions per part de la inspecció.

«Més qualitat no és igual a més hores de classe per l'alumnat»

Tot plegat, per a la CGT el SEP és una mesura regressiva pedagògica i organitzativa:

* Ni sisena hora ni SEP.

* El SEP a més representa un element de segregació per a aquells alumnes que han de romandre als centres una hora més fora de l'horari lectiu.

Opinem que l'ús d'aquesta franja horària ha de servir per millorar la comunicació amb les famílies i, per part del Departament, per fomentar i invertir en orientació i en garantir la millora de la conciliació laboral-familiar.

* L'atenció a la diversitat que ha vingut realitzant cada centre segons el PEC propi atén l'alumnat de manera individual, amb suports i desdoblaments, sempre en horari lectiu. Per tant, el SEP no representa cap aportació ni innovació al funcionament dels centres.

* L'organització d'aquesta hora ha provocat en molts centres desajustaments horaris; dificultant la coordinació i comunicació entre professorat i l'organització per algunes famílies amb alumnes amb germans.

* La farsa de l'autonomia de centre gestada a la LEC, impossibilita en la pràctica que cada centre gestioni la seva pròpia organització i

els recursos que ja són negats per l'administració a través de les retallades. El que inicialment eren orientacions, acaben essent imposicions dins la filosofia jerarquitzadora que el Departament pretén instaurar en els centres des dels decrets d'autonomia i de direcció de centres.

* No ens la creiem i denunciem que aquesta mesura contribueixi al suport als alumnes amb dificultats en l'aprenentatge quan paral·lelament s'estan retallant precisament en recursos de personal de suport a la docència: TEIS, vetlladors/es,...; acomiadant personal, reduint l'atenció només a 10 hores setmanals o no cobrint les baixes en aquestes i d'altres substitucions per malaltia.

Des de la CGT:

* Reclamem que no s'apliqui cap mesura sancionadora ni reductora de recursos als centres que actualment rebutgen el SEP i continuen

fer l'atenció a la diversitat en horari lectiu.

* Reclamem els recursos humans necessaris per atendre la diversitat als centres públics dins l'horari lectiu i sense cap increment horari per l'alumnat.

* Reclamem una autonomia de centres real, que respecti el sentit de comunitat escolar i la participació democràtica de tots els seus membres. En conclusió: rebutgem la imposició per part del Departament d'Educació de tot tipus de mesura organitzativa que minvi la capacitat i possibilitat de l'equip humà de cada centre de donar una resposta educativa de qualitat acord a la seva realitat concreta. El SEP, com la sisena, és pedagògicament rebutjable en tant en quant no dóna resposta a cap realitat concreta, i es basa en la idea retrògrada i científicament repudiable que a més hores lectives millors resultats («la letra con sangre entra»)

Readmès un company de Remolcadors de Barcelona

CGT Sector Mar i Ports

Recentment un treballador de l'empresa REBARSA, que al costat de SAR forma la UTE del Remolc Portuari del Port de Barcelona, va ser acomiadat per la fórmula de reconèixer la impropedència i abonar la indemnització corresponent. La seva falta, ser el treballador més barat d'acomiadar.

La resposta tant dels companys de CGT com de la totalitat de les plantilles d'ambdues empreses no es va fer esperar, i van manifestar la seva unanimitat en oposar-se a una mesura injusta i incomprensible. Finalment l'esforç conjunt i la solidaritat ens permeten celebrar que l'empresa ha fet marxa enrere i ha procedit a readmetre al company Xavi, de professionalitat reconeguda.

Des del Sector Mar i Ports de la CGT, volem expressar les nostres felicitacions a tots els treballadors dels remolcadors de Barcelona, per la resolució d'una situació, la qual hem estat seguint atentament, que sens dubte hagués generat un conflicte no desitjable i ens hagués obligat a una resposta de tota la CGT.

Aquest fet, juntament amb el recent èxit de la vaga sostinguda a FCC Parcs i Jardins de Saragossa, en que després d'un mes de mobilitzacions a tot el territori estatal contra l'autoritarisme i la repressió soferts pels treballadors d'aquesta empresa, es va aconseguir la readmissió dels quatre acomiadats i que el temps de treball no suposi minva en els drets dels treballadors que la van secundar, ens fan sentir orgullosos de pertànyer a una organització els homes i dones no donen per perduda una batalla contra els abusos i les injustícies.

Davant els que volen infondre el pessimisme paralitzant entre els treballadors, res millor que aquests exemples que fan possible el que altres ja donen per perdut, i per evidenciar que el treball, la unió i la solidaritat són eines fonamentals per defensar els nostres drets i fer possible un futur per a tots.

Caprabo acomiada i sanciona les delegades de CGT

Redacció

Tenim la CGT un motiu més per a indignar-nos amb l'actuació caciquil i antidemocràtica de la Direcció de Caprabo-Eroski. Com en temps dictatorials no volen que la llibertat sindical obstrueixi les seves ànsies de sobreexplotació i carreguen contra els representants legals dels i les treballadores de Caprabo-Eroski, per tal d'impedir que CGT actuï a l'empresa.

En aquests moments a Caprabo Barcelona, vulnerant la Llei Orgànica de Llibertat Sindical, hi ha quatre companyes de CGT acomiadades escollides en el Comitè d'Agrupació de Centres de Barcelona i dos sancionats amb 35 dies d'ocupació i sou per no assistir al treball, just en les hores de dedicació sindical, perquè l'empresa no reconeix els resultats de les eleccions sindicals que oficialment són vàlids segons el jutjat Social i el requeriment d'Inspecció de Treball. Els companys i companyes delegats de la Secció Sindical de la CGT de Caprabo estan sent agredits per la Direcció d'Eroski-Caprabo, aprofita-

tant el conflicte que tenen obert la Secció Sindical amb alguns components del SP del Sindicat d'Hosteleria de la CGT de Barcelona. La Direcció de Caprabo utilitza una comunicació del Sindicat d'Hosteleria com argument per a la seva agressió injustificable. Simplement Caprabo intenta acabar amb la CGT en aquesta empresa amb la complicitat

de la UGT i d'algunes persones de CGT. Des de la Secretaria d'Acció Sindical del SP de Catalunya es va fer una crida a les Federacions, Sindicats i a tota l'afiliació a secundar les accions previstes i a solidaritzar-se amb els companys sancionats i acomiadats, exigint la readmissió i

la retirada de les sancions als delegats. Des del 19 d'octubre s'han portat a terme un seguit de concentracions davant centres de Caprabo de la demarcació de Barcelona. El 16 de novembre estava previst l'acte de conciliació al CMAC. Les companyes acomiadades i san-

cionades aquest mes no percebran salari a més de que l'empresa els reclama les hores sindicals realitzades que no els reconeix, per això s'ha obert un COMPTE DE SOLIDARITAT. El nº del compte de solidaritat és: 2100 1391 96 0200043433.

Nidec Motors acomiada una companya de CGT

Redacció

La CGT del Vallès Oriental està portant a terme una campanya contra l'acomiadament de la companya Charo Luchena, treballadora de Nidec Motors (Santa Perpètua de Mogoda), Secretària d'Acció Social de CGT Mollet i activista del 15M. Des de la CGT hem mostrat el més enèrgic rebuig a l'acomiadament que està

portant a terme la Direcció de Nidec Motors Actuators Spain, contra la nostra companya, una mesura que considerem caciquil, mesquina, dèspota i opressora. Els motius que al·lega la Direcció són tan ofensius com falsos, "baixa productivitat", "desobediència", "indisciplina", etc... L'empresa reconeix l'acomiadament impropedent i ha posat sobre la taula els 45 dies/any, el que posa de manifest que el que realment els interessa és l'acomiadament de la

companya, que van a per ella, intentant fer callar qualsevol veu crítica davant l'actual situació de reculada en drets que estem vivint la classe treballadora. Aquesta imputació és deguda a l'enèrgica activitat sindical i social desenvolupada tant en el si de l'empresa, com en els moviments socials, que ha exercit des de la legalitat, el respecte i l'interès de tot/es els/les treballadors/es. Es va intentar convocar una vaga

de cinc dies a partir 26 d'octubre en els cinc torns, per a protestar contra l'acomiadament, però finalment va ser desconvocada degut a les pressions realitzades per l'empresa. Després d'això la Charo va decidir romandre davant de la fàbrica tots els dies laborables fins que no sigui readmesa, fet pel qual sindicalistes i activistes han anat passant a recolzar-la a les portes de la fàbrica, on hi està en els torns de matí i tarda.

AJP Industrial tanca les seves portes

Comitè d'empresa AJP

El Comitè d'Empresa de AJP Industrial (amb 5 delegats, 4 d'ells de CGT) amb seu a Hospitalet, vol expressar el següent: Arran de la notícia publicada al web de la Generalitat de Catalunya del passat 21/10/11 amb el titular de "La unitat productiva d'AJP Industrial passa a mans de dues firmes catalanes líders del sector de la moto", referint-se a la venda de la nostra empresa en concurs de creditors des del passat mes de maig, i que entra

ara en fase de liquidació en la qual el jutge del Jutjat Mercantil número 1 de Barcelona a autoritzat la venda de tots els actius a les empreses fins ara competidores nostres de J. Juan SA i Montajes y Radiados S.A. Mostrem el nostre total desacord al preu de venda de les unitats productives per 425.000 €, molt per sota del preu real de la companyia i naturalment lliure dels 6 milions d'euros de deutes que té actualment la companyia amb Seguretat Social, Hisenda i altres creditors, tota una ganga. En la notícia es comenta que els compradors absorbiran una part de la plantilla, però no diu que només

es quedaran amb 7 treballadors d'una plantilla de 70 treballadors, per tant la resta de 63 famílies s'aniran a l'atur. Set treballadors és una quantitat ridícula en relació al volum real d'unitats productives que aquests compradors es porten a les seves instal·lacions i obeeix més a un negoci de quedar-se amb el mercat prescindint dels treballadors que no de continuar amb l'activitat productiva que es venia desenvolupant i que, segons la nostra opinió podria ocupar almenys a 40 o 50 treballadors. Tampoc hi ha el compromís de futures contractacions. L'empresa no ofereix absolutament

res als treballadors que acomiadarà un cop finalitzada la tramitació de l'ERO d'extinció de contractes a què des de CGT ens oposem totalment. Res vol dir: no pagar les mensualitats que es deuen (entre 2 i 3 salaris), no pagar ni un euro de liquidacions (sortir acomiadats de l'empresa sense un euro), no pagar ni un cèntim d'indemnització (és a dir de els 20 dies per any treballat fins a un màxim de 12 mensualitats). Davant la dramàtica i greu situació que ens espera viure en breu, els treballadors hem sol·licitat al jutge del Jutjat Mercantil número 1 de Barcelona que porta el concurs que des-

tini el total de diners de la venda al pagament d'aquests deutes salarials, i que de totes formes no cobrirà ni el 25% del que seria el total d'aquest deute, el 75% restant o el 100% si aquesta venda no es destina als treballadors, s'enviarà a FOGASA a cobrar d'aquí a un any o més. El tancament està previst per a mitjans de novembre i hi ha la possibilitat que després de molts anys de treball sortim amb una mà davant i una altra darrere mentre uns fan el negoci i altres s'apunten com a salvadors de l'activitat. No ho permetrem mentre puguem seguir lluitant.

Tema del mes

El parany del vel

Ángeles Ramírez

El debat sobre el vel oscil·la entre seguretat pública i llibertat de les dones. Una polèmica que sorgeix en moments de forta tensió social i deslegitimació dels governs. Una oportuna operació política de distracció que intenta formatejar les poblacions en imaginari reaccionaris? Com evitar caure en aquestes xarxes? L'extensió de la dreta a Europa i la subsegüent retallada de llibertats s'han encebat especialment en la diàspora musulmana. La culpabilització dels immigrants, en particular dels musulmans, de l'atur i del terrorisme, divideix a les poblacions que han sofert els efectes de les polítiques d'austeritat.

Així, els mateixos governs que han conduït a la precarietat a la major part de la població, es converteixen en capdavanters de la lluita contra l'enemic interior, el musulmà, que és retratat com un lladre d'ocupacions, causant de conflictes socials i potencial terrorista. Sobretot des de l'inici de la crisi, les restriccions i prohibicions sobre els musulmans a Europa no han fet sinó créixer, tal com ho il·lustra la construcció i resolució de conflictes relacionats amb el mocador musulmà (hiyab) i el niqab. Les forces polítiques que impulsen aquestes accions tenen un ampli espectre: l'extrema dreta, la dreta democràtica i alguns 'socialistes', al capdavant de normatives que prohibeixen el niqab en els espais públics o el mocador en els centres educatius.

Però si les regulacions del mocador i del niqab tenen com fi la seva restricció a Europa, en altres contextos les dones són obligades a dur-los, com ocorre a Iran, Afganistan, Aràbia Saudita, Gaza o a Txetxènia. Aquestes normatives s'han elaborat en processos de construcció nacional o de forts conflictes civils o internacionals. Han servit perquè certes elits reforcin la seva legitimitat, sent acompanyades d'importants limitacions a la mobilitat de les dones i de tot un apa-

rell jurídic que les subordina als barons. Les normes vestimentàries en els països musulmans són la culminació d'aparells jurídics obertament patriarcals. Allà on no existeix norma formalitzada, poden existir grups 'incontrolats', tolerats per les institucions, que obliguin a cobrir-se a les dones. Amb norma o sense ella, en aquests llocs les que no duen hiyab són considerades, en suma, dones dolentes. En les dues situacions, que presenten un cridaner paral·lelisme basat en la dominació de les dones musulmanes, el mocador té un important paper. En la primera, la islamofòbia utilitza el hiyab com icona de la diferència cultural i com a prova de la inferioritat dels musulmans. Regulant el hiyab –o prohibint el niqab– troba una excusa per a restringir els drets de les minories musulmanes en el seu conjunt, criminalitzant tant a les dones que el duen com a les seves portadores potencials. En la segona, el mocador es converteix en una eina –la més evident– de control de les dones, que habitualment s'acompanya d'altres restriccions a la llibertat. En els països o grups on el mocador és obligatori o altament recomanable, les dones depenen jurídica i socialment dels varons. El mocador és el símbol visible d'aquesta falta d'autonomia. Ambdós tipus de regulació, la que obliga i la que restringeix, tenen un objectiu comú, que és la dominació de les dones per mitjà de l'aplicació sobre els seus cossos de normatives legals –normativització–.

Què es pot fer i dir? És complicat enfrontar-se a aquest dilema des del pensament crític, ja que podem caure en un doble parany. El primer és el de la cultura, que enreda especialment a l'esquerra i al propi feminisme crític. Es construeix un discurs pro mocador que emfatitza la diversitat cultural i s'adopten posicions de tolerància acrítica d'aquest com pràctica social i política. No obstant això, s'oblida que l'autenticitat cultural és una construcció del poder, postcolonial, però també masculí i capitalista. Com no es qüestiona el seu ús, no pot indagar-se en els pressupostos patriarcals que pot haver sota vel.

En aquest context s'emfatitzen els significats situacionals del mocador: estatus, resistència, etc., però l'especificitat de cada situació ens impedeix veure el bosc, ens dificulta l'anàlisi política, que se situa més enllà de les decisions individuals que les dones prenen –o els són imposades– a cada moment pel que fa al vel.

Per a superar aquest escull, seria fonamental tractar les relacions entre el mocador i el poder en les seves diferents formes: per què han emergit els diferents 'assumptes del mocador' en moments concrets? Per què el mocador s'ha convertit en el límit de l'alliberament de les dones en bona part dels contextos musulmans? Com es relaciona l'islam 'de mercat' amb el mocador i amb la forta presència dels conservadors en el sí de les comunitats musulmanes? És compatible el hiyab amb l'acció política d'esquerres i emancipadora? En definitiva, si el discurs antiprobhibició segueix parlant únicament de tolerància a la diversitat, acaba apuntant els corrents neoconservadors musulmans, al consi-

derar inqüestionables els pressupostos –culturals, religiosos, socials, etc.– que estan en la base de l'ocultació del cos. Aquell conservadorisme té gran èxit en l'interior de les comunitats musulmanes i troba en el mocador la representació d'aquesta nova moral pública.

En l'altre extrem discursiu està el parany dels drets. Els prohibicionistes, conduïts per la dreta i part dels partits socialistes europeus, es recolzen en el feminisme (neo)liberal per a afirmar que el mocador ha de ser eradicat en nom dels drets de les dones. En la superfície, s'emfatitzen els drets humans, però en realitat, s'estan legitimitant posicions antimusulmanes i antiimmigració. Es construeix una frontera entre les dones musulmanes i la resta de les dones, perquè no són com 'nosaltres'. Aquestes imatges s'usen per a caracteritzar als musulmans en el seu conjunt, naturalitzant la imposició de límits i prohibicions a pràctiques que prèviament s'han qualificat com primitives, jugant l'estrangeria –més imaginada que real– un paper important.

En definitiva, la crítica al mocador és un subterfugi políticament correcte per a la islamofòbia. De passada, s'invisibilitzen les pràctiques patriarcals dels contextos no musulmans. El dilema ha d'encarar-se sense por dintre de l'esquerra i, sobretot, des del feminisme. Cal incorporar les inquietuds de les musulmanes, però sense perdre de vista que l'eix no és la musulmanitat, sinó la construcció d'un discurs polític.

Si incloem a "l'indígena" per la seva condició, estarem essencialitzant el nostre enfocament i reproduint a aquest subjecte colonial. Hem d'articular un discurs informat i militant sobre el tema, de manera que inclogui l'atenció a les dones que decideixen dur mocador o que lluiten contra ell, sense, per això, donar suport al patriarcat o al racisme antimusulmà.

* Ángeles Ramírez és antropòloga especialista en el món musulmà i en les dones marroquines i autora del llibre "La trampa del velo" (Ed. Catarata).

La prohibició del burca és una excusa per regular l'espai públic

- A què respon el títol del llibre 'La trampa del velo'?

La veritat és que hauria de dir les trampes, en plural, perquè en el debat sobre la regulació del vel sempre es parla dels que estan a favor i en contra. Una primera trampa és dir que es vol protegir el dret de la dona quan en realitat el que es fa és exercir una pressió sobre la base de l'islamofòbia i el que es vol és excloure una minoria. És el primer argument trampós.

I el segon és el discurs de la gent que està a favor del vel perquè és part de la cultura. Si s'accepta l'ús d'aquest símbol de forma acrítica potser s'està acceptant una sèrie de pràctiques patriarcals que realment subordinen les dones i les obliguen a vestir-se de determinades maneres.

- Com veu el debat a Catalunya sobre la prohibició del nicab?

Respon a l'interès per regular i controlar l'espai públic per part de les autoritats.

No em sembla casual que precisament ara, després del moviment del 15-M i de la resposta brutal que va tenir la policia cap a la gent que ocupa el carrer, a Catalunya s'estigui parlant d'una llei que reguli l'espai públic.

És bastant interessant que quan Felip Puig parla de la regulació del burca i se l'acusa d'islamòfob, ell respongui que no, que és una mesura relacionada amb la seguretat i l'espai públic. Crec que amb l'excusa del burca es pot obrir la porta a una llei que reguli realment una sèrie de condicions per poder-se manifestar. És un joc bastant pervers. La regulació del burca finalment serà una via per regular la repressió a l'espai públic.

- Vostè prohibiria el burca?

Crec que no s'hauria de prohibir. Caldria fer una anàlisi que expliqui la relació del hijab i el nicab dins d'un context social, si va en contra de la dignitat o no de les dones. I per una altra banda, també pensar què significa regular la vestimenta i el cos. Em pot semblar fatal com

vesteixen les dones dels Quicos, les joves ultraortodoxes o les ultracatóliques, però això no significa que com a Estat pugui prohibir-ho.

- Què opina de la gent que diu que els immigrants s'han d'adaptar als costums d'aquí?

Els que diuen això estan construint un problema, transmetent la idea que els immigrants, sobretot els marroquins, no s'integren. És una situació ideològica que busca estrangeritzar gent que veritablement no són més diferents que els equatorians o els xinesos. Per què són més diferents els marroquins que els xinesos?

Políticament l'odi al "moro" ha obtingut sem-

pre èxits electorals, des dels Reis Catòlics fins a Felip Puig, fer lleis que restringeixin la mobilitat de musulmans o la manera de vestir. És fàcil i no té cap cost.

* Respostes d'Ángeles Ramírez en una entrevista realitzada per Mar Ferrando publicada al diari El Punt Avui

Parlem

Pep Cara, militant compromès, dinami

"No m'agrada el purisme immobiliari"

Txema Bofill

Pep Cara Rincón, és un amic, una persona molt treballadora i productiva. Dues qualitats l'acompanyen: perseverança i alegria, que contagia als que ens movem pel seu costat. És un bon organitzador i dinamitzador. Una persona oberta i dialogant. Té un defecte, li costa dir que no, quan es tracta de lluites i de solidaritat militant. Jo sóc dels que també abuso de la seva bona fe, ja que l'he enredat a arreglar, corregir i millorar aquestes entrevistes al Catalunya. En resum, per no allargar-me, és un somiador que lluita per un món millor, igualitari, sense injustícies, llibertari. Tot i que ens veiem sovint, aquesta entrevista l'hem fet per correspondència.

Pels que vulguin conèixer millor el pensament i la pràctica llibertaria d'en Pep, visiteu el seu bloc Rebequeries: www.berguedallibertari.org/pepcara

- Parla'ns de la campanya i recollida de signatures per evitar les retallades a la Universitat de Barcelona. Has rebut pressions?

- Bé, jo treballo a la Universitat de Barcelona (UB), sóc Personal d'Administració i Serveis (PAS). A la UB la meitat dels treballadors són temporals, alguns de fa anys -com a molts altres organismes públics-. Aquesta recollida estava emmarcada en les accions que diverses persones precàries vam impulsar per evitar els acomiadaments que, cada tres mesos al llarg del 2011, ha anat anunciant la UB. Ho vam impulsar diverses precàries al marge dels sindicats tot i estar recolzats principalment per la secció de la CGT de la UB de la qual formo part. El conflicte segueix viu i no pinta bé. Més enllà de la manera de procedir de la UB: irracional, autoritària, opaca i contrària a la raó; a mí, personalment, m'ha fastiguejat molt més l'actitud de la majoria, que no totes, les companyes de feina. Creuen que l'obediència té premi i s'equivoquen. Aquesta és la pressió més gran, el desengany.

- Berga és terra de maquis. Explica'ns la difusió que esteu fent a Berga per donar a conèixer la vida dels maquis.

- La Marxa-Homenatge als Maquis va començar a diversos punts de Catalunya l'estiu de 1998. El Joan, de la Llagosta, un militant hiperactiu i una gran persona va plantar la llavor, venint a l'Alt Llobregat -entre altres llocs- a escampar la idea de la marxa. Va passar per Sallent durant la jornada de record d'Agustín Rueda en el vintè aniversari del seu assassinat a Carabanchel. Sallent s'apuntava

a la Marxa, Berga també ens afegíem i altres ciutats i pobles de Catalunya. Des de llavors, a Berga, cada any hem fet actes d'homenatge als maquis, els seus col·laboradors, les seves idees i les seves accions. També hem participat en els actes que organitzen altra gent, com els Trinxats de Lleida o els organitzats a Barcelona, pels companys de Bronka o la CNT de J. Costa o Negres Tempestes, entre d'altres.

- Quin és el teu rol en el Pèsol Negre, una revista referent i exemple per d'altres comarques, un diari que va a més.

- Sóc una de les persones que participa en aquest projecte. El que més temps fa que hi sóc, això sí. Escric, reparteixo, de vegades maquetó, vaig a assemblees. En fi, una persona més del grup. Per mi és un projecte prioritari.

- Què és la Xarxa de Biblioteques Socials?

- És una eina de coordinació de diferents biblioteques d'anarco-sindicats, ateneus, centres socials, centres de documentació, etcètera. Un dels projectes principals que vol tirar endavant és el catàleg col·lectiu d'aquestes biblioteques. Un projecte molt ambiciós, important i molt útil. Perquè els nostres llibres estiguin a l'abast de tothom que tingui interès a llegir-los, sense intermediaris ni especialistes. La cultura per a una persona que vol alliberar-se o s'està alliberant és important, un ingredient bàsic per esdevenir una revolucionària. A Berga formem les persones que volen catalogar amb la base de dades col·lectiva (un programa professional i lliure, el PMB). Si ens ho prenem seriosament en uns anys aquest catàleg pot ser una realitat i els nostres textos, fanzines, llibres, periòdics, etc., seran a l'abast de totes!

- I el Berguedà Llibertari?

- És un portal llibertari, ara mateix gestionat per l'Ateneu Columna Terra i Llibertat, una de les organitzacions on milito. Existeix des de l'any 2004, des del 2006 amb el programa wordpress i vol donar a conèixer les notícies socials de la comarca i les informacions anarquistes d'arreu a la comarca. Actualment treballem per unir-nos amb els companys de Sallent, Manresa i Navarxes com vam fer amb el Pèsol negre, per fer una cosa conjunta, entre més persones i col·lectius.

- Si fossis Secretari general, què canviaries?

- No seria secretari general ni fart de vi, potser si fos fart de calvados..., no Txema no. D'altra banda, espero que qualsevol secretari general i el seu SP no pugui canviar res més que l'afavoriment i l'efectivitat a l'hora de fer tasques de coordinació entre sindicats i comportar-se de manera exemplar. Crec que és l'únic que pot i que ha de fer. Les altres coses

que necessita l'organització (acabar amb el frontisme estèril, ser més que estrictes amb les hores sindicals i els alliberats i afavorir el rejuveniment de l'organització) no són coses que depenguin ni d'un secretari general ni d'un SP, depenen de tots i jo no veig al personal per la labor.

- Si fossis coordinador del Catalunya, què canviaries?

- No tinc cap intenció de col·laborar amb més feina al Catalunya. La gent que el porta (coordina, escriu, maquetat, envia, etc.) fan molt bona feina, el Catalunya és una bona capçalera anarcosindicalista i llibertària que fa de portaveu de la CGT i que fins i tot va més enllà. Cadascú posaríem més textos d'allò que a nosaltres ens interessa, clar, i de fet crec que ho tenim fàcil: escriure i enviar-los-hi el material. D'altra banda, hi ha articles que no m'agraden, i espero que sempre sigui així, si m'agradessin tots els articles voldria dir que no és el periòdic d'una organització àmplia i plural sinó el d'un grup determinat. Per això ja hi ha altres publicacions i la possibilitat de fer-ne més. Conec perfectament la feinada, sovint ingrata, que comporta fer un periòdic, no ho dic per dir: el col·lectiu que fa aquest diari ho fan molt bé des de fa anys.

- La teva columna al Catalunya té vida. Son relats d'actualitat, personals, i agradables de llegir. Com el diari d'un militant

- M'agrada que t'agradi. De fet he volgut deixar-la de fer un parell de cops. El primer cop al cap d'uns mesos de fer-la vaig pensar que ja havia dit tot el que podia dir, ho vaig veure clar. L'altra va ser poc i per culpa de parlar amb tu segueixo fent-la. No se pas si duraré gaire més. Moltes columnes de les que he fet són bastant fluixes,

per dir-ho finament. Algunes sí que m'han agradat, clar.

- Quin fou l'encàrrec per a la columna, o ho vas proposar tu?

- A mí se'm va dir que parlés de temàtica social des d'òptica anarquista o del mateix moviment anarquista. Va ser el Pau Juvillà de la CGT de Lleida qui hem va convèncer a fer-la. Miro de parlar o de temes importants de darrere hora que afecten tota la societat o també de temes específicament anarquistes que de vegades -no sempre- tenen prou espai al Catalunya.

- Sobre què escrius i on escrius?

- Escric sobre qualsevol cosa, sobre anarquisme tant a nivell històric com a l'actualitat, sobre organització. He escrit bastant sobre memòria històrica, també sobre pensament únic, també dins els moviments socials. Sobre Berga i tot el que passa en l'àmbit social, d'agressions al territori, en l'àmbit laboral... Sobre casos repressius que afectin a companyes anarquistes, siguin de la tendència que siguin, per mirar de donar a conèixer aquests casos. De vegades de coses que m'agraden i de vegades també fent com de periodista, perquè és un tema important tot i que potser no em ve molt de gust d'abordar-lo. He escrit bàsicament a mitjans llibertaris com el Pèsol Negre, el Catalunya, en Veu Alta, l'Enciclopèdic, Silencio Tòxic, també directament a webs com el Berguedà Llibertari o el meu bloc i també a mitjans d'àmbit local.

- Quins projectes o sobre què estàs treballant o esteu treballant?

- A Berga treballem en diverses edicions de llibres; és una feina lenta. També amb l'Agenda Llibertària 2012, ara mateix anem

a corre-cuita perquè se'ns tira el temps a sobre i l'hem de treure ja. Pel que fa a la biblioteca els llibres ja els tenim catalogats ara ja estem amb la catalogació de la premsa. Des del Centru i l'Ateneu Columna Terra i Llibertat no parem massa la veritat. Igualment volem finançar-nos sense haver de dependre de la venda d'alcohol, com la majoria de grups fan o fem, això no és una cosa d'ara mateix, vé de cinc anys enrere, cada cop depenem menys econòmicament de la venda de begudes per la Patum i si tot va bé, espero que aviat ens financem totalment al marge d'aquesta lògica que per mi és perversa i en la qual sovint ens veiem immersos els grups anarquistes. I bé, seguim programant actes culturals a Berga.

- En l'àmbit sindical què feu?

- Pel que fa al sindicat tenim un parell de conflictes oberts, en aquest any de vida hem mirat d'organitzar-nos una mica i de ser un mínim de gent, no és fàcil. L'àmbit laboral fa temps que no és una lluita central i tenim poc marge de maniobra, tanmateix cal apurar aquest «marge» al màxim. Les característiques sociolaborals de Berga impliquen una lluita d'acció directa força clàssica: petites empreses on no hi ha representants dels treballadors, etc. És un dels projectes difícils.

- Ara unes preguntes que faig habitualment als entrevistats: Com t'has format en la vida?

- Estudiant, treballant, i sobretot coneixent molta gent dins els àmbits anarquistes.

- Com ha estat la teva evolució i compromís polític?

- Milito amb intensitat des de 1998. Abans investigava, llegia o anava a locals però no em comprometia. Un cop compromès no

amb...

tzador de pràctiques i idees anarquistes

ta, ni el reformisme del tot s'hi val"

he parat. No dic que sigui una bona cosa, però crec que si t'hi poses, t'hi poses.

- Què entens per compromís militant?

- Doncs participar en projectes destinats a l'alliberament individual i col·lectiu. En aquests projectes per mi cal tenir una participació activa, pensar en els interessos del grup i en els teus que per sort sovint coincideixen, assumir responsabilitats i portar-les a terme. Segurament, primer cal ser honest amb un mateix i saber que vols fer, en quina mesura, etc. No tenir actituds especulatives que frenin els altres, etc.

- Que estàs llegint actualment?

El darrer llibre de l'Eulàlia Vega i la Conjura de los Necios. Aquest estiu amb la segona part de les memòries del Jean-Marc Rouillan simplement he flipat.

- Com veus el moviment anarquista avui?

Amb moltes potencialitats i, encara, amb massa càrregues inútils en forma de paràsits (actituds de persones), vicis (maneres de fer), prejudicis (dogmes), poca organització, etc. Em sap molt greu que la Xarxa Anarquista (2007-2009) no reeixís i, tard o d'hora caldrà tornar-hi. Per sort hi ha anarquisme fora de les organitzacions tradicionals.

- Diguem algun personatge que t'inspirei

- Te'n diré d'actuals: moltes companyes amb les quals faig coses: de Manresa, Sallent, Navarcles i Berga. El Senzill. També companyes de Bronka, de la marxa-homenatge als maquis, dels Trinxats, de l'assemblea del Vallès. M'inspira la gent que s'ho curra, que treballa per allò que vol. Anarquistes sense adjectius que tot i les contradiccions de la vida, no paren de fer coses. En canvi no suporten els que donen lliçons i no foten res, els que viuen de rendes, els que obstaculitzen la feina dels altres. No m'agrada el purisme immobilista, ni el reformisme del tot s'hi val. Detesto el frontisme irracional, el paternalisme, el bonrollisme, etc.

- Té moral l'anarquisme? Quina és la teva moral, com anarquista?

- Va parir! Buf. Jo crec que calen pocs principis i força clars. Això és el que més m'agrada de l'anarquisme. I després crec que cal certa flexibilitat a l'hora d'aplicar-los. Dir això i no dir res, segurament, és el mateix. Si els principis o la seva aplicació, no ens deixen lluitar contra la injustícia o ens porten a la inacció, no em valen. Si no tenir-los en compte ens porta a un tot s'hi val, tampoc m'interessa el tema. És complicat, tant en projectes col·lectius com quan ens ho apliquem a la nostra vida. Però clar, aquesta és la gràcia.

- Una persona per entrevistar

- Ostres hi ha moltíssima gent interessant que té molt a dir, però moltes estic segur que no voldran ser entrevistades. Així que les que tinc segur el no, m'estalvio de dir-te-les tot i que són la rehòstia. Bé, no se, jo entrevistaria al Pere Giner i el Marc del sindicat de Sallent i al Juan Pedro dels Amics d'Agustín Rueda, al Xavier Oliveres de Navarcles, a la Txell que d'energies en tots els sentits ens sap moltíssim, a les companyes que fan el fanzine Silencio Tóxico de Ponent, al Roger un dibuixant de talent incalculable, a les companyes que de fa poc porten l'Ateneu Llibertari de Sants, a la Xus de la secció sindical de la UB, algú de Ràdio Bala de Manresa, a la Carmen de la llibreria la Rosa de Foc, al teu amic Jean-Marc Rouillan, a la gent del Pilum de Sort, algú de l'editorial Aldarull i també d'Anòmia, ah! i de l'Assemblea Llibertària del Vallès Oriental; en fi, no ens els acabarem pas.

- Vas a Colòmbia de vacances i feu una xerrada sobre els maquis a Bogotà, quina relació teniu amb els grups anarquistes colombians?

- A Colòmbia ara mateix hi ha un gran company i amic de Berga. A més conec algunes companyes colombianes a través de les companyes manresanes. Ara han fet a Bogotà el Centro Social la Grieta, vam fer un dinar per treure diners per mirar d'ajudar-los i el 16 de novembre hi farem una xerrada: «Resistencias libertarias en Catalunya: De los maquis al MIL i los GARI» i tinc el plaer d'anunciar-te que hi xerrarem tots dos!

- Després et faré visitar la selva amazònica... Com veus les divisions actuals en el món llibertari i l'anarconsindicalisme en particular.

- Ja ho he dit altres vegades. Sobre el paper, és a dir en teoria, la unificació de l'anarconsindicalisme en una sola organització és perfectament possible. Tot i que a la pràctica, tenint en compte la gent que som, és totalment impossible. Potser amb el temps serà simplement ineludible, quan la patronal, en sentir-se tant forta, i l'estat canviïn el model sindical traient les eleccions i les subvencions. Això seria el millor que ens podria passar, tot i que la unificació seria igualment difícil, com dic, per la gent que porta els anarconsindcats. Pel que fa al moviment llibertari no sindical, crec que falta un mínim de coordinació o organització, però no clàssica, simplement coordinació, veure'ns les cares amb més freqüència i tirar alguns projectes en comú, sense que calgui cap gran organització.

- Parla'ns de les qualitats que hi veus als diferents anarconsindcats

- D'entrada cal dir que cap model anarconsindicalista ha triomfat. Tampoc les crítiques al treball donen massa alternatives. Les crítiques mútues dels anarconsindcats eren força encertades: la CNT amb els anys ha perdut presència al món del treball i una mala interpretació del purisme l'ha portat a la inacció mentre que la CGT ha esdevingut un sindicat massa delegatiu, massa integrat en un model que diu rebutjar i, encallat com la CNT, en massa dinàmiques inútils. Si anem en allò més concret, cal reconèixer que la CNT-AIT els darrers anys ha pres un rumb de coherència activa, guanyant presència al món del treball i portant pràctiques dignes d'imitar; això ha estat gràcies a una important renovació dels militants i de pràctiques. La CNT de Catalunya (J. Costa) per mi té un model encara més digne d'imitar, ajustat a la realitat actual, ja que és prou flexible per abordar qüestions laborals, de veïnatge, de repressió, de drets civils, presos, feminisme o de difusió cultural; un ampli grup d'afinitat molt lluitador. Pel que fa a la CGT li falta just fer això que ha fet la CNT: li cal una renovació. El problema principal de la CGT catalana, al meu entendre, és que es troba immersa en uns conflictes interns estèrils i que no responen a arguments raonables sinó que estan determinats pel frontisme, és a dir, per afinitats que no responen

principalment ni sempre a un enfrontament de models sindicals ni tant sols ideològics. Per treballar amb un o un altre, per solidaritzar-se, per actuar contra un comportament censurable d'un delegat o secció, el primer que es mira és de «qui és», quina etiqueta porta. Lamentable. Davant d'això, i a falta d'un impuls important de renovació, el millor que es pot fer és continuar en els conflictes locals d'empresa i pobles o ciutats, o bé, marxar. Estar confederat ha de ser útil, sinó ho és, el millor és marxar.

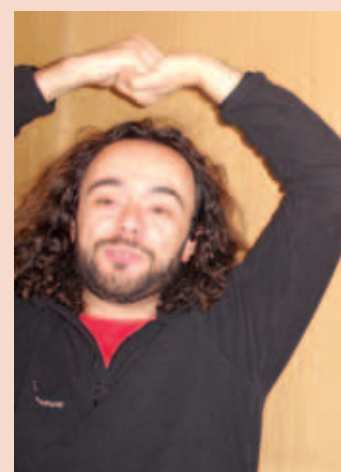
- Marxar no és tirar la tovalla, renunciar, deixar-ho tot en mans dels que es dediquen als conflictes estèrils?

- Sí, sempre ho he pensat, però també entenc la necessitat de marxar que té la gent, sobretot quan el dia a dia és un patiment. Per mi la qüestió principal és si l'eina és útil o no, si és útil val la pena quedar-se, clar.

- I les qualitats de la CGT? crec que te les has deixat...

- Si de vegades em passo de pessimista. La virtut principal de la CGT és que és un sindicat petit però prou gran, amb presència real al món del treball, amb persones combatives, diverses i amb moltes potencialitats per ser una eina molt útil per l'alliberament.

> LES FRASES...

“Sí els principis o la seva aplicació, no ens deixen lluitar contra la injustícia o ens porten a la inacció, no em valen”

“M'inspiren anarquistes sense adjectius, que tot i les contradiccions de la vida, no paren de fer coses”

Trobades Internacionals de l'anarquisme 2012

Comitè d'organització de les Trobades Internacionals de l'Anarquisme

Del 9 al 12 d'agost de 2012 se celebrarà a Saint-Imier (Jura Bernois, Suïssa) una trobada internacional de llibertaris de tot tipus, així com de tota persona que tingui intenció de conèixer els diferents posicionaments anarquistes. Aquest "Mundial de l'Anarquisme" serà una commemoració de la primera internacional antiautoritària que es va organitzar el 1872, en resposta a la internacional de Marx. Des de llavors, el món ha canviat bastant; els corrents llibertaris han sabut evolucionar amb el temps i aquesta trobada ho demostrarà. Una cosa segura és que el temps no ha disminuït l'opressió dels poderosos sobre els més febles. Aquesta trobada exposarà nombrosos mitjans de resistència en les seves variades expressions.

La Federació Jurasiana

L'Associació Internacional dels Treballadors (AIT) neix l'any 1864. Molt prompte, les seccions són creades en La Chaux-de-Fonds, al Locle, a St Imier i en la resta del Jura suís. Molts obrers i obreres que s'afilien, encara són treballadors i treballadores a domicili. Ells i elles tenen el gust de la lectura i de la independència. El 1869, quan Bakunin arriba a la regió, la trobada genera resultats. La convergència d'idees que ells i elles descobreixen farà de la Federació Jurasiana el pol llibertari de la AIT que s'oposa a la tendència marxista. Fart d'aquesta oposició, Marx fa tot el que pugues per a eliminar aquest corrent. En 1872 promou assolir-lo. Al congrés de La Haia, aconsegueix fer reunir als seus delegats afins, i entre ells alguns pretenen representar seccions que es

revelen inexistents. Amb aquesta majoria fictícia, fa votar l'exclusió de Bakunin i James Guillaume, i manca d'alguns vots per a la d'Adhemar Schwitzguebel, tots delegats del Jura. Escandalitzades, les seccions de tendència antiautoritària de la AIT, particularment d'Espanya, Itàlia, França, Bèlgica, Estats Units de Amèrica, organitzen un congrés a Saint-Imier on les resolucions preses seran clarament llibertàries. La AIT antiautoritària sobreviurà a la branca marxista, fins a la fi de segle. 140 anys després del congrés de Saint-Imier, l'explotació i l'alienació dels treballadors/es segueixen sent brutals. La il·lusió marxista s'ha dissipat veient en perspectiva les dictadures comunistes. El capitalisme va de crisi en crisi, crisi econòmica i social, crisi política, a les quals s'afegix ara la crisi ecològica.

I el moviment anarquista?

Aquestes trobades internacionals d'agost de 2012 seran l'ocasió de fer un balanç de la història del moviment anarquista, de les seves idees, les seves realitzacions, les seves esperances, les seves derrotes; el que queda avui de tot això, les lluites que són seves i les que comparteix amb uns altres: antimilitarisme, antiracisme, antisexisme, autogestió, decreixement, educació, feminisme, internacionalisme, no-violència, etc... Un cert nombre de tallers i de comunicacions estan ja previstes: conferències històriques, conferències temàtiques, teatre, concerts, exposicions, cinema, saló del llibre, ràdio, acampada llibertària, fira de l'autogestió i dels productes biològics, tallers de pràctica, etc... Aquesta manifestació internacional serà pública i desitja ser oberta a tot el moviment anarquista internacional, però

també a tota la població sense discriminació. Les zones gratuïtes i el preu lliure seran afavorits perquè tot el món pugui participar en la trobada. El comitè organitzador es reserva el dret d'acollir als participants. Les decisions es prendran segons les idees i les pràctiques que són les nostres, i les de la Internacional antiautoritària. L'expressió i la manifestació del racisme, del sexisme, de la xenofòbia, de l'homofòbia i de tota forma de violència i de discriminació no es toleraran. Prenent com base el que s'acaba de dir, qualsevol persona, estructura o organització pot demanar a associar-se a aquesta iniciativa, i proposar llocs d'exposició, debats, conferències, espectacles, intervencions, tallers, etc... També busquem voluntaris! (flm.osl@espacenoir.ch)
Més informació a: www.anarchisme2012.ch/

19 anys sense Pedro Álvarez

Plataforma Pedro Álvarez <http://plataformapedroalvarez.com/>

Fa ja 19 anys que Pedro Álvarez, un jove treballador nascut a Barcelona, va ser assassinat. Un desconegut, després d'una discussió de tràfic, li va disparar un tir mortal en el cap a l'Avinguda de Catalunya de L'Hospitalet en presència de la núvia de Pedro i d'una acompanyant de l'assassí. A les poques hores un sospitós va ser detingut. Se'l va identificar com un agent de policia adscrit a la Brigada de Seguretat Ciutadana. Al cap de set dies va ser posat en llibertat utilitzant com pretext la falta de proves concloents. Des de llavors la família i els amics i les amigues de Pedro no hem deixat de reclamar que s'investiguin els fets, que es faci justícia i que, en definitiva, s'apliquin les lleis democràtiques que haurien de defensar a la ciutadania enfront de les violacions dels drets humans elementals. No obstant això, després de gairebé 19 anys de requerir als àmbits admi-

nistratiu, polític i judicial que impulsin l'administració de la justícia, aquests no han sabut (o no han volgut) plantar cara, en virtut de l'aplicació de totes les garanties legals, a la resolució de l'assassinat de Pedro Álvarez. De moment, el crim ha quedat impune i l'assassí de Pedro Álvarez campa a plaer, en llibertat, i amb l'única preocupació que el temps esborri tot rastre de la seva responsabilitat, fins que el delicte prescriu legalment. Enfront d'aquesta indefensió, al costat de l'angoixa, la desesperació i la ràbia, coexisteixen en la família i en els amics i les amigues de Pedro l'exigència de justícia i la lluita perquè es condemni al culpable. Per si aquesta situació no fos suficientment espantosa, el policia, i l'entorn que el protegeix, han creat una falsa trama recolzant-se en argücies legalistes i intentant invertir la situació girant els fets contra les víctimes. És a dir, tractant de convertir a les víctimes en victimaris; als innocents en culpables i als culpables en innocents. Juanjo Álvarez, el pare de Pedro, ha hagut d'anar plantant cara a tot un seguit de denúncies i d'acusacions molt greus que ha interposat contra ell, ni més ni

menys, que el presumpte botxí del seu fill. Després de ser aquestes acceptades a tràmit en els jutjats, Juanjo ha estat imputat amb diversos càrrecs per delictes d'amenaces, delictes d'injúries i delictes d'obstrucció a la justícia Unit al dolor insuperable que causa la pèrdua d'un fill, més encara quan es produeix en unes circumstàncies tan aterridores, el pare i la mare de Pedro Álvarez han hagut de suportar la inacció de la justícia. Volem manifestar el nostre més profund rebuig a l'arbitrarietat, a la parcialitat, als abusos de poder, als tractaments privilegiats, a les inhibicions, a les renunciacions, en definitiva, a la falta d'investigació i de justícia. Reclamem una justícia igualitària, que tracti a totes i a tots amb la mateixa rasadora, i en conseqüència, denunciem un sistema que dona suport a l'impunitat aplicant criteris de justícia selectius i establint categories excoents: la categoria dels que són vulnerables a la llei i la categoria dels que són immunes a ella. No a la impunitat! Exigim l'esclarament de l'assassinat de Pedro Álvarez! Suport i solidaritat!

La CGT es solidaritza amb l'ocupació de l'edifici de Nou Barris

Secretariat Permanent CGT de Catalunya

Des de la CGT de Catalunya volem manifestar la nostra solidaritat i el nostre recolzament a l'ocupació de l'edifici del carrer Almagro a Nou Barris, que es va produir després de finalitzada la manifestació del 15-O a Barcelona per donar allotjament a diferents famílies i persones afectades pels desnonaments dels seus domicilis. La CGT de Catalunya és conscient de la necessitat en aquests moments d'aquestes accions que suposen una referència important en la lluita contra els desnonaments i la denuncia de l'especulació immobiliària, perquè marquen un camí a seguir, eleven la moral i

la confiança en la mobilització i en la lluita, i desarmen ideològicament als mitjans de comunicació al servei del poder. La CGT de Catalunya considera intolerable que les empreses immobiliàries acumulin pisos que romanen buits durant anys, al mateix temps que cada cop més persones són desnonades o viuen reallotjats en pisos sobre-habitats, mentre els nostres governants, massa ocupats en salvar i afavorir l'acumulació de capital de banquers, grans empresaris i especuladors, s'obliden de garantir un dels drets més bàsics de les persones per viure amb dignitat, el dret al habitatge. Reiterem el nostre suport i solidaritat i enviem una salutació fraternal a les persones i activistes que participen en l'ocupació.

Trobada de Joves de CGT el 26 de novembre a Reus

Joves Llibertaris/es, Reus

Des del grup de Joves de la CGT de Reus, organitzats ara amb el nom de Joves Llibertaris/es, hem fet una proposta a Acció Social a nivell de Catalunya per tal de crear i coordinar un grup de joves de la CGT a nivell català. Amb aquesta proposta volem donar resposta a la dificultat que ens trobem avui dia per incorporar gent jove al nostre sindicat i realitzar un treball conjunt de i per a joves sindicalistes. Vist que actualment hi ha cert moviment juvenil dins la CGT, però aquest no està

organitzat en la majoria de casos, fem una crida a totes les Federacions Locals de Catalunya per tal de poder fer una trobada amb els i les joves interessades. Des de Joves Llibertaris de Reus fem la proposta de Trobada de joves llibertaris i llibertàries de CGT pel dissabte 26 de novembre, amb una proposta dels punts a tractar, que pot ser modificada depenent de les necessitats i de l'assistència a la trobada:
10.30- 11.30h. Arribada i benvinguda
11.30h- 13.30 Presentacions i idees/ temes a tractar
13.30- 15.30 Dinar popular
15.30h Assemblea de joves llibertaris

(proposta)
* Realitat territorial/ projectes de cada territori
* Eixos de lluita / Campanyes (laboral, social, estudiantil)
* Descans
* Com ens organitzem? (formació, autogestió)
* Futures trobades?
* conclusions
9.30h sopar
11.30h Festa llibertària
Salut i revolució!
Contacte per comunicar l'assistència o per a més informació: jovesllibertaris@gmail.com

SENSE FRONTERES

La volatilitat de les Borses és senyal d'una activitat intensa de l'especulació amb la que els trader poden guanyar fortunes en poques hores

Estem assistint a una gran reestructuració del capitalisme

Grècia: Sang, suor i llàgrimes a canvi de res

Els agents de la borsa utilitzen a Grècia per a generar fortunes instantànies a compte del deute alemany

Giuseppe Bottazzi / Milán (Itàlia)

La soga amb la qual Europa i EE UU han ofegat més d'una vegada al sud del món se'ls ha anat de les mans i s'estreny entorn dels seus propis colls. Els xantatges del FMI ara es dirigeixen cap als països "perifèrics" de la zona Euro, amb conseqüències evidents per a les economies més sòlides d'Occident com Alemanya o EE UU.

La sorpresa, representada pel fet que les polítiques neoliberals s'hagin tornat en contra dels seus partidaris més convençuts, assorleix efectes fins a patètics: els països europeus han arribat a demanar diners als Brics (Brasil, Rússia, Índia, Xina) com flotador per a sobreviure a la tempestat del deute. La reacció ha estat bastant freda: ho ha deixat clar el governador del banc central d'Índia subratllant que la principal destinació dels seus fons ha de ser la lluita contra la pobresa en el seu país i no la compra de bons de l'Eurozona. Mentrestant, la soga segueix estrenyent el coll dels grecs. Els seus botxins tenen el nom exòtic de "troica", substantiu que engloba a la Unió Europea, el seu Banc Central (BCE) i l'ineludible FMI i actuen segons el mecanisme ben rodat de les ajudes condicionades: "jo et presto els diners però a canvi tu has de fer el que jo digui". D'aquesta manera, després de les últimes amenaces, i per a rebre 8.000 milions, l'Executiu del primer ministre Georgios Papandreu es va comprometre a prescindir de 30.000 funcionaris, baixar un 15% el sou de la funció pública i rebaixar les pensions, retallant un 20% els sous de més de 1.200 euros, per a guanyar la volàtil confiança de les borses occidentals. A més, els jubilats amb menys de 55 anys perdran un 40% de l'import de les seves pensions i s'aplicarà la reforma fiscal que obligarà a pagar impostos extraordinaris a qui tinguin ingressos de més de 5.000 euros anuals, enfront dels 8.000 que marquen ara el mínim per a tributar. Aquestes decisions es produeixen en

un país que ja ha eliminat pagues extres dels funcionaris, ha ampliat els períodes de cotització per a percebre la pensió i no assegura la permanència d'altres 100.000 funcionaris. Unes mesures que alimenten el cercle viciós en el qual ha caigut Grècia: l'economia es deprimeix i s'agreuja d'aquesta manera el pes del deute. El PIB podria mantenir-se en una caiguda del 5% durant dos anys i en 2012 la taxa d'atur s'acostarà al 19%, una xifra històrica. Mentrestant, l'eventualitat que Grècia faci fallida és considerada, dia després de dia, més probable i fins a hi ha qui —com el representant holandès en el BCE— aposta per aquest escenari. La "troica" per la seva banda només busca reduir el contagi perquè la suspensió de pagaments d'Atenes no afecti als altres països perifèrics.

Barbes europees en remull

Els grecs no estan sols en la seva agonia. Els informes del FMI han tornat a amenaçar a Itàlia, que acaba

d'aprovar un ajustament de 54.000 milions, i tenen en el punt de mira a Portugal. El primer ministre portuguès, Pedro Passos Coelho, ha assegurat que no es pot descartar la hipòtesi que Lisboa necessiti un segon rescat financer en cas que Grècia entri en suspensió de pagaments. I sota el temor de l'efecte-contagi la soga s'estreny encara més: el cap de Govern portuguès considera necessari que Portugal "compleixi i fins i tot superi" els objectius acordats amb UE i FMI en canvi de la seva "ajuda" financera.

No obstant això, aquests esforços semblen inútils: milers de milions de diners públics, i els ajustaments "sang, suor i llàgrimes", es fan vans un dia darrere d'un altre en els mercats. La volatilitat de les Borses és senyal d'una gran confusió i al mateix temps d'una activitat intensa de l'especulació: amb els ràpids canvis a l'alça o a la baixa d'un butlletí de cotitzacions, els trader més experts poden guanyar fortunes en poques hores.

I com en cada crisi financera, ningú

està a l'empara dels seus atacs: ha quedat clar en els últims dies amb el curs dels Credit Default Swap (CDS), instruments financers que són com pòlisses d'assegurances contra el risc de fallida d'un Estat. Mentre tots es preocupen del diferencial de les primes de risc entre els bons alemanys i els seus homòlegs d'Itàlia o Espanya, el cost per a assegurar els títols de Berlín s'ha disparat. És el senyal que els inversors comencen a tenir dubtes també sobre la solidesa d'Alemanya, fins a ara ferma en el seu paper com creditor sòlid poc inclinat a ajudar als seus socis europeus.

L'Institut d'Estadístiques Grec va inflar les xifres del dèficit l'any 2009

L'Eurostat —l'institut estadístic europeu, depenent de la Comissió Europea—, va pressionar al servei estadístic grec (ELSTAT), per a inflar el dèficit del país heleno en 2009 del

12% al 15,4% del PIB i poder justificar així les successives i brutals mesures d'austeritat que encara avui segueixen aplicant. Aquestes acusacions les va realitzar Zoe Georganda, professora d'Econometria i membre del consell del ELSTAT a la premsa grega. "El dèficit de 2009 va ser artificialment inflat per a fer veure que el país sofria el major dèficit d'Europa, més fins i tot que el 14% d'Irlanda", desvetlla Georganda. "Això ha permès justificar les dures mesures contra Grècia".

Segons el seu testimoni, diferents responsables del Eurostat haurien forçat a Grècia a integrar en els seus comptes les despeses d'empreses públiques sense incloure els seus ingressos. Georganda també sosté que el president del ELSTAT, ex-alt càrrec del FMI, havia rebutjat les objeccions formulades en el seu moment pels membres del seu Consell.

A la calor d'aquest escàndol, el ministre de Finances grec va reaccionar a mitjans de setembre anunciant una renovació de tots els membres del consell del ELSTAT excepte el seu president. La Iniciativa per la Creació d'una Comissió d'Auditoria del Deute Públic Grec considera gravíssim aquest episodi, que mostra que "Govern, UE i FMI han manipulat les estadístiques" i que les seves decisions recorden les "de règims totalitaris". En la seva opinió, "El Govern de Papandreu volia presentar la política dels ajustaments com necessària i obligatòria, i és per això que ha recorregut a tals mètodes inacceptables que ni com objectiu enganyar al poble".

Respecte a la participació del Eurostat en la manipulació "mostra que la seva pretesa independència és una burla", segons aquesta iniciativa, des de la qual s'ha exigit en un comunicat "obrir els llibres del deute i les finances públiques" al control per part de la societat civil.

* Article extret del núm. 158 de la revista *Diagonal*.

Pànic al referèndum grec

Koldo Campos Sagaseta

Obro els diaris i, en grans titulars, em trobo amb l'última notícia que em crida i em reitera el seu espant en un mitjà i en un altre: "Les borses es desplomen després de l'anunci de referèndum a Grècia sobre el rescat

... Les primes de risc espanyola i italiana es disparen ... Patacada en els mercats després de l'anunci d'un referèndum a Grècia ... Les borses europees s'enfonsen ... Referèndum grec augmenta el risc d'una fallida ... El gir dramàtic de Grècia ... Brussel • les insta Grècia a complir els seus compromisos ... Sarkozy convoca reunió sobre referèndum grec ... Espanya

lamentava la decisió de Papandreu ... Rubalcaba diu que el referèndum és una mala decisió ...! " I com és possible tant enfonsament, tant caiguda, patacada, risc, urgència, gir, fallida, drama ...? Què és aquest horror que el provoca? Diu el diccionari que "referèndum" és un: "procediment jurídic pel qual se sotmeten al vot popular lleis o actes

administratius." O el que és el mateix, que la causa que el pànic commogui els fonaments de tants sòlids principis i venturosos futurs, és que el poble parli, que el poble decideixi, que sigui el seu govern sobirà qui prengui la paraula. Aquesta és, precisament, diuen les borses, els Mercats, Brussel•les, Sarkozy, Espanya i els mitjans de comunicació, el

que diferencia una democràcia d'una dictadura.

La il•lustre Comunitat Europea, model democràtic, paradigma de totes les virtuts, obligada referència ètica i moral, quinta essència del bon gust ... fa temps que sap i pràctica que per no obtenir respostes el millor és no fer preguntes.

SOCIAL

L'experiència dels "indignats", al prendre les places i els carrers, ha construït la major autoorganització popular que han conegut les ciutats europees en les últimes dècades.

L'extensió de la contestació al món del treball és una necessitat

BALA PERDUDA

Reconversió

Toni Àlvarez

En aquest mes convuls d'octubre no només s'ha dissolt el que quedava de l'ETA, sinó que també els països desenvolupats han ajudat a uns rebels a assassinar al sàtrapa Gadafi. Us podeu imaginar que podríem fer 10 columnes explicant o opinant sobre tot plegat, afegint les "retirades" d'Irak i Afganistan, més el canvi de més de mil presos palestins per un petit soldat israelià. En fi, material no falta mai, malauradament, però aquest mes, més.

El cas és que us explicaré quelcom he viscut justament aquest mes a l'escola on treballa. Resulta que me toca dinamitzar un taller d'invents, amb nens i nenes de 6 a 12 anys, una hora a la setmana on poden fer anar tota la seva imaginació per crear, inventar, projectar i construir amb materials reciclats: suros, cartrons, tetra-bricks, taps, tubs, cilindres de plàstic...

Doncs bé, quina va ser la meua sorpresa que una gran número de nenes i nens (i aquí no és qüestió de llenguatge no sexista) feien, fabricaven diferents tipus d'eines, armes o simulacions de material bèl·lic. Així al llarg d'uns dies allà s'han fabricat pistoles, ballestes, tancs a escala, llançagranades, armes siderals, complements per conquerir llocs impossibles a persones desconegudes. Petits constructors de la indústria militar! Després de donar-li voltes al assumpte, valorant com reconduir aquests brots artístics tan "creatius", ens vam reunir i vaig marcar una línia vermella: no podia sortir de l'escola cap invent o artefacte que servis per recrear escenes de violència, mort o servissin per fer mal. Van quedar uns segons astorats i van preguntar que perquè, és clar. I la resposta va ser senzilla, l'escola no ha d'ensenyar mai a fabricar o pensar en eines per fer mal, destruir o matar a ningú. I ull que la consigna va ser que no sortís de l'escola, no que no és provés de fer. Tampoc és qüestió de perdre oportunitat sobre possibles reflexions al voltant de certs artefactes. El més increïble de tot és que, una vegada escoltada la consigna, en minuts es va iniciar una reconversió de les armes en artefactes civils. Així un ultra modern llançagranades es va tornar en uns ultra moderns prismàtics, una ballesta en un manillar de motorista, un tanc en un llaunet... nens i nenes de 6 a 12 anys.

Una qüestió de voluntat, però també de referents. Davant de la pregunta de, què faig? És curiós com la canalla copia models i es perpetuen, tot i no veure pel·lícules de guerra cada dia. Feu la prova, poseu un tub de cilindre de cartró en mans d'un infant, segurament comenci sent una pistola. El problema no és que ho comenci, sinó que ho acabi sent vint anys després, ja sigui una banda o un exèrcit.

Desbordats per les novetats

L'agenda política s'està fent més des de les assemblees que des de les velles estructures partidistes

Tomás R. Villasante

Durant diversos mesos, l'experiència dels "indignats", al prendre les places de les ciutats espanyoles, ha construït la major autoorganització popular que han conegut les ciutats europees en les últimes dècades. Però a diferència de les altres mobilitzacions contra la guerra, etc., aquests moviments insisteixen en les formes organitzatives, doncs -com es repeteix en les assemblees- "anem a poc a poc, perquè anem lluny".

Encara que no sembla que es vagi tan a poc a poc si en dos mesos i mig s'ha construït la major autoorganització possible, sense caps coneguts, sense sigles i sense dogmes. Són moltes les novetats d'aquestes formes de mobilització i d'organització, les quals conviden a pensar en noves formes de participació i un canvi de cicle de les agendes sociopolítiques. Hi ha la possibilitat real d'amplis "conjunts d'acció" entre sectors bastant diversos -d'edat, de classe, d'ideologies, etc.- per a coincidir en alguns punts concrets de lluita comuna, i amb una sintonia de fons, amb una 'idea força' que encoratgi les lluites parcials.

Així ha nascut aquest tipus de moviments, i així és possible que segueixi desenvolupant la seva creativitat. Doncs a més han sabut protegir-se fins a ara d'alguns vicis que en altres tipus de moviments els ha dut a polèmiques internes i la ineficiència. La "democràcia real, des de baix" pot ser un element unificador que permeti que es construeixi el que la gent desitja, i vegi possible en el seu particular horitzó.

Els canvis en els moviments duen que no hi hagi 'representants', sinó portaveus rotatius, que es busqui el consens més que la majoria sobre minoria, i que l'acta de cada reunió sigui pública i transparent. Prevalen els acords col·lectius sobre les persones que els han de difondre o executar. Es donen prioritats a les actes abans que a les interpretacions dels portaveus. Abans en els moviments clàssics, primer es triaria als 'representants' doncs ells 'sabien' interpretar els acords, i això sempre creava problemes.

Els aprenentatges d'aquestes noves formes s'estan fent en un temps record. Encara queden molts vicis de les formes anteriors, més representatives i elitistes, però el nou estil es va imposant. Per exemple, perquè les assemblees siguin el centre de les decisions no poden ser massives tan sols, sinó venir precedides per reunions de grups més petits que aportin diversitat d'idees i de propostes. Les assemblees participatives es diferencien de les assemblees i reunions informatives en la seva preparació per petits grups. Aprofitar la capacitat de les persones és el

gran descobriment dels moviments socials. Hi ha molta intel·ligència col·lectiva i creativitat social.

Aquestes formes d'autoorganització no són espontànies, no neguen els grups d'iniciatives, el que anomenem "grups motors", sinó que els reforcen. De fet han nascut aquests moviments d'iniciatives com les de Democràcia Real Ja, que bé pot considerar-se un "grup motor" o una xarxa d'alguns d'ells. Hi ha molts altres grups motors d'iniciatives des de baix, que no pretenen ser avantguardes o representants dels moviments, però que si pretenen llançar algunes iniciatives sense afany de protagonisme.

Els grups motors de les assemblees adopten diverses formes; d'amistat, d'experiències comunes, de temes que els motiven, etc., i fan propostes a les comissions i assemblees per a veure si són acceptades des de la base dels moviments. Però l'interessant és que s'intenta que no apareguin personalismes ni sigles que puguin pertorbar el debat d'idees o propostes per si mateixes. Sens dubte hi ha ideologies, hi ha sigles i hi ha personalismes, però es tracta que interfereixin el menys possible com elements de distorsió, doncs per les experiències se sap que han dividit més que agregat en moviments socials. La diferència dels 'grups motors' amb 'els partits' és que aquests han tractat de capitalitzar i dirigir als moviments des d'alguna posició ideològica més o menys tancada o dogmàtica. En canvi, en 'els grups motors' hi ha més una posició de servei i estil participatiu, doncs les ideologies de cadascú es guarden, mentre que les propostes d'acció concreta són les quals prevalen. Guanyar en una

bona diversitat és signe de creativitat i d'enriquiment col·lectiu, i per això és positiu no partir d'una unitat a la qual s'han de sumar altres, sinó d'un camí des de la diversitat per a anar construint de manera col·lectiva.

Consens i consulta

La qüestió de donar prioritat al consens és molt important, però té també els seus vicis. Doncs si el que les majories no escoltin a les minories és un error que divideix i no és constructiu, el que unes minories bloquegin els acords d'acció de les majories és paralitzant. El que es proposa és fer consultes orientatives i que la minoria reconsideri el seu argument en funció de les raons de les majories. Alguna minoria poden tenir encara raons que necessiten més temps per a ser argumentada, pel que cal deixar aquesta porta oberta. Si és urgent pot ser reformulada en la mateixa reunió i reconsiderada, i si no és urgent es porta a les següents reunions i assemblees, però sabent ja les opinions de la majoria i sense tractar de bloquejar sinó de ser integradora.

La descentralització cap a barris i pobles, i la descentralització per temes i subtemes és una altra manera que totes les persones puguin estar en alguns grups d'iniciatives segons la seva voluntat. I que les reunions puguin ser en grups petits on tot el món es pugui sentir amb ganes d'aportar sense por a parlar davant uns grans auditoris. En alguns grups fins i tot s'està fent "mapes" sobre quins col·lectius o sectors de la població encara no estan sumats al procés, i de quina manera es pot

anar a parlar amb ells perquè puguin fer les seves pròpies aportacions -casos d'immigrants, minories, etc.-.

Resultats

Els resultats en aquests mesos, desbordant a bancs i a polítics, són més clars que els dels partits electorals, els sindicats i associacions. De les promeses electorals ja pocs es fien. Però qui han sortit al carrer a les manifestacions han vist com es paraven molts desnonaments, més amb la seva acció que amb les ILP que estan paralitzades en el Congrés. El que el Banc Santander i el Bankinter reconsiderin les seves hipoteques per als que estan desocupats és més que el que ha fet el Govern, i sens dubte es deu a l'acció de les manifestacions sobre el botí de Botín i els seus secuaços, com ells mateixos confessen. És el que anomenem la "reversió", el desbordament, que deixa sense arguments a qui diuen que som violents. Per exemple, la violència del sistema ha estat gravada i difosa per internet i queden els policies en evidència. Les acampades són més netes que les concentracions dels "papistes", i per descomptat més barates i creatives per a la societat. Fins i tot els partits d'esquerra poden copiar programes electorals de les comissions de treball, encara que després no compleixin el promès. S'està fent l'agenda política més des d'aquestes assemblees que des de les velles estructures partidistes.

* Tomás R. Villasante és activista social i professor de la UCM. Article extret de la revista Diagonal núm. 157

Un nou escenari de confrontació social

Sobre la relació entre sindicats i moviment 15M

Carlos Taibo

L'extensió de la contestació al món del treball no és una necessitat només per al 15-M: és una demanda general entre les persones que aspiren a canviar radicalment les regles del joc. I ho és molt més en tant que el capitalisme que patim està retornant a moltes de les fórmules més abrasives que va utilitzar en el passat. Qualsevol projecte conseqüentment anticapitalista ha de fer-se valer llavors, en lloc central, en el món del treball, en el qual ara per ara, i a l'empara del que fan els sindicats majoritaris, falta dramàticament l'esperit de rebel·lió que neix d'un impuls com el del 15 de maig.

És veritat, amb tot, que les dues instàncies que estarien cridades a relacionar-se —el propi 15-M i els sindicats— arrossegueu problemes no precisament menors. Pel que al moviment es refereix, el seu és recordar que exhibeix una condició interclassista —en les seves files es donen cita abans de res membres de les classes mitges eventualment desclassats, amb una absència cridanera de treballadors assalariats— i que la seva presència en fàbriques, oficines

i comerços resulta ser menor.

Sembla innegable, tanmateix, que amb el pas dels mesos en el 15-M ha anat perdent terrer el discurs ciutadània en profit de fórmules que beuen amb claredat de la contestació activa, i amb vocació de romandre, del capitalisme. L'eslogan "s'acabarà, s'acabarà, s'acabarà la pau social", tantes vegades corejat en les manifestacions, retrata bé aquesta deriva. Pel que fa als sindicats, és senzill resoldre la qüestió si estem pensant en el que suposen CCOO i UGT: dramàticament instal·lats en la lògica del sistema, depenents de l'erari públic i burocratitzats, els sindicats majoritaris mostren avui una nul·la capacitat, i una nul·la voluntat, de resposta davant les agressions. No pot dir-se el mateix, per fortuna, del sindicalisme resistent, obstinat sovint a superar moltes de les curteses de mires característiques de les propostes estrictament sindicals.

En aquest sindicalisme resistent, que té una condició minoritària, no mancada, amb tot, de cert conservadorisme encaminat a preservar els assoliments orgànics aconseguits i reticents a grans aventures que puguin posar aquells en perill. Això és així per molt que sigui cert que manté amb el 15-M una sintonia ge-

neral que beu de la comuna defensa de l'assemblea i l'autogestió. Encara que les dissonàncies no escassegen, convé subratllar, no obstant això, que hi ha també vies d'acostament: l'esperit del 15-M es fa valer, sens dubte, en determinats segments del món del treball, al mateix temps que el sindicalisme resistent transmet al moviment una dimensió obrera i anticapitalista.

En aquestes hores el principal instrument de permeabilització mútua ho aporta, sens dubte, la possibilitat de convocatòria d'una vaga general. Encara que un entengui el projecte de "sindicalisme sense sindicats" que defensen determinats sectors del 15-M, el criteri més estès suggereix que referent a això, i descartada per complet la sintonia amb CCOO i UGT, sembla més raonable anar de la mà del sindicalisme resistent.

No està de més que parem esment a un grapat d'elements que envolten aquesta eventual convocatòria que acabo d'esmentar. El primer és el fet, palpable en els últims mesos, que dintre del sindicalisme resistent s'estan registrant esperançadores aproximacions entre forces que temps enrere es donaven l'esquena. Això succeeix abans de res en el món anarcosindicalista, que configura de

segur un nucli importantíssim de la resistència sindical. Sobren les raons per a concloure, d'altra banda, que aquesta última té molt que guanyar i poc que perdre.

El que ara per ara sembla indiscutible és que el sindicalisme alternatiu només perd si no mou peça i no aprofita una tesitura tan singular com la que travessem. En un terreny pròxim cal recordar que la convocatòria d'una vaga general col·locaria en una situació delicada, i interessant, als sectors crítics que treballen dintre de CCOO i UGT, obligats a assumir decisions contra la posició que amb certesa defensaran —també en situació delicada— les direccions d'aquests dos sindicats. No s'oblidi referent a això que tot fa pensar que, tenint en compte de les agressions que pateixen molts drets laborals i socials, hi ha una majoria de la població que simpatitzaria amb la perspectiva d'una vaga general, molt més pel fet que sembla evident que els nostres governants no abandonaran en cap moment el guió que neix de la seva supeditació al capital i els seus interessos.

No sembla raonable, en fi, valorar l'èxit o el fracàs d'una vaga general sobre la base exclusiva del nombre de treballadors assalariats que se sumen a aquella. Tant de relleu com

aquest nombre tenen altres dos factors: l'efecte disruptor de l'activitat econòmica que pot derivar-se de l'acció de molts dels joves aturats o precaris que es mouen en l'òrbita del 15-M, d'una banda, i l'horitzó que la vaga, a to amb moltes de les demandes d'aquest últim, ho sigui també de consum, per l'altre.

Les coses com siguin, i atès que les vagues anteriors no s'han caracteritzat precisament per èxits rutilants, és difícil que la paraula fracàs hagi d'aplicar-se, una vegada verificada, a la que ara ens ocupa. Ja he avançat que el que als ulls de molts seria un fracàs és no convocar aquesta vaga. No oblidem que estem parlant d'un fenomen de dimensió fonamentalment simbòlica que constitueix abans l'inici d'un procés que el seu objectiu final. Un procés, dit sigui de passada, en el qual el moviment del 15 de maig ha de cimentar la seva expansió orgullosa en el món del treball i, amb ella, un horitzó que els més ambiciosos tenen, sens dubte, en el cap: el d'una vaga general indefinida.

* Carlos Taibo Arias és activista social, escriptor, editor i professor Titular de Ciència Política i de l'Administració a la Universitat Autònoma de Madrid.

Les eleccions generals des del 15-M

Carlos Taibo

Les eleccions generals espanyoles són, en principi, un regal per al moviment 15-M. I ho són per una raó fàcil d'entendre: estan cridades a permetre que es recreï un escenari similar al que va permetre el naixement del moviment al maig, quan van sorgir manifestacions i acampades a la calor d'unes eleccions autonòmiques i municipals llastades per la sordidesa i la tristesa. El 15-M disposarà, en altres paraules, d'una nova oportunitat per llançar els seus dards crítics davant el que significa, per damunt de tot, l'aparent confrontació que protagonitzen els dos grans partits.

Si aquesta és la cara positiva del que s'acosta, no hi ha motius per celebrar, però, del que per al 15-M suposa la convocatòria electoral del 20 de novembre? Hi ha com a mínim un, singularment inquietant: el risc que a l'empara d'aquella proliferin, en el moviment, les divisions internes i s'obrin ferides en cas que la discussió corresponent no s'administri de manera intel·ligent. Perquè cal partir d'un fet fàcilment certificant: dins el 15-M són molt variades les lectures pel que es refereix al que s'ha de fer en ocasió de les eleccions generals. Mentre uns defensen fórmules d'abstenció activa, hi ha qui s'inclina per postular el vot en blanc o el vot nul, no falta qui assenyala que el seu és donar su-

port a opcions polítiques concretes i, en suma, sovintegen qui s'accontenten amb demanar que no es doni suport a cap dels dos grans partits.

Està bé que dins del moviment es debatint aquestes diferents opcions. Però convé mantenir a aquell lluny de qualsevol voluntat de pronunciar-se expressament per alguna d'elles (horitzó que, d'altra banda, i tenint en compte la disparitat de posicions, sembla poc probable, siguin quines siguin les formes de presa de decisions que s'apliquin). Això al marge, el saludable és que el 15-M no es converteixi en un teatre de difusió dels missatges d'uns i altres, i més pel fet que la baralla corresponent sembla un escenari molt propici per infiltracions des de l'exterior. Salta a la vista que ens ha d'importar més, molt més, el moviment que les eleccions que el sistema ens regala.

Alguna cosa s'ha de dir, amb tot, del que passa de l'altre costat del mirall, del costat dels partits. És lògic que aquests, o alguns d'aquests, intentin xuclar imatge del moviment. De vegades passa, però, que el més lògic es converteix en una font de abrasiva manipulació. Em limitaré a recordar al respecte que entre els que concorren a les eleccions del 20 de novembre hi ha un grapat de candidatures que estarien reclamant per a si una legitimitat que naixeria de la seva presumpta vinculació amb el 15-M. M'atreveixo a avançar que en la majoria dels casos ho són de persones que de sempre han

treballat per horitzons molt diferents dels que inspiren al moviment, cosa que converteix en lamentable la seva iniciativa d'aquestes hores.

Em veig obligat a assenyalar, d'altra banda, que la lògica dels partits és inequívocament diferent de la del moviment: no hi ha partits assemblearis que en la seva vida quotidiana donin brida a l'autogestió, la democràcia directa i el qüestionament actiu dels lideratges

O almenys no n'hi ha entre els que concorren a unes eleccions que reclamen la delegació de la capacitat de decisió en uns pocs, i això per molt que semblant tensió s'intenti corregir amb unes o altres mesures. Entengui's bé el que vull dir: no és ara el meu propòsit contestar el que signifiquen els partits que estan, o es declaren, propers al moviment. M'accontento d'assenyalar que és una altra cosa molt diferent.

Les eleccions no configuren el futur del moviment del 15 de maig. Atorguem-los un relleu limitat. Aprofitem per assenyalar moltes de les misèries de l'ordre existent, respectem als que s'ho mereixen i, sense més, deixem-les passar. Que ens queda molt de feina.

* Carlos Taibo és escriptor, activista social i professor de Ciències Polítiques de la UAM

Reinventant la política: 15M

Montserrat Galceràn

Deien els clàssics que res hi ha tan improbable i il·lusori com una revolució abans que esdevingui, ni res és més evident i necessari després que esclati. Sigui o no una revolució el que estem vivint, ja gairebé ni ens recordem de com era el món abans que existís el 15M. Res era més improbable llavors, ni res ens fa dubtar ara que el moviment continuarà. És, com diu David Harvey, un llamp d'esperança i de llum en l'horitzó del depredador i salvatge capitalisme global.

Dos èxits marquen el present del moviment: la constitució emergent d'un nou actor polític i el seu efecte en la descomposició de la casta política dominant.

Aquests dos elements ens permeten parlar pròpiament del final d'un cicle polític, aquell que es va obrir en aquest país amb la Transició i que a Europa ve marcat pel final dels moviments de 1968 en els últims anys 70. També de l'inici de la fi del període següent: l'hegemonia indiscutida d'un neoliberalisme que ens ha dut al desastre actual.

Les mobilitzacions populars d'aquests últims mesos, començant pel succeir en els països del nord d'Àfrica i seguint per l'àrea mediterrània, Grècia, Portugal i Espanya marquen l'emergència d'un actor polític multitudinari que ha trobat en les assemblees populars un dels ressorts de la seva acció. Els altres són una pràctica nova en la comunicació, especialment en les xarxes socials, i una forma de fer política basada en el rebuig de la representació/delegació i l'assumpció de la capacitat de cadascú per a incidir, participar, reflexionar, aportar, matisar i decidir. Aquesta pràctica produeix empoderament i

augmenta la passió pel polític, a mil·lègies del cansament i l'agitació artificial dels mitjans oficialistes.

S'equivoquen qui pensen que expressa solament un desig de major transparència política; equival a un autèntic canvi en les formes de fer política que posa en qüestió tota l'estructura de la política entesa com gestió del poder. El que expressa és una clara voluntat d'intervenció i d'autodefensa, evidenciada en la força de la desobediència civil amb la qual s'ocupen places i carrers en les assemblees, manifestacions, concentracions i acampades.

Estem en un moviment que no li tem a la repressió policial tot i que opta, clara i resoltament, per formes pacífiques de confrontació social i política. En aquest sentit suposa una autèntica mutació.

Correlatiu al creixement de l'agència social, com si fossin vasos comunicants, s'enfonsa l'artifici de la casta política sorgida de la Transició. PP i PSOE s'aglutinen com els gestors del capitalisme global a l'Estat espanyol, esforçant-se a reduir les institucions estatals a palanques de domini 'sobre' la població.

L'espectacle del Congrés en la votació accelerada de la reforma constitucional ho mostra de manera inequívoca: els grups minoritaris s'esforcen per separar-se dels dos grans, temerosos que els arrossequin en les seves desafortunades mesures, mentre que aquests, amb tot tipus de transaccions i componendes, intenten oferir garanties impossibles a uns 'mercats' als quals es resisteixen a posar nom. Diuen que aquestes mesures els tranquil·litzaran, però en aquest cas —cosa més que dubtosa— no serà només per haver fixat un límit a l'endeutament públic sinó per la preeminència atorgada al pagament del deute sobre qualsevol altra despesa, explícit en el punt 3 del reformat

article 135 en el qual es diu que "el pagament —dels crèdits per a satisfer els interessos i el capital del deute públic de les Administracions— gaudirà de prioritat absoluta". "Prioritat absoluta?". Sens dubte aquesta clàusula posa en qüestió la sobirania nacional per a escometre aquelles despeses que consideri necessaris fins i tot, arribat el cas, l'impagament o la renegociació del deute com han fet ja alguns països llatinoamericans. Però això no és tot. A la callada els governants estan canviant la concepció de l'Estat, soscavant la sobirania i fent-lo funcionar com un conjunt de procediments, regles i instàncies institucionals encaminades a garantir que puguin continuar els negocis privats rendibles des del punt de vista dels capitals particulars i del capital en general, especialment el negoci

financer, sense importar si aquesta imposició repercuteix en el descens de la despesa pública, inclosos les despeses socials, i empitjora el nivell de vida de la població.

Davant el dilema que alguns països europeus com Grècia, Irlanda, Portugal o fins i tot Espanya o Itàlia deixin de pagar el deute, el que podria provocar una hipotètica crisi de l'euro, o que es redueixin les despeses, opten sense vacil·lar pel segon, donant-li fins i tot la forma de mandat legal emparat en la Constitució. Les institucions estatals es converteixen així en palanques decisives per a assegurar els pagaments als creditors —grans institucions bancàries i fons d'inversió— en detriment de les seves obligacions socials i assistencials enfront del conjunt de la població, bloquejant legalment qualsevol intent

de reforma en benefici d'aquesta i garantint constitucionalment els interessos d'aquells.

L'impagament

Sens dubte que l'impagament del deute és un problema per al sistema bancari en el seu conjunt, especialment per als propis bancs europeus, compradors de deute públic. Això explica que la partida no es juga només en els territoris nacionals-estats sinó a Europa. Els famosos "dictats dels mercats" i les "imposicions del tàndem Merkel/Sarkozy" marquen les exigències de les elits capitalistes europees, especialment els bancs, en la defensa dels negocis globals i del poder de l'euro.

La seva cara visible és el Banc Central Europeu la legislació del qual li permet estar exempt de mandat polític però les decisions del qual s'imposen als governs per la via econòmica. D'aquí la importància de la dimensió europea del moviment i l'obertura d'aquest nou territori de conflicte. El passat mes d'agost van emprendre la marxa els grups de caminants que participaven en la marxa cap a Brussel·les, on van arribar per participar en la manifestació del 15-O. Aquestes marxas han visibilitzat la dimensió europea i permès confluir a totes les persones dels diferents països focalitzant el centre de govern de la Unió Europea a Brussel·les.

No es tracta només de coordinar-se amb la resta de moviments a escala europea.

Es tracta de construir una xarxa política alternativa que sigui capaç de defensar una Europa social. No podem oblidar que tampoc ells els representen, que per boca de Sarkozy o de Merkel no parlen les poblacions de França o d'Alemanya sinó el poder de les seves elits capitalistes globals. Només 'indignant' a tota Europa podem enfrontar-nos a elles.

* Montserrat Galceràn és militant social, assagista i professora de filosofia. Article publicat al núm. 157 de la revista Diagonal

La MAT i Ascó, el mateix model

Joan Martí, portaveu de la Plataforma No a la MAT

La MAT i la central nuclear d'Ascó formen part del mateix model energètic. Un model obsolet controlat per poques multinacionals i que esdeveniments com ara el de Fukushima han desacreditat totalment.

El darrer divendres del passat mes de juliol, el Consell de Ministres espanyol va aprovar el dictamen mediambiental del segon tram de la MAT entre Vilanna i Santa Llogaia. Una aprovació que, contràriament al que pensa molta gent, no implica la concessió d'un permís immediat d'obres. També el Consell de Seguretat Nuclear va autoritzar l'allargament de la vida de la central nuclear d'Ascó en deu anys, abans que la UE determinés que les centrals havien de passar unes proves de resistència abans d'autoritzar qualsevol prolongació de la seva vida útil.

Amb el primer tram de la MAT i la subestació elèctrica de Vilanna ara ja en marxa, la gent pot comprovar com funciona i quantes torres elèctriques per a noves línies s'estan aixecant. Unes noves línies que sortiran de Vilanna.

Ara que s'han fet a•legacions pel tercer tram soterrat entre Santa Llogaia i Baixàs, des de Madrid desestimen tot el gruix central d'arguments pel soterrament del segon tram que van presentar el CILMA i l'AMMAT. Només volen sentir parlar de tram aeri. Aquest llenguatge és també emprat des de Barcelona pel nou govern d'Artur Mas.

La trobada de principis de setembre entre l'AMMAT i els responsables d'Energia de la Generalitat havia de servir per a escenificar el diàleg, tot i que temem que les decisions ja estiguin preses des de dalt.

Des dels col•lectius contraris a la MAT, dubtem que uns consells comarcals i una Diputació en les mateixes mans polítiques s'alcin contra el Pare Ubú.

A més, el diàleg està concertat prèviament. No volen parlar amb tothom i anomenen diàleg a les trobades amb alguns agents prèviament seleccionats. Una situació molt diferent de la que es dona a la Catalunya del Nord. Precisament hem pogut participar en aquest diàleg entre les autoritats nord-catalanes i els col•lectius contraris a la MAT del nord del país, i han quedat perplexos del que aquí es diu diàleg.

Permetre un debat seriós sobre tot el que envolta la MAT no és una decisió tècnica ni econòmica. És només política. Establiria un precedent per a futures infraestructures i per aquí no hi passen.

S'han fet multitud d'estudis tècnics, econòmics i mediambientals i s'han avaluat els costos de les diferents opcions. Tot això s'ha enviat a Madrid o a Brussel•les, però no hi ha pitjor sord que el que no hi vol sentir.

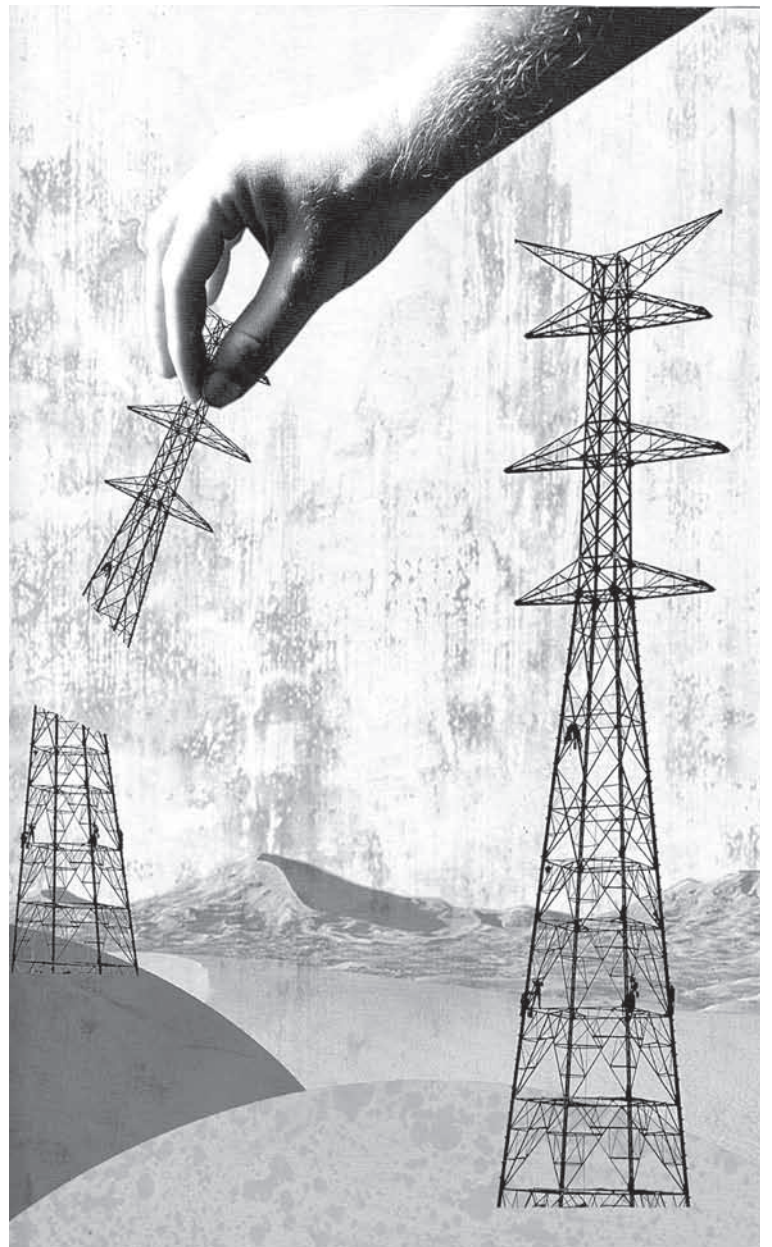
Hi ha molts interessos pel mig disfressats d'"utilitat pública". Els lobbies energètics poden intoxicar l'opinió pública amb les justificacions que ells pretenen. Amb els milions de beneficis diaris, poden fer dir a professors "emèrits" que per Girona no passa cap línia de 400 kW, o

que el soterrament costa més de 30 vegades que el tram aeri.

D'exemples n'hi ha un munt. Per exemple que en una reconeguda empresa que assessora el govern hi treballa gent que estava dins l'anterior executiu tripartit i que defensava el soterrament. Però és veu que amb en Mario Monti eren unes raons, i ara són unes "altres".

La MAT i Ascó representen el mateix model energètic. Un model amb grans llocs de producció d'energia i transportada amb grans pèrdues per línies MAT. Grans centres controlats per les mateixes empreses. Tot és un monopoli amb fortes connexions polítiques. Si no, només cal mirar qui ha fixat recentment per a Endesa. Ni més ni menys que David Madí, un dels homes de confiança del president Artur Mas quan aquest era cap de l'oposició. Davant tot això hi ha un altre model possible. Un de proximitat i controlat per una altra gent. Un model energètic que fomenta l'estalvi i la generació distribuïda. Un model que fa gestió de la demanda sense línies MAT i que impulsa les energies renovables.

El model actual és obsolet. Només cal recordar el que va passar aquest març al Japó per adonar-se que hi ha uns perills molt severos amb l'energia nuclear, els seus residus i l'emmagatzematge d'aquests. Alemanya ja ha pres la decisió de posar fi a l'era nuclear. Sense una planificació global ben feta des de l'inici i amb tothom –no només amb els negociants– no ens en sortirem. Es podrà imposar, però amb un alt i perillós trencament social. Temps al temps.

El conte de la lletera i els corredors ferroviaris mediterrani i atlàntic

Ecologistes en Acció

Davant l'entusiasme generat per l'anunci del Comissari Europeu de Transports pel que fa als eixos ferroviaris prioritaris, Ecologistes en Acció vol fer algunes apreciacions. La principal: d'on sortiran els diners per a finançar aquests 7.000 milions d'euros anuals necessaris? Suposarà que s'abandonin els projectes AVE, el que sí seria una magnífica notícia? O anem a seguir apostant per aprofundir en el que ja som: el país amb més i millors infraestructures d'Europa –i més infrutilitzades– i un dels que més retallades socials està aplicant? Ecologistes en Acció sempre ha donat suport al transport de mercaderies per ferrocarril, però veu amb gran desconfiança tota l'orgia d'obra pública que s'està preparant al fil dels corredors prioritaris designats la setmana passada, de forma provisional, per la Comissió Europea.

Arguments d'Ecologistes en Acció:

Espanya ha vingut durant dècades donant l'esquena al ferrocarril, i especialment al transport de mercaderies per aquest mitjà, el que ens situa en un decreixent 4% de mercaderies transportades amb tren pel que fa a la resta de maneres. No obstant això, com ja ocorregué fa uns anys amb l'AVE, de l'abandó es vol passar a unes inversions faraòniques que està per veure que puguem pagar... i que siguin les que necessitem.

Així, el Ministeri de Foment ha vingut gastant uns 19.000 milions d'euros en infraestructures de transport cada any en 2008 i 2009, xifra que es va reduir una mica el 2010, i que el 2011 ha quedat en 13.000 milions. Per a valorar la magnitud d'aquestes xifres, recordi's que el decretazo de maig de 2010 suposava uns estalvis de 7.500 milions a l'any. A més, està la despesa de les Comunitats Autònomes en altres infraestructures de transport, que en el seu conjunt pot superar (almenys fins a 2009) els 5.000 milions a l'any. D'aquestes enormes quantitats l'AVE

ha estat el mitjà més afavorit: ha rebut, grosso modo, 7.000 milions d'euros a l'any per a nova infraestructura. D'on, per tant, sortiran els, també, 7.000 milions d'euros anuals necessaris per a fer gairebé de nou els corredors ferroviaris per a mercaderies que s'estan plantejant per a abans de 2020? Seran a costa de suspendre les inversions en AVE, el que seria una fantàstica notícia, o se sumaran a aquesta despesa? A més, no s'havia promès que la construcció de l'AVE anava a permetre que "alliberéssim" la xarxa convencional per al trànsit de mercaderies? Com es justifica, llavors, totes aquestes inversions en traçats nous per a mercaderies?

Serviran aquests corredors de pretext per a ampliar els ports mediterranis i atlàntics, i construir altres nous com el de Gorgel, a Múrcia, amb l'expectativa dels augments de tràfic que es generaran? Es pot creure de debò que els grans operadors logístics recalaran en la façana marítima mediterrània per a després continuar amb tren fins al nord d'Europa, quan

tenen resolta la logística en llocs com Rotterdam de forma més ràpida i senzilla? Però, és que no se sap que vivim en un planeta amb recursos limitats? Pensem que podrà seguir incrementant el trànsit de mercaderies indefinidament amb la crisi climàtica que estem provocant? Que sempre anem a tenir petroli per a moure quantitats creixents de productes d'Àsia a Europa?

I, la última pregunta que es planteja Ecologistes en Acció referent a això:

encara hi ha algú que es cregui el conte "de la lletera" de les infraestructures de transport, allò de que generen riquesa i ocupació per onsevulla, vivint en el país que té les infraestructures més modernes i en major quantitat d'Europa (més quilòmetres d'autopistes-autovies, més quilòmetres d'AVE i més quantitat d'aeroports), i on tenim la major taxa d'atur i se'ns estan aplicant algunes de les més draconianes retallades socials?

Dinamita de cervell

Som polítics i fem política

Jordi Martí Font, afiliat a la CGT de Tarragona

Aristòtil, al que sempre queda bé citar, malgrat que discrepis totalment amb ell, afirmava que en la societat que li havia tocat viure no gaudia ni de la llibertat ni de la justícia, que és més o menys el que succeeix en la nostra. Per a ell, l'ésser humà era evidentment polític i social, i per a mi també.

Polític perquè el seu entorn depenia d'ell i dels seus actes, i perquè pensar en el mateix, incidir i modificar-lo era i és la política; i social perquè no tenia aquesta incidència del ésser humà en el seu medi com un fet aïllat d'un individu sinó de la col·lectivitat, necessàriament de la col·lectivitat. És en aquest sentit que definia la política, com el conjunt d'activitats teòriques i pràctiques referents a les relacions entre els ciutadans d'una mateixa col·lectivitat o entre diferents col·lectivitats. Malgrat el lluny que queda de nosaltres aquest referent que extrec, en el segle XXI, en aquest tros de món que és el nostre país, el que Aristòtil deia no és cap simpleza, sinó una veritat com un temple, això sí, tinguem en compte que ni de la veritat ni del temple hem de fer una llei immutable.

Els anarquistes no ens lliurem dels mentiders. Els llibertaris no vivim lliures dels falsificadors. Els anarcosindicalistes no estem immunitzats davant les mitges mentides convertides en mitges veritats a força de repetir-les. Els lluitadors socials no tenim immunitat davant les tergiversacions, les remors i les ximpleries que es converteixen en normes.

Que no som polítics? Que no fem política? Que no volem fer política? Més aviat tot el contrari. Ho som, fem i volem fer-la. Altre tema és si les organitzacions o la majoria de les organitzacions dels ano-

menats partits "polítics" la fan, ho són i/o la volen fer. Al meu entendre no fan cap de les tres coses. Qui fa política aquí i ara és la patronal i els bancs, els amos de sempre rebatejats i recoberts amb noves paraules que els fa estar "a l'última" i ser els novíssims. I els ninots que els obeeixen en tot l'important i que transcendeixen al nostre voltant són els anomenats popularment "polítics". Pura distracció per als tafaners, imatges de representació d'un poder que no tenen: en el món del segle XXI el poder amb majúscules, el real, no la seva representació teatral i espectacular, està en mans de banquers i empresaris, de qui ens exploten i especulen amb els diners, de qui es queden la nostra plusvàlua i molt més, aquests que "creen una riquesa" tan efímera com un gelat exposat al sol el mes d'agost.

Tornant a la nostra casa. Si els enemics no són els "polítics" perquè no decideixen res –i això no és una novetat– perquè alguns que es diuen igual que nosaltres perden el temps i en ocasions fins a la respiració intentant higienitzar i netejar el nostre espai i prohibint l'entrada de "virus" polítics? Suposo que per a distreure's, passar l'estona, no haver d'encarar les lluites reals i semblar "radicals" sense haver de ser-ho. Ja existeixen bastants processons, una, dues o tres vegades a l'any. Ja estem un poc farts de tant de copet a l'esquena de qui no entén cap canvi social que no sigui "la santa revolució", la sagrada fórmula. Queda extraordinàriament bé afirmar que s'és més anarcosindicalista que els de davant, i al mateix temps ser incapaç d'entendre que el món ha canviat i que els treballadors i les tre-

balladores amb capacitat, per continuïtat i seguretat en el treball, de crear una secció sindical, el que alguns anomenen "la base de l'anarcosindicalisme", d'aquests cada vegada en queden menys o són ja una relíquia del passat immediat. Les nostres derrotes com a classe en les batalles fins ara disputades ens han dut a una precarietat generalitzada i aquesta ha dissolt les entitats obreres més fecundes fa ja uns anys. Al mateix temps, no obstant això, han nascut altres noves o no tan noves que fan possible nous prismes que fa falta explorar... i potser equivocar-nos. No fa falta acabar amb la litúrgia però fa falta ampliar i visualitzar les lluites socials i per tant polítiques. Paradoxalment, no fa falta ser "polític" per a no fer política. També es pot ser sindicalista i no fer sindicalisme. Aquest

és el missatge d'aquest article: els i les sindicalistes fem sempre política quan lluitem, quan ens enfrontem, quan estem en una negociació, quan guanyem i quan perdem. Algunes i alguns tenen por de perdre-ho tot i dur l'enfrontament a un espai real, ara que en aquest espai gairebé no hi ha normes i sempre guanyen els amos, espai on les victòries i les derrotes tenen conseqüències i suposen canvis reals, l'espai de la política. Per això no fan i s'oposen als canvis, a tots. S'encastellen, això sí, en aïllar-se, separar-se i distingir-se dels gestors del "teatre polític" però s'hi assemblen tant que costa distingir-los i pensar que no tenen un paper en l'escenari.

No cal tenir por de construir nous espais per a la política, oberta a totes i tots, perquè els "polítics" que viuen d'això abandonin l'espectacle i els polítics de debò –els que escullen com ha de ser la nostra vida i el nostre entorn, banquers i empresaris– deixin de robar-nos la llibertat i la justícia. Per a això continua existint una sola eina, això sí múltiple i diversa: la solidaritat. Perquè som éssers socials i la nostra forma de fer societat és, precisament, fer política des de l'eina amb que ens hem dotat, el sindicat. I si avancem en la transformació social, el rugit farà ensordir als que no avancen ni deixen avançar i les seves postures quedaran en el que són: postures contra els "polítics" per a semblar radicals i al mateix temps estalviar-se les lluites reals en el món de la política.

* Aquest article va ser publicat al llibret "100 años de Anarcosindicalismo. La Idea, ayer y hoy", coordinat per Rojo y Negro i la Fundació Salvador Seguí, que recopila els articles i il·lustracions que van anar publicant-se a "La pàgina del centenari" en el periòdic confederal Rojo y Negro durant l'any 2010.

Antipoliticisme militant: no som polítics ni fem política, la combatem

Martín Navarro, afiliat al sindicat d'Administració Pública de CGT Barcelona

Aquest escrit al principi venia a ser una rèplica a les idees no compartides del company Jordi Martí, publicades en el Rojo y Negro del mes de març 2010: "Som polítics i fem política". Però aprofitant la conjuntura actual i el debat dintre de la nostra organització sobre les eleccions del 20-N, vull posicionar-me clarament per l'abstenció activa i proclamar el nostre antipoliticisme militant com tàctica de lluita i rebel·lia.

Sobre política i polítiques

El company Jordi revitalitza el que sembla un debat tan inesgotable com inherent a la pròpia història de l'anarcosindicalisme: la qüestió de l'acció política a l'interior de l'organització, és a dir en el sindicat. Bé, d'entrada encara no hem llegit

a Aristòtil, que segons sembla, afirma que l'ésser humà és evidentment polític i social. És a dir, l'ésser humà en col·lectivitat modifica l'entorn amb la seva acció política i social. No podem dubtar ni del filòsof ni de la interpretació del company Jordi, no obstant això, sí que podem afegir que la intervenció política i social de l'individu no sempre significa una ruptura del sistema imperant, ja que sovint aquesta actuació no porta més que a una perpetuació del mateix. Voldria aportar una altra definició del polític des de l'antropologia, encara que solament sigui per a complementar l'enfocament filosòfic que comentem. Per a això intentem definir què s'entén des d'una part de l'antropologia per política, i com es defineix el joc polític que implica. Em basaré per a això en "la teoria del joc" que defineix la política com "els processos que intervenen en la determinació i realització d'objectius públics i en l'obtenció i ús diferenciats del poder per part dels membres del grup implicats en els esmentats objectius" (T.D.Lewellen, 1985). La política,

en conseqüència, es converteix en "un joc" entre "equips" en constant antagonisme per a conquistar el poder. Partint d'aquesta teoria i de la pròpia experiència històrica del moviment llibertari, comprem que el sistema representatiu electoralista no és més que un "joc" de professionals de la política, un "joc" del que se'ns exclou ja que ens redueixen a simples espectadors. A més aquest "joc" jugat entre partits rivals, no és més que una aliança de classe en defensa dels privilegis dels grups socials dominants en contra de les classes populars, a les quals es vol manipular i enganyar a través del desplegament mediàtic.

La Història com arma

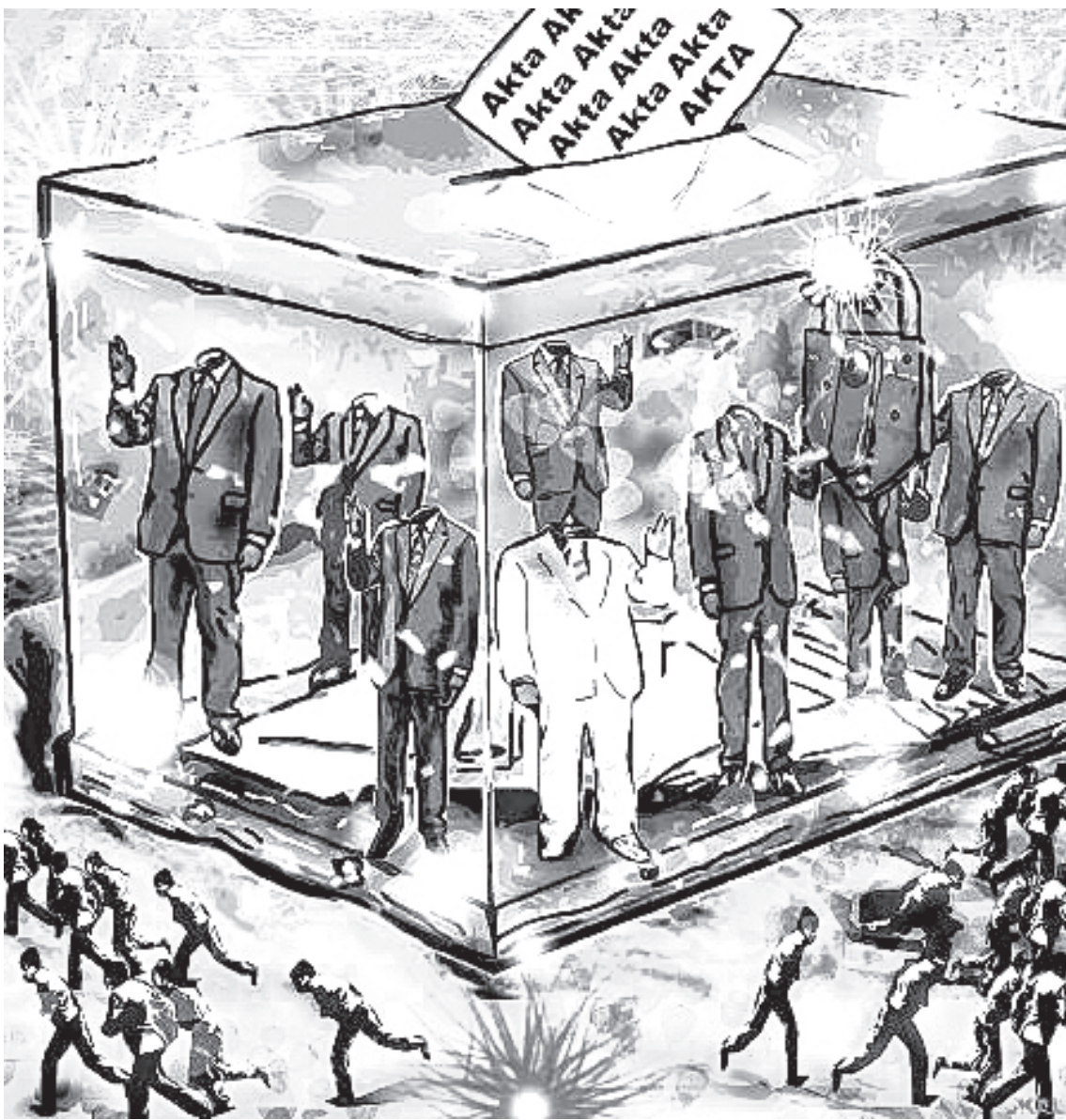
Al llarg de la història del moviment obrer a l'Estat Espanyol, trobem tres actituds bé diferenciades quant a la participació en el que venim definit com "joc" polític: de participació, d'apoliticisme i d'antipoliticisme.

La primera tendència, la de la participa-

ció, va ser defensada per la socialista UGT amb el consabat resultat de més de cent anys de "groguisme" sindical. Però el que ens interessa és la transformació del sindicalisme revolucionari, amb clares influències de la CGT francesa de finals del XIX, a l'anarcosindicalisme, és a dir el pas en les albrors del moviment obrer de les postures apolítiques a les antipolítiques. El sindicalisme revolucionari confiava completament en la capacitat del sindicat com eina per al canvi social i, per tant, es declarava totalment apolític, és a dir, que hi havia la prohibició explícita que el sindicat participés en el que venim definit com "joc" polític, això sí, permetent a qualsevol afiliat llibertat ideològica, doncs del que es tractava era de crear un sindicat on la solidaritat entre els seus membres es donés exclusivament per la pertinença a una mateixa classe social. D'aquestes idees sobretot defensada en les primeres associacions de resistència (SO), es passa finalment a la postura anarcosindicalista amb la formació de la CNT. Ja no es parla d'apoliticisme,

sinó d'antipoliticisme en el sentit que proclama una oposició activa, militant, a la participació política en "el joc" polític, el que no significava la neutralitat ideològica de la CNT, sinó tot el contrari, es pretenia orientar el polític cap a les idees llibertàries.

Per tot això, l'antipoliticisme anarcosindicalista, apareix com una concepció lògica i conseqüent derivada d'un procés d'experiència històrica, que ha demostrat que del que es tracta és d'una ruptura social amb el sistema, no de "jocs" polítics que solament serveixen per a mantenir-lo i justificar-lo. En aquest sentit, es prescindeix tant dels partits com de l'espectacle polític en la seva totalitat, per falta de confiança en la voluntat i capacitat de la classe política per a arribar al canvi social. En conseqüència la idea era senzilla i clara: els problemes dels obrers solament podien ser resolts per ells mateixos. Aquesta serà una constant que defineix i identifica els processos històrics que han anat donant continuïtat a l'anomenat fil "vermell i negre" a través dels temps.

Idees i acció política per a acabar amb "la política"

Conseqüentment, l'anarcosindicalisme s'ha definit, d'una banda, com antipolític, renúncia al joc polític en la defensa de la independència orgànica de qualsevol organització o partit. I allora, pretén a través de la lluita sindical i social contra el capitalisme, la transformació total de la societat. És a dir, es busca un canvi polític, doncs se sustenta en una ideologia, per mitjà d'una tàctica antipolítica. És el que entenem com idees i acció política per a acabar amb "la política". Enfront del model polític, caduc i corrupte, basat en "la democràcia representativa parlamentària" que perpetua els privilegis d'uns pocs, des de la CGT hem de defensar la demo-ocràcia basada en l'acció directa, en l'assemblearisme en la presa de decisions, l'autogestió en l'econòmic i en el social, el suport mutu dintre i fora del sindicat, la llibertat individual i col·lectiva enfront de qualsevol model de dominació, el lliure federalisme dels pobles i de comunitats lliures etc. ... en pro de la igualtat social.

D'aquesta manera, tenim que l'anarcosindicalisme, del que ens sentim continuadors/es, es defineix com antipolític alhora que no renuncia a la lluita política, però entenent-la com lluita social i sindical contra els privilegis i les diferents formes de dominació social. I això és una realitat, ens agradi o no, a pesar que encara alguns postmarxistes, de dintre i de fora de la CGT, insisteixen que com va sentenciar Marx "per a superar la filosofia cal realitzar-la" i, que per tant, el "joc" polític és justificat per a acabar amb el sistema des de dintre. I això és així, doncs no podem ignorar que tot sistema basat en l'autoritarisme, sigui parlamentari capitalista o socialista, es dota de mecanismes que actuen contra qualsevol desviació política, ja

sigui destruint-la o assimilant-la. Aquesta desactivació d'espais polítics antagònics amb el sistema, es realitza tant mitjançant la repressió directa com per mitjà del que alguns politòlegs denominen mecanismes de feedback. És a dir, els canvis que es puguin imposar dintre del sistema polític imperant, en el seu entorn intern o extern i que impliquin un risc per a la seva continuïtat, es veuran limitats i desactivats per altres elements del sistema que tendeixen a l'equilibri i la perpetuïtat.

De homo polític a homo social total

Dit l'anterior, i seguint amb el comentari del citat article, interpretar que el "homo polític" d'Aristòtil al no renunciar a la política accepta que aquesta lluita política s'hagi de donar en els termes i en l'espai del que hem definit com "joc" polític, és molt interpretar. Més que de "homo polític", amb el permís d'Aristòtil i del company Jordi, cabria de parlar de "homo social total", doncs tota actuació en l'entorn implica tant un compromís social com cultural. En aquest sentit, la política s'entén com lluita social i no com abandó o delegació de responsabilitats en una "casta" de polítics professionals que han fet de la seva activitat pública una desvergonyida forma de subsistència. Així doncs, deixant-nos d'entelèquies, per descomptat, els anarcosindicalistes segons el concepte aristotèlic, poden ser subjectes polítics molt actius, però sense la subordinació de l'individu al "joc" polític i als partits i institucions que els justifiquen. I sobretot entenem, remetent-nos a les seves pròpies experiències històriques, són subjectes culturals i socials que interactuen dintre d'un sistema sociocultural.

Radicals de paper

El company Jordi afirma en el seu article, que qui fa política no són els partits "polí-

tics" sinó els poders fàctics que sustenten el poder econòmic. En aquest sentit els "polítics" són simplement titelles en mans d'aquests poders fàctics i, si no pinten res, es pregunta el company, per què en "la nostra casa" perdem el temps intentant "higienitzar i netejar el nostre espai" per a evitar l'entrada del "virus" polític? Suposa el company que aquesta actitud de alguns cegetistes respon al pur avorriment o a la desídia d'una gran part de la militància, que intenta semblar més "radical" sense haver de ser-lo. Jo no sé si Proudhon, al que sempre també queda bé citar, s'avorria o no, o pretenia ser més "radical" del que era, però per a ell era una evidència que "la política no soluciona mai cap problema, els reproduceix, com a màxim els matisa, quan no decideix crear-ne altres de nous".

En definitiva si volem ser coherents amb alguns principis ideològics com l'antiautoritarisme, que implica tant la negació de l'Estat com la negació de tot principi d'autoritat, fins i tot en el sindicat, en benefici de la llibertat i l'autonomia de l'individu; si, en definitiva, estem contra l'Estat abans i després del canvi social, no es pot participar en "el joc" polític, ni en les eleccions, ni en cap de les seves institucions, atès que això només contribueix al reforçament del mateix i, per tant, de la societat capitalista i patriarcal.

El vot com bala

La realitat és tossuda i en la conjuntura actual trobem tant signes d'esperança com de preocupació. D'esperança davant el despertar del malestar social, si no de forma massiva si almenys de forma contínua, encara que corres el risc, al nostre entendre, de morir per un excés de ciutadanisme assembleari. Temps de preocupació, perquè una vegada més el progressisme militant ens vol posar contra la paret davant el 20-N: vot útil, o desastre total. Ja n'hi

ha prou d'arribisme: el vot com bala (que deia Malcolm X) i per tant contra tant de politikeig abstenció activa, rebel·lia i lluita.

Participar en un falsa electoral com la que se'ns acostia o crear espais polítics compartits amb altres organitzacions i partits dintre d'un sindicat com la CGT és una irresponsabilitat que neix, com hem intentat demostrar en aquest escrit, del desconeixement de l'experiència històrica de l'organització on es milita. Ja sabem que no haurien d'existir sofismes infranquejables, sobretot a nivell ideològic, però és que aquest debat ja cansa: és centenari i segons sembla encara pot ser que es doni durant els pròxims cent anys. Com mostra els comentaris de Peiró, en un article que apareix al costat del que comentem, "els obrers han abandonat els partits d'esquerra perquè fa molts anys que aquests virtualment no existeixen per falta d'esquerranisme".

A pesar d'estar en part d'acord amb la seva afirmació que els "polítics negatius" creen desconfiança i recel en les classes populars, no podem compartir la seva confiança en "el joc" polític. La raó és el fracàs, que Peiró va poder comprovar en la seva pròpia experiència vital, a que està condemnada tota revolució social "compartida" amb els que ell denomina "polítics en positiu". En definitiva, entrar en "el joc polític", quan la classe política ("negativa" o "positiva" parafraejant a Peiró) està pràcticament deslegitimada per una gran majoria de l'opinió pública, creiem que més que un error tàctic, significa la sepultura per a qualsevol projecte sindical autònom, assembleari, anti-autoritari i anticapitalista com el que representa la CGT actual.

La Confederació, en conseqüència, ha de combatre des del món del treball amb l'única eina de la qual ens hem dotat, el sindicat. I és la pràctica sindical la que ha de definir les estratègies i tàctiques més adequades, i a pesar que la realitat no és pura o idèntica a cap teoria, no podem renunciar a l'experiència històrica que ha demostrat que la política i el "joc" que implica, és prescindible

i antagònica al nostre projecte anarcosindicalista. A pesar que cada lluita viu la seva realitat històrica, i és aquesta la que modela actituds i mentalitats, creiem que el veritable problema està que durant molt temps es ve imposant l'esfera del polític sobre la problemàtica social, i així ens va.

Com bé deia Camus, no hi ha hagut revolució que en el nom de la llibertat no hagi acabat per fer-se el harakiri a si mateixa. Revolucions totes elles polítiques, fins i tot la nostra en el 36, al principi genuïnament llibertària i per tant social, va acabar enfonsant-se en els llots de la política. Revolucions, com diem, excessivament polítiques i gens socials, en el sentit d'acabar amb tot poder polític, evitant substituir-lo per partits obrers d'avantguarda o per líders carismàtics i mesiànics.

En síntesi

Com diu el refranyer, per a aquest viatge no feien falta tantes maletes. Si el que defensa el company és "fer política des de l'eina amb que ens hem dotat, el sindicat... No cal tenir por de construir nous espais per a la política, oberta a totes i tots..." Res de nou, per molt filòsofs que ens posem. Però que ens deixin seguir postulant el nostre rebuig al "joc" polític, no per a demostrar un major grau de radicalitat, ni per a justificar incapacitats permanents davant les lluites reals, sinó per a tot el contrari: el que es pretén és centrar-se en totes aquelles lluites on la CGT està present sense la necessitat d'haver de llançar-se a la sorra política i al desgast demagògic i constant de mitjans i energies que implica.

Està demostrat que jugant al "joc" polític no hi ha possibilitat de canvi social, sinó continuïtat i perpetuació dels privilegis d'uns pocs en detriment de les reivindicacions de canvi de les classes populars. L'anarcosindicalisme d'avui haurà de seguir sent antipolític en els termes que venim defensant, com ho va ser en el passat, per a assumir el repte en el futur de seguir lluitant per una societat més justa i igualitària, o senzillament deixarà de ser anarcosindicalista.

Contraanuncis

Respostes a l'article "Contra les pràctiques partidistes al si de la CGT"

Sobre l'article de Sergi Serra publicat a la pàgina 28 del núm. 131 del Catalunya-Papers (setembre 2011)

De la nostra diversitat i de com els mitjans de comunicació actuen

Josep Garganté, afiliat a la CGT d'Autobusos de TMB (Barcelona)

Al passat setembre el Catalunya va publicar una carta del company Sergi Serra, afiliat a CGT-Barcelonès Nord. On es tractava el tema de les eleccions polítiques, els partits i els posicionaments que existeixen dintre la CGT. En primer lloc, no entraré a debatre el

que es parla sobre els companys/es de Lluita Internacionalista perquè no em toca a mi posicionar-me. En contraposició si que vull deixar clar que en el meu cas personal en relació a les Eleccions Europees en cap moment vaig posar les sigles del sindicat al costat de les sigles de l'opció política, encara que és evident que alguns mitjans de comunicació que coneixien la meua doble participació no van tenir cap problema en fer-ho. Evidentment, no tinc cap control sobre aquests

mitjans i, per tant, no puc fer-hi res. Espero que, per tant, s'entengui que a vegades no està a les nostres mans si es posen juntes les diferents organitzacions on participem.

En segon lloc, penso que dintre de la CGT hi conviu gent amb idees i pràctiques molt diferents i que, en alguns casos, ens pot semblar personalment millor o pitjor, però que no deixa de mostrar la diversitat de l'organització. Posaré un parell d'exemples de fets que,

personalment, jo no hi estic d'acord, però que accepto que són de decisió dels diferents Sindicats i que es cosa seva arreglar-les o no:

- L'advocat extern del Sindicat de Sanitat de Barcelona és un exmembre del Partit Popular i d'organitzacions d'extrema dreta que ha portat els judicis en contra de la immersió lingüística a casa nostra.

- A Caprabo es van presentar a les eleccions sindicals dues llistes diferents de CGT, suposo que per problemes interns

del seu Sindicat (Hosteleria).

En tercer i últim lloc, penso que el creixement de la CGT comportarà encara més diversitat, més debats i més implicació. Si treballem bé i aconseguim cada cop més ser un referent per milers i milers de treballadors/es del nostre país això ajudarà a que la nostre classe social estigui en millor posició per defensar-se de l'onada de neoliberalisme que s'ens ve a sobre. Algú deia que la millor manera de dir és fer. Fem-ho!

En resposta a Sergi Serra

Maria Esther del Alcázar i Fabregat, afiliada a Ensenyament de CGT Barcelona

L'article "Contra les practiques partidistes al si de la CGT", escrit per Sergi Serra, afiliat a la CGT del Barcelonès Nord i publicat al núm. 131 del Catalunya, crítica el suplement publicat per Lluita Internacionalista "CNT: 1910-1934". Però més enllà, és un exemple de manual del mètode d'amalgamar coses, inserir insinuacions i semblar desconfiances sense demostrar, per acabar amb una amenaça, un mètode prou conegut emprat per l'estalinisme.

Insinuació malintencionada és dir que l'escrit no està signat però que darrera s'amaga una afiliada de la CGT. Com diu la nostra revista els articles no signats no són anònims, sinó responsabilitat del partit. I a LI, hi ha homes que també escriuen, i militants que no estan a CGT.

O que "li xiulen les orelles" sense dir que és mentida, perquè li molesta que recordem que polèmiques actuals com la política cap a CCOO o UGT, no siguin tan diferents d'aquelles dels anys 20 o 30 sobre la UGT, i que recordem que eren els anarcosindicalistes els qui defensaven polítiques no sectàries davant els anarquistes.

Diu que expliquem la història amb acritud vers "els anarquistes per voler mantenir casa seva lliure de la influència dels partits polítics" i clama per acabar amb la "instrumentalització del nostre sindicat amb fins electoralistes". Som molt crítics amb els anarquistes -els anarcosindicalistes tenien d'altres posicions-, perquè va ser sota el control dels anarquistes de la FAI -que actuava com a partit però negava als altres el dret a ser a CNT- que el sindicat va posar 4 ministres en el govern de Largo Caballero, 3 en el de la Generalitat, 1 en el de Negrín. En ple procés revolucionari, els "abstencionistes" de la FAI no tenien cap problema a ser en els governs burgesos que enfrontaven la revolució! Berneri, de la FAI, va ser duríssim amb el "lideratge llibertari" i "la cúpula anarquista ibèrica".

Finalment la denuncia per a la que demana sancions contra afiliats de LI. Els estatuts prohibeixen "instrumentalitzar la condició de membre de CGT en benefici de qualsevol opció o candidatura política". Estem d'acord, no s'ha d'instrumentalitzar el sindicat, no es pot fer creure que la CGT dona suport una

candidatura. Però altre cosa és que un afiliat que està en una candidatura no pugui dir la veritat, que és afiliat de la CGT, que si un periodista ho posa per què ho sap o li pregunta, el company/a ho hagi de negar. Esmentar, dir el que un és, reflectir la pluralitat política de la CGT, és un dret dels afiliats recollit a l'article 2: la CGT es proposa "desenvolupar la voluntat d'associació dels treballadors, independentment de les seves... idees polítiques..."

Ara be, LI fa més de 7 anys que vam resoldre que cap militant ni simpatitzant, fes ús del dret a dir que és de CGT en cap candidatura i això inclou les de LI, Iniciativa Internacionalista i Des de Baix. Si vols acusar, et cal canviar de sigles, o fer-ho contra independents, però de ben segur que si ho fas, nosaltres serem el seu costat. És curiós tanta agressivitat cap a LI quan militants molt més significatius han participat -com a membres de CGT- en actes polítics o en llistes: Eladio Villanueva al costat d'Anguita en la taula rodona organitzada per la fundació del PC a Mérida el 2004 (1); d'altres a les municipals 2011 a llistes d'IU a Màlaga (2), Granada (3), Burgos (4), Zamora (5)... a les de Dissidents (6) a Balears... També sobta que no et preocupi -tenint-ho tant a prop- que l'alcalde de Ciutadans a La Llagosta (7) faci pública la seva relació amb CGT i no passi res.

Per últim, els militants de LI que estem a la CGT i els que no, reivindicuem "... la CNT i a tots aquells/es cenetistes que van donar la vida per una societat sense classes..." com es pot copsar en una lectura no esbiaixada del suplement esmentat.

(1) <http://boards5.melodysoft.com/app?ID=JCBadajoz&msg=73&DOC=181>
(2) <http://www.laopiniondemalaga.es/malaga/2011/01/21/izquierda-unida-presenta-lista-municipales/396234.html>

(3) <http://www.ideal.es/especiales/elecciones/2011/noticias/mayo-actos-granada-capital-13966.html>

(4) <http://www.diariodeburgos.es/noticia.cfm/Local/20110413/iu/presenta/lista/12/sindicalistas/7/menores/30/años/17/no/afiliados/F1C1F4F0-9694-7CD3-814A5E-47144DEAC6>

(5) <http://www.abc.es/agencias/noticia.asp?noticia=731242>

(6) <http://dbalears.cat/arxiu/pdf/1281/7>

(7) <http://www.aravalles.cat/noticia/55511/ciudadans-presenta-els-candidats-a-lalcaldia-de-montornes-parets-mollet-i-la-llagosta-i-la-mateixa-web-de-C's>: <http://cs-elecciones2011.com/actualidad.html>

Burques de fum

Jordi F. Fernández Figueras

Sembla que hi ha interès a crear un problema amb els burques. Perquè, per començar, em pregunto si hi ha tantes dones amb burca als nostres carrers per considerar que constitueix un problema.

Té la Generalitat alguna raó raonable per proposar la seva prohibició? D'entrada sóc partidari de respectar que els nuinguts siguin lliures de mantenir la seva identitat cultural en tots aquells aspectes que no interfereixen en la llibertat dels altres i la fluïdesa de la convivència. No és allò que voldríem per a nosaltres, si fóssim nosaltres els migrants?

Diuen que la prohibició proposada es deu a motius de seguretat. Ridícul! Desafio qualsevol dels lectors o lectores que intenti cometre un robatori vestit amb burca. Si, per exemple, s'intenta robar un banc, en primer lloc no deu ser pas fàcil controlar la situació amb una visibilitat i una mobilitat reduïdes, oi? I fugir? Deu ser difícil fugir corrents mentre un s'arremanga el burca amb una mà i

aguanta la pistola i els feixos de bitllets amb l'altra. A més, que fàcil ho tindria la policia per identificar «el lladre amb burca» amagat entre una multitud!

Altres diuen que per a una dona és incòmode. No ho dubto, però... ¿ens mobilitza de manera semblant una altra mena d'incomoditat com ara la que suposen unes urpes llargues i semblants a les d'una harpia o unes sandàlies de tires fines i taló de deu centímetres?

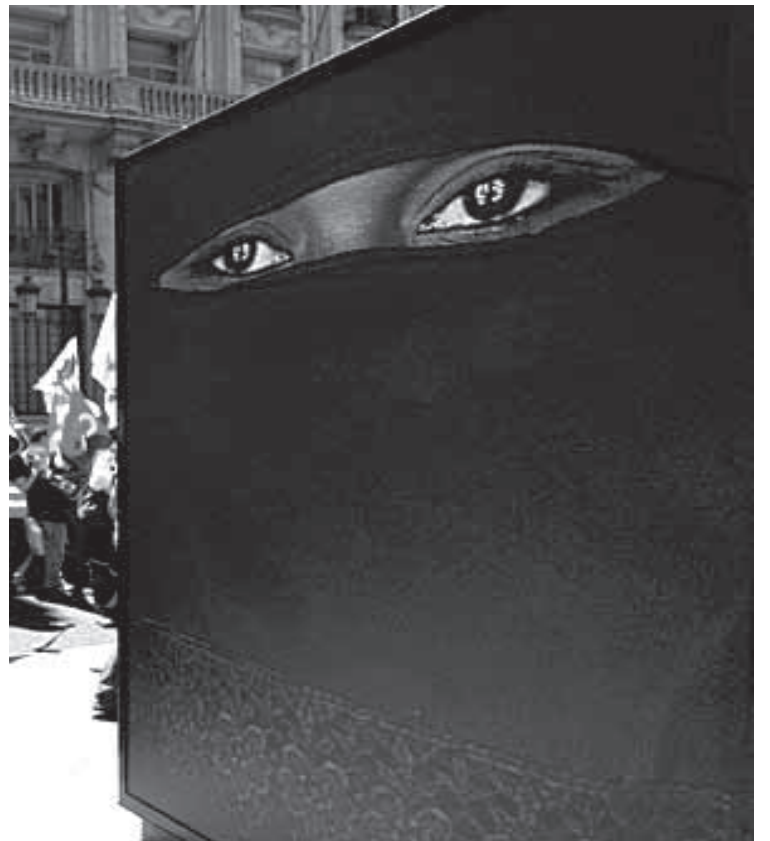
Encara uns altres diuen que és una forma de manifestar la submissió de la dona a la cultura musulmana. D'acord, potser sí. Però quines són les formes de manifestar la submissió de la dona a la cultura occidental? Portar les ungles llargues i pintades de colors. Gastar-se força calers en operacions d'estètica. Posar-se perfums i cosmètics per seduir. Utilitzar aliances, no m'oblidis i esclaves. Comprar roba i sabates de moda encara que siguin cares, incòmodes i poc saludables. Les prohibim també perquè posen de manifest que la dona és vista pel masculí occidental com un objecte de plaer, luxe i ostentació? Algú creu sincerament que totes aquestes manifestacions de «feminitat a l'occidental» són fruit de la

llibertat de les nostres dones? Cal ser ingenu. O acceptar despreocupadament tradicions i costums... com fan les dones que utilitzen burca o nicab.

Arribat a aquest punt, he de reconèixer que no m'agrada topar-me amb una dona vestida amb burca. Bé, i què? Tampoc m'agrada creuar-me amb un grup de noies que celebren un comiat de soltera i m'aguanto. M'agrada encara menys travessar un espai públic on una turba de joves beguts i excitats celebra la victòria d'algun equip esportiu; en aquest cas no tan sols m'he d'aguantar, sinó que he de canviar de carrer per prudència.

Seguirà endavant la Generalitat per aquest camí? Prohibiran primer els burques i més endavant les disfresses de carnaval i els hàbits de les monges?

Tot sigui per a què la gent es distregui i no pensi en les retallades a l'ensenyament, en la destrucció dels serveis de la sanitat pública, en el futur de misèria dels nostres joves, en la tragèdia de les famílies desnonades, en la impudícia dels especuladors, en la pèrdua definitiva dels valors democràtics, en la dictadura del Mercat... Burques de fum per distreure'ns!

Preparem-nos que se'ns gira feina

Jordi Martí, afiliat CGT Tarragona

Totes les enquestes diuen que el PP guanyarà les properes eleccions espanyoles del 20 de novembre. Bé, ho diuen les enquestes i tothom que en parla sense enquestes. I a voltes afegint-hi que perquè mani la dreta amb nom d'esquerra millor que tornin els originals, perquè se'ls combatia millor. Discrepo, com sempre, però no totalment. No és millor que torni la dreta dura perquè el PP està embogit, com si hagués esperat un segle per tornar al poder i rebolcar-s'hi com un porc senglar a l'aigua que li dona frescor i alhora li serveix per treure's del cos paràsits indesitjables. En són un clar exemple les decisions al voltant de la llengua catalana preses en els poderets autonòmics que han guanyat o ja tenen com els de les Illes, Aragó i el País Va-

lencià, en què el partit de l'ecs!-feixista Fraga Iribarne ha mostrat com es belluga i mossega, amb tota la seva mala bava i sense cap mena de miraments. En els tres casos que he esmentat l'atac directe i sense manies a la llengua catalana ha estat un senyal d'identitat destacat dels de la gavina, degradant-ne la categoria i la necessitat en alguns casos, esborrant-la en d'altres... I només en el cas del País Valencià amb la retirada de la Llei de Font de Mora, com a conseqüència de la conjuntura de canvi de president de al Generalitat, sembla que l'atac no ha estat tan salvatge, tot i que tampoc n'hi ha per tirar coets. Per la seva banda, el PP principatí ensenya a través de l'aparador de Badalona com es lluirà en alguns temes clau per aconseguir adhesions quan li toqui practicar la feina que Artur Manisores ha fet tan eficaçment amb la sanitat de les quatre províncies. Per tal que no ens agafin amb els pixats al ventre, ja han anunciat com serà el món que ells

governaran a partir del 20N. I sabem i tenim clar que del que ara tenim ens en quedarà ben poc, perquè això dels drets socials a la colla de fatxes de Cospedal i companyia els importa una merda parlant en plata si no és per convertir-los en necessitats que alguna

empresa privada d'un amic o conegut cobreix a preu d'or i sempre per tal que no ens falti de res, si la podem pagar.

Així doncs, mentre ens roben sanitat, educació (la Comunitat de Madrid és aparador del futur dels mestres, que no és altre que ser insultats i acomiadats de tres mil en tres mil distrauran l'electorat amb cacauets. A Badalona, com deia, l'Albiol ensenya cartes perquè no ens estranyem. L'anticatalanisme (un cacauet) dona vots fins i tot a Catalunya i per tant cal obviar, fer desaparèixer o esborrar tot el que sigui català, començant per la Diada Nacional de les quatre províncies. Un cop més, el racisme i la xenofòbia (dos cacauets més) més descarats, tot i que amb total seguretat exculpat pels tribunals, caminen de braçet amb l'espanyolisme excoent més bèstia. I no com una anècdota sinó com a exemple de govern d'un partit que quan exposa aquests dos trets damunt de la taula rep el suport total i explícit de la màxima dirigent del seu partit.

Veure aquesta nul·la possibilitat de canviar res ni amb votacions ni amb mobilitzacions no ens pot fer desesperar, però.

En tots dos casos ara no tenim prou força de xoc per anar-hi i anar-hi i, sobretot, vèncer. Però la tindrem. I no d'aquí a mil anys sinó en un espai curtet de temps. No estem als anys vuitanta o noranta del segle passat. No som fills d'ahir i de tot això alguna cosa hem après, algunes. Que som febles és clar però també ho és que per primer cop des del cop d'estat de Tejero som capaces de plantar-los cara, alhora que els projectes alternatius ja no són només anècdota. Als Països Catalans i a cada lloc segons possibilitats diverses, això és ben clar.

Ara bé, enfrontar-se amb el PP ara voldrà dir també, i d'una vegada per totes, no deixar-se seduir per cants de sirena del vaixell fantasma que es fa dir "socialista" i d'"esquerres". Aquesta colla tenen el seu lloc on abans hi havia els del Rajoy (aquest i Mas, un cop desplaçats, juguen a fer de Chicago Boys) i aquest no és altre que la dreta liberal de sempre. O sigui que anem-nos preparant per fer front al PP (a CiU ja fa dies que ho fem perquè a nivell social les diferències són inexistents) i no donar ni aigua als del roig descolorit. Se'ns gira feina.

> EL FAR

George Orwell i l'Homenatge a Catalunya

Ferran Aisa

George Orwell, pseudònim d'Eric Arthur Blair (Motihari-Bengala, 1903-Londres, 1950), va destacar com autor d'obres com *Granja Animal* (1945), *1984* (1949) i *Homenatge a Catalunya* (1938). Totes elles han esdevingut clàssiques, la darrera no solament és un homenatge a la Catalunya revolucionària, sinó també un crit d'alerta contra les manipulacions del comunisme-estalinista.

Orwell va començar a escriure *Homage to Catalonia* poc després dels Fets de Maig de 1937 i el llibre va ser publicat a Londres l'any 1938. Per tant l'assaig era una visió en calent dels esdeveniments (revolucionaris i contrarevolucionaris) que s'havien viscut a Espanya entre el juliol de 1936 i el juny de 1937. De l'*Homenatge a Catalunya* han sortit editades diverses edicions, des de la primera d'Ariel fins a les de Virus, Tusquets, Destino, i ara Debate (Madrid-2011) acaba de publicar una nova edició il·lustrada.

Homenatge a Catalunya tal vegada és un dels millors llibres que s'han escrit sobre la guerra civil espanyola, sobretot per la sinceritat del seu autor alhora d'esbrinar els fets des d'una òptica tant de crònica com de testimoni. Orwell manté un esperit romàntic de la revolució i parla de les milícies del POUM i de la vida quotidiana barcelonina, i, a la vegada, desmitifica, aclareix i crítica els afers que considera criticables. *Homenatge a Catalunya* ofereix al lector una visió molt diferent de la realitat d'aquella Catalunya revolucionària, que els historiadors del poder (lliberals, nacionalistes, marxistes ortodoxos) han volgut sempre amagar, negant fins i tot que hi hagués hagut una revolució l'any 1936.

El mateix Orwell en la seva arribada a Barcelona s'havia estranyat de veure en marxa una revolució, que la premsa internacional, sobretot l'anglesa havia amagat: «Això obeeix —deia Orwell— a diversos raons. Per començar, la premsa filofeixista feia circular grans exageracions sobre les atrocitats republicanes, i els propagandistes ben intencionats creien indubtablement que ajudaven el Govern espanyol negant que s'havia tornat roja». Però la raó principal era aquesta: que, excepte els petits grups revolucionaris que existeixen en tots els països, el món en pes estava decidit a impedir la revolució a Espanya. En particular el Partit Comunista, amb la Rússia

soviètica darrera, s'havia inclinat amb tot el seu pes en contra de la revolució. La tesi comunista era que la revolució, en aquells moments, seria fatal i que, a Espanya, no era pas el control obrer que calia aspirar, sinó a la democràcia burgesa. Gairebé no cal dir per què l'opinió capitalista "lliberal" adoptà la mateixa actitud. A Espanya hi havia copioses inversions estrangeres. La Barcelona Traction Company, per exemple, representava deu milions de capital anglès; i mentrestant els sindicats s'havien apoderat de tot el transport a Catalunya. Si la revolució progressava, no hi hauria compensació, o molt poca; si prevalia la república capitalista, les inversions estrangeres no correrien perill. I, puix que

calia esclafar la revolució, una manera de simplificar extraordinàriament les coses consistia a fer veure que no s'havia produït cap revolució.>>

George Orwell havia arribat a Barcelona, el desembre de 1936, amb la intenció d'escriure articles per la premsa anglesa, però va creure més oportú allistar-se a les milícies, essent destinat a les del POUM. A la Caserna Lenin va entrar en contacte amb els milicians que s'estaven preparant per sortir a lluitar al Front d'Aragó: «Els anarquistes exercien encara —diu Orwell—, virtualment, el control de Catalunya i la revolució es trobava en plena marxa. Per als qui havien estat allà des dels primers moments, probablement ja el desembre o

el gener era evident que el període revolucionari s'estava acabant; però, per qui venia directament d'Anglaterra, l'aspecte de Barcelona resultava espalmador i aclaparador. Era la primera vegada que em trobava en una ciutat on manava la classe obrera. Pràcticament tots els edificis importants havien estat ocupats pels treballadors i apareixien decorats amb banderes vermelles o amb la bandera vermella i negra dels anarquistes; les parets eren plenes de dibuixos amb la falç i el martell i de les inicials dels partits revolucionaris; gairebé totes les esglésies havien estat saquejades i les imatges cremades. Equips d'obres es dedicaven a enderrocar sistemàticament els temples. Totes les botigues i cafès exhibien una inscripció fent constar que havien estat col·lectivitzats; fins i tot els enllustradors havien estat col·lectivitzats i s'havien pintat les caixes de vermell i negre. Els cambres i

els dependents et miraven a la cara i et tractaven de tu a tu. Les locucions verbals de tipus servil havien desaparegut temporalment. Ningú no deia "senyor" o "don", i ni tan sols "vostè"; tothom es tractava de "camarada" i de "tu", i deia "Salut!" en comptes de "Bon dia". (...) Al llarg de la Rambla, l'ampla artèria central de la ciutat, per on la multitud circulava constantment amunt i avall, bramaven els altaveus cants revolucionaris tot el dia i part de la nit. (...) En aparença era una ciutat on les classes riques havien deixat pràcticament d'existir. (...) Gairebé tothom portava roba de feina o granota blava o alguna variant de l'uniforme milicià.>>

L'homenatge de Catalunya d'Orwell és un tribut als marxistes revolucionaris del POUM, però sobretot simpatitza amb la forma d'administrar i d'autogestionar la societat pels llibertaris a les col·lectivitzacions. Orwell narra també el seus dies de lluita passats a la primera línia de foc, els combats, les anècdotes, les hores mortes a les trinxeres, el fred, la fam, els permisos a Barcelona, les seves intencions infructuoses d'allistar-se a les milícies anarquistes, la seva generositat amb els camarades del POUM. George Orwell, convertit en histor com Xenofont, narra els esdeveniments dels Fets de Maig de 1937, i ho fa com si fons una concisa pel·lícula que vèiem passar en una gran pantalla. I, a més, analitza in situ el per què dels successos de maig i quines eren les intencions dels que van encendre la metxa a l'irrompre a la Telefònica de la plaça de Catalunya. *Homenatge a Catalunya* és doncs un llibre essencial per conèixer una part important i decisiva de la història contemporània espanyola. Orwell, després dels fets, va retornar al front fins que el 22 de maig fou ferit i l'enviaren a la reguarda. Barcelona ja no era la ciutat alegre i confiada on la revolució estava transformant la societat: «A Barcelona —escriu Orwell—, durant les darreres setmanes que hi vaig passar, hi havia en l'aire un ambient particularment desagradable, una atmosfera de sospita, de por, d'incertitud i d'odi mal dissimulat. Els fets de maig havien deixat efectes persistents. Amb la caiguda del govern d'en Largo Caballero, els comunistes havien assolit definitivament el poder, l'ordre interior havia estat confiat als ministres comunistes, i ningú no dubtava que esclafarien llurs rivals polítics a la primera oportunitat.>>

La persecució realitzada pels comunistes-estalinistes contra la gent del POUM i contra els militants anarquistes fou la tònica general dels mesos que van seguir els Fets de Maig. Intel·lectuals de la talla de l'anarquista italià Camillo Berneri o del marxista heterodox Kurt Landau foren assassinats. El mateix camí va seguir el principal líder del POUM Andreu Nin i tants i tants militants revolucionaris. George Orwell també va haver d'amagar-se i fugir de les urpes de la policia estalinista i, finalment, sortir d'Espanya per salvar la vida. De retorn a Anglaterra va començar a escriure el seu homenatge a la Catalunya revolucionària.

Receptes...

Bacallà a la mallorquina

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:

4 trossos de bacallà (*)
4 patates
1 manat d'espínacs
1 manat de bledes

1 manat de cebes tendres
2 porros
2 dents d'all
1 tomàtiga
julivert
passes
pinyons
sal, pebre, pebre dolç
oli

galeta picada

Elaboració:

Fregim un poc les patates (tallades de forma rodona de ½ cm. d'ample) les col·locam en una safata de forn. A continuació fregim un poc el bacallà (no ha de estar molt fet) i ho posam damunt

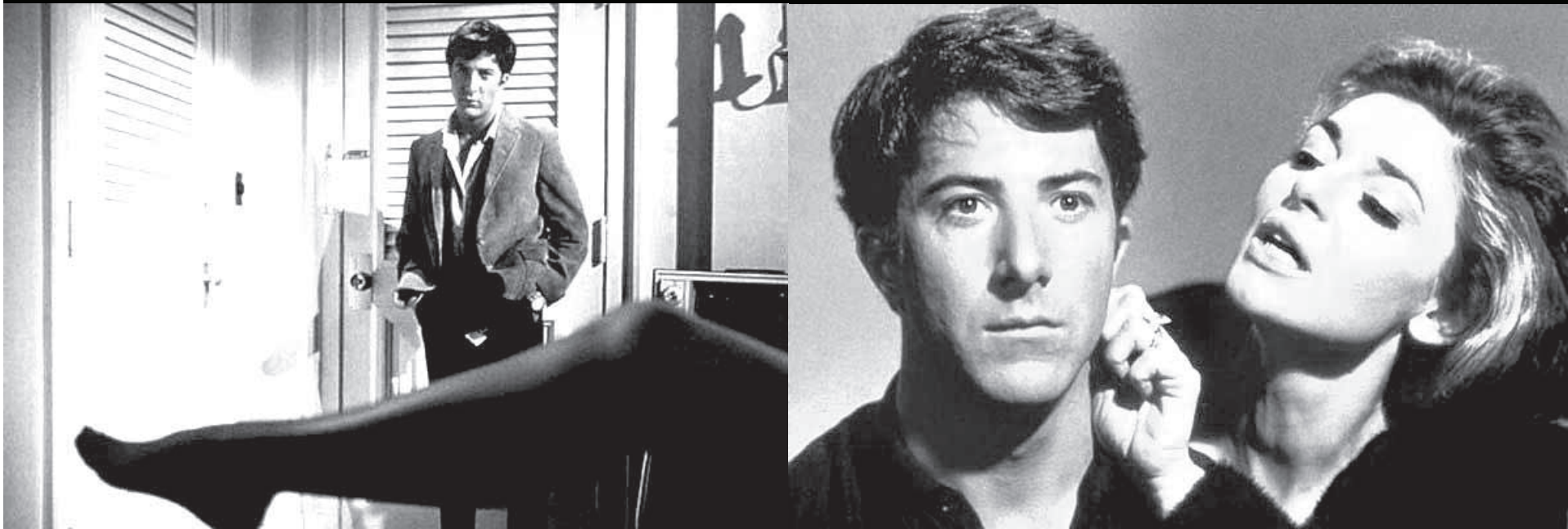
de les patates. En el mateix oli que hem fregit el bacallà sofregim per ordre les cebes tendres, el porro, els alls, el julivert, la tomàtiga rallada i finalment les bledes i els espínacs. Afegir les passes i els pinyons, assaonar i col·locar tota la verdura sobre el bacallà i damunt aquest posam la galeta

picada. Enfornam 30 minuts a uns 180°.

Bon profit!!!

(*) *Bacallà dessalat (al manco un dia en aigua freda i canviant-la dos o tres pocs)*

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

El graduat

Joan Canyelles Amengual

(The Graduate, Mike Nichols, 1967.)

Benjamin Braddock (Dustin Hoffman) acaba de llicenciar-se a la universitat amb un expedient brillantíssim i diversos premis. Els seus pares (William Daniels i Elizabeth Wilson respectivament) n'estan molt orgullosos. En la festa de recepció i celebració tothom li dona l'enhonorabona i el felicita. Però ell no en té cap ganes de participar-hi. Es sent abrumat i distant. En realitat no li interessa gens.

La senyora Robinson (incommensurable, portentosa Anne Bancroft), li demana que l'acompanyi a casa seva i allà intenta seduir-lo sense gaire èxit. Però uns dies més tard ell s'ho repensa i inicien una intensa relació sexual. Les coses es complicaran força quan pressionat pels seus pares i el marit de la senyora Robinson comenci a sortir amb la seva filla.

Mike Nichols va començar a entrar en el món del cinema després d'una destacada labor com a director teatral. En aquells moments bona part dels grans

directors de l'època daurada de Hollywood havien dirigit les seves darreres pel·lícules o estaven a punt de fer-ho. El Codi de Producció o el Codi Hays, la censura que la indústria del cinema s'havia imposat a sí mateixa des de l'any 1934 i que vigilava de manera estricta i fèrria el contingut moral, social i polític de les pel·lícules, començava a relaxar-se de manera significativa.

Per la seva banda, les ferides provocades per la ferotge "caça de bruixes", no estaven ni de bon tros cicatritzades (hauran de passar molts d'anys perquè ho estiguin), però al manco havien deixat de brollar sang.

Era una etapa de transició on encara convivien algunes característiques de l'antic "sistema d'estudis" i una nova època daurada que estava a punt de començar.

Poques vegades la crítica ha estat tant dividida a l'hora de valorar la carrera cinematogràfica d'un director com en el cas de Mike Nichols. I com en el de la pel·lícula que comentam avui.

La nord-americana va saludar "El graduat" (amb l'excepció d'Andrew Sarris), com una de les millors pel·lícules de la dècada. Nichols va guanyar l'Oscar a la millor direcció i la pel·lícula va rebre cinc nominacions més. Tot un reconeixement.

Per la seva banda la crítica francesa, (sempre més exquisida i culta, i algunes vegades sectària, injusta i capriciosa), no en va tenir pietat i la va massacrar. Jo evitaré situarme en una còmoda zona equidistant: crec sincerament que "El Graduado" és un gran pel·lícula. No una obra mestra, però sí una de les més notables de la seva època.

Nichols va debutar amb la per a mi excel·lent (i per molts crítics bastant mediocre) "Qui tem a Virginia Woolf?" (Who is afraid Virginia Woolf, 1966). Era una amarga i dura reflexió sobre el món de la parella, sobre l'autodestrucció d'un matrimoni que no ha sabut encaixar bé l'immens amor que senten l'un per l'altre. Hi ha en aquesta pel·lícula una preciosa i tristíssima banda sonora (Alex North) que il·lustra molt bé la desoladora frustració vital dels protagonistes.

La carrera posterior de Mike Nichols oscila entre títols tan notables com "Coneixement carnal" (Carnal Knowledge, 1971) i productes comercials de baix vol i digestió difícil (pel sucre, ho dic) com "A propòsit de Henry" (Regardin Henry, 1991).

He dit fa un moment que "El Graduado" me pareixia una molt bona pel·lícula. Efectivament, amb un excel·lent guió (que sembla que en alguns punt s'allunya bastant de la novel·la de Charles Webb), Nichols du a terme una posada en escena força intel·ligent i en alguns moments, brillant. El director d'origen alemany fa un retrat corrosiu i àcid, però gens dogmàtic ni simplista de la burgesia social i política nordamericana del seu temps. És una lúcida mirada sobre la hipocresia, la superficialitat i el materialisme d'una societat en la que vals pel que tens.

Per a mi, (i ara probablement començaré a dir disbarats, i algú podrà dir que m'he muntat la meua pròpia pel·lícula) la autèntica protagonista és sense dubte Mss Robinson. És el personatge més interessant, el que ofereix més matissos i possibilitats.

No res pot fer pensar que Benjamin sigui un revolucionari. Ans al contrari, la manca de qualsevol interès per altre cosa que el seu immaculat expedient universitari, demostra que no té cap molècula de compromís polític o social. Senzillament no té clar quin camí vol agafar. Podem intuir que no li agrada la vida que duen els seus pares i els amics dels seus pares. Podem pensar que la troba superficial. Però probablement li provoca més avoriment que rebuig, més fàstic que ràbia. I per altra banda no sembla desagradar-li gens l'Alfa Romeo que li han regalat ni la piscina en la que passa tantes hores.

Hi ha una escena clau, per a mí la més important, en aquesta pel·lícula: una nit, a l'hotel en el que es troben Benjamin i Mss Robinson, ell vol fer alguna cosa més que boixar. I amb cert disgust per part d'ella, es posen a parlar. En aquest moment sabem que ella es va casar per

un embaras no desitjat. Conegué el que seria el seu marit a la universitat. Ella estudiava Art. Quan ella li reconeix aixó, que estudiava Art, un instant d'humana nostàlgia acudeix als seus ulls. Per un breu moment la seva mirada es tenyeix d'enyorança per un temps en el que en la seva vida hi havia emoció i sentiment. Mss Robinson abans d'esser Mss Robinson.

I amb el temps "La Gioconda", es va anegar en una piscina d'aigües tranquil·les i confortables. Probablement i en cert sentit la seva vida es va torçar per culpa d'un maleit espermatzoide.

És clar que ella no va fer res per canviar les coses. Una vida acomodada, una certa aristocràcia econòmica i social li varen anar bé.

Però també és clar que no va ser feliç. I aquesta infelicitat, aquesta buidor la varen convertir en una alcohòlica. Una alcohòlica que no tenia cap repar en seduir a un al·lot que podria ser el seu fill i a qui havia vist créixer.

Sempre he pensat que la pel·lícula hagués sigut realment subversiva si Mss Robinson acabava deixant el seu marit per anar-se amb Benjamin. He imaginat que ell insistia en que anessin junts a algun museu o a alguna exposició i que ella finalment hi accedia. I així començaven una altra relació. Mss Robinson es regenerava amb un al·lot que només havia d'esser un efímer passatemps sexual. I Benjamin s'enamorava d'una dona que tenia molta sensibilitat amagada i molt amor reprimat, molta tendresa retinguda. En el meu deliri ella tornava a la universitat.

Sí. Ja se que les coses no van anar així ni a la pel·lícula ni a la novel·la. Benjamin acaba rescatant a Elaine i marxen junts en un autobús que no saben on els porta. Però també es cert que en

l'escena final, en al darrer fotograma de la pel·lícula sembla que en els seus rostres si dibuixa la pregunta: I ara que fem?

No vaig poder deixar de pensar en l'escena de la habitació de l'hotel durant el que restava de pel·lícula. Per a mí Mss Robinson era víctima del seu matrimoni. I el personatge més vulnerable de la pel·lícula.

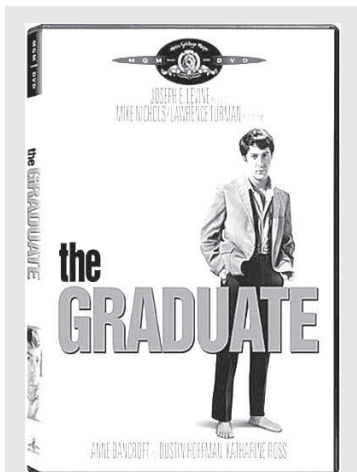
Per altra banda el seu alliberament sexual, completament des-acomplexat, és l'únic element realment revolucionari de la pel·lícula.

Més que ser revolucionària, crec que "El Graduado" prefigura una certa revolució. La suggereix. Es com si assenyalés que els motius per a l'inconformisme hi son. D'alguna manera, Mss Robinson és el resultat de no haver sabut dir NO.

Per descomptat, inoblidable la banda sonora de Simon&Garfunkel, convertida en un dels himnes de tota una generació.

Abans d'acabar no puc deixar de dir, que sense una desmesurada nostàlgia, i sense una insensata idealització, caldria mirar enrere i recordar aquells anys de revoltes i d'ansies de llibertat. Ni que sigui de manera crítica per saber que va passar amb tots aquells anhels.

Com en aquell temps, sembla que avui quelcom s'esta moguent amb força. La ràbia i la indignació estan sortint al carrer i comencen a omplir les places. Però la ràbia és un sentiment. Podem saber-ne les seves causes, però si no transmeten idees de llibertat, solidaritat, justícia i anti-autoritarisme les seves conseqüències poden ser devastadores per a nosaltres mateixos. Hem de deixar clar que els nostres valors no estan en el mercat. Ni en el financer ni en el polític. I cal explicar també que l'únic benefici garantit és la dignitat.

Fitxa tècnica

Dr: Mike Nichols;
G: Buch Henry i Calder Willinsh sobre la novel·la de Charles Webb;
Ft: Robert Surtees;
Mt: Sam O'steen;
Ms: Paul Simon;
Int: Anne Bancroft; Dustin Hoffman; Katherine Ross; William Daniels, Murray Hamilton, Elizabeth Wilson, Buck Henry, Brian Averi.

Músiques amb compromís social

10 anys de lluites i cançons per l'aigua i per la terra. Banda sonora de la dignitat d'un territori

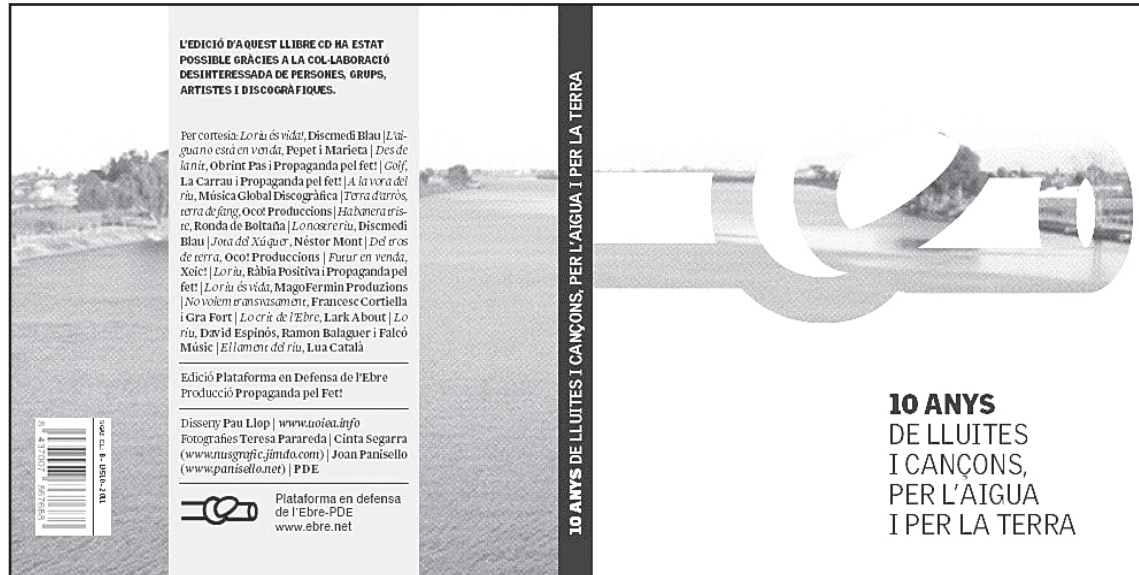
Oriol Fuster i Cabrera

La Plataforma en Defensa de l'Ebre (PDE) ha publicat un llibre-disc amb cançons de disset artistes i grups que mostren la seua visió sobre el riu Ebre i la lluita per l'aigua i per la terra.

Es fa realment complicat intentar definir la PDE en un nombre determinat de caràcters. Parlar de la PDE és parlar de moltes persones, experiències i valors. És parlar de compromís, constància, coherència i honestetat i es tracta, sobretot, de parlar de la filla predilecta d'un territori que no és que l'hage vist néixer, sinó que l'ha fet néixer. És citar aquell vell lema de l'EZLN, la dignitat rebel, i rerepresentar-lo a milers de quilòmetres de la seua selva Lacandona natal. És, en definitiva, moltes coses difícils de definir; totes elles, però, clau en la consolidació del que avui dia podem anomenar "identitat ebreca".

Una identitat, l'ebreca, nascuda a partir de la combinació de molts factors i diversos. Podem pensar que l'origen d'esta identificació són, precisament, les mobilitzacions contra el Pla Hidrològic Nacional (PHN): no és ben bé així.

La importància històrica del carlisme, el centralisme de la metròpoli barcelonina, una societat

fortament ruralitzada o la fal·làcia de la frontera del Sénia i la conseqüent estreta relació

amb el País Valencià serien, entre molts altres factors, alguns dels elements històrics que han anat configurant una identitat pròpia.

Una identitat que ara sí s'ha assentat i assumit totalment a partir de la defensa del riu i de

tots els elements que han format part de l'imaginari popular que ha generat esta

lluita.

Els deu anys de PDE –que no corresponen a deu anys de moviment contra els transvasaments,

ja que els seus inicis es remunten als anys 50– no es poden entendre sense moltes petites coses que han fet que cadascuna de les mobilitzacions fos un èxit i una experiència inoblidable. I un bon exemple d'estes petites coses és la música i les cançons.

Si preguntéssim a jòvens ebrencs nas-

cuts entre els 80 i els 90 sobre quines imatges i records

tenen d'estes mobilitzacions, probablement, obtindríem tota mena de resultats.

Un de comú, però, seria la música. Segur. Les bandes de música i xaranges acompanyant les manifestacions, els Quicos amb la jota i el guitarró, Pepet i Marieta escalant bastides per cantar amb un megàfon, les colles de dolçaines i gralles... Una sèrie d'elements molt coherents amb l'esperit

familiar i –sobretot– popular de les mobilitzacions i del moviment social.

I així, a deu anys vista de l'acte fundacional a l'Auditori Felip Pedrell, la PDE publica este llibre-disc amb un triple objectiu. D'una banda, homenatjar els artistes –de Catalunya, de la Franja de Ponent, del País Valencià i de l'Aragó– que han dedicat part de la seua obra a la defensa de l'aigua i de la terra; de l'altra, fer un exercici de memòria històrica i comprovar que la lluita per una gestió racional dels recursos hídrics fa més de mig segle que existix i que l'Ebre ha patit agressions per part de tots els governs, d'esquerres i de dretes; i finalment, deixar clar que la lluita continua ben viva, que la situació actual és igual o més crítica que en els temps del famós PHN d'Aznar i que cal no abaixar la guàrdia i mobilitzar-se davant els transvasaments encoberts actuals o l'insuficient Pla de Conca de l'Ebre.

10 anys de lluites i cançons per l'aigua i per la terra

Edició: Plataforma en Defensa de l'Ebre.

Producció: Propaganda pel fet!

Any publicació: 2011.

Pàgines: 48.

Preu: 10 euros.

www.ebre.net

Palestina: "Més enllà del mur. Cançons contra l'apartheid II"

Els músics que van participar a les brigades solidàries amb Palestina els anys 2009 i 2010 publiquen un disc amb temes inèdits.

Roger Palà

La solidaritat s'expressa de moltes maneres i molt variades i la música ha estat, des de sempre, una de les més habituals. Els anys 2009 i 2010, sis grups i artistes catalans (Obrint Pas, Cesk Freixas, Pau Alabajos, At Versaris, Guillamino i La Gossa Sorda) i un cantautor palestí català, Nabil Mansour, van participar en dues brigades solidàries que van visitar els territoris ocupats de Cisjordània per iniciativa de la Xarxa d'Enllaç amb Palestina (www.palestina.cat). D'aquella experiència, en va néixer, primer, el documental "Més enllà del mur. Cançons contra l'apartheid", distribuït per la revista Enderrock el juliol de 2010. A la primavera del 2011 en va sorgir un nou fruit: un disc titulat "Més enllà del mur. Cançons contra l'apartheid II", on es recullen dotze temes inèdits dels artistes que van participar de l'experiència, gravats, en alguns casos, amb la col·laboració de músics palestins i durant l'estada a la ciutat de Nablus.

No és la primera vegada que el moviment català de solidaritat amb Palestina busca la complicitat de músics i cantants per difondre la seua proposta. Les arrels podem trobar-les en el disc de recopilació "Per Palestina", publicat l'any 2003 pel segell Propaganda pel fet! Des de llavors, la complicitat dels músics del país amb

la causa del poble palestí ha estat una constant.

Maria Freixas, de la Xarxa d'Enllaç amb Palestina, explica: "Després de fer el documental, volíem donar continuïtat a la iniciativa. La idea de gravar un CD estava present fins i tot abans que els músics viatgessin amb la segona brigada. Es tractava que fessin una cançó a partir de les seves experiències al país".

Així, hi podem trobar cançons inèdites, com les diferents aportacions d'At Versaris, La Gossa Sorda i Guillamino. En d'altres casos, les cançons van néixer arran de l'experiència amb la brigada, però ja han estat inclosos als treballs publicats en solitari pels artistes des que van tornar de Palestina, com amb la cançó "Mil pedres" de Pau Alabajos o el tema "Murals" d'Obrint Pas. Algunes d'aquestes cançons, a més, són reinterpretacions o noves versions dels originals. El resultat és un treball que, a nivell musical, és extremadament eclèctic –de la cançó d'autor al hip-hop, passant pel rock, la fusió o la música electrònica–, però que, a nivell conceptual, té l'element d'unitat d'haver estat compost amb Palestina com a teló de fons.

A l'interior del llibret, no s'hi han inclòs les lletres de les cançons, sinó que els artistes hi han expressat les seves impressions arran del treball amb la brigada. Els músics de La Gossa Sorda expliquen que el viatge a Palestina els va suposar "un

autèntic gir i una injecció de realitat que ens situa al costat dels més dèbils". At Versaris, que col·laboren amb diversos MC palestins en les seves cançons, reflexionen sobre la cultura hip-hop, que, segons diuen, "s'ha estès arreu del planeta a cop d'MTV, però la joventut palestina ha recuperat el millor del Bronx dels 80 i aquests temes en són una demostració". Guillamino, que ha escrit una cançó titulada "Ball d'Hebron", ha volgut fer un homenatge "a la ciutat d'Hebron, punt calent de Cisjordània i focus de resistència emblemàtic de la causa palestina, tot comparant-la amb Barcelona i el seu barri homònim".

El disc "Més enllà del mur II" no es ven a les botigues, es va poder adquirir comprant una entrada per al concert que organitzava la Xarxa d'Enllaç amb Palestina el 4 de juny al pavelló Can Vinader de Castelldefels. Un recital on actuaven tots els músics que participen al CD i que tenia com a objectiu servir de presentació per al disc i que, d'alguna manera, posava el colofó a dos anys intensos de treball de la Xarxa d'Enllaç amb Palestina en l'àmbit musical.

La Xarxa es mostra especialment satisfeta amb el ressò obtingut per la iniciativa, bastant pionera en el seu àmbit: si bé s'han editat multitud de discos solidaris amb Palestina, és un dels primers cops que, des del propi moviment de solidaritat, es treballa per teixir ponts entre músics palestins i d'altres parts del món.

Maria Freixas explica que, tot i que no descarten repetir l'experiència altres anys, aquest 2011 "no hi haurà una nova brigada de músics". "Realment, és un cost molt important a nivell humà i econòmic, tot i que els resultats creiem que són molt positius", afirma. Freixas també destaca la capacitat de la música per difondre la causa palestina: "La gent que hi està més implicada potser s'assabenta de la realitat dels territoris ocupats a través d'una xerrada o contrastant les informacions que apareixen als mitjans, però per molta altra gent, el primer contacte que tenen amb el tema és a través de la música i dels grups que més admiren".

'Més enllà del mur. Cançons contra l'apartheid II'
La Gossa Sorda: "Cant de batre".
At Versaris amb Khaled, Turkey, Raminazzal i Wisam G.J.: "Brindem per guanyar".

Pau Alabajos: "1.000 pedres".
La Gossa Sorda amb Ashraf Ayoub: "A l'altra

banda del mar".

Obrint Pas: "Murals" (versió Brigadistes).

At Versaris: "Empassar saliva".
Guillamino i Alaareeda: "Ball d'Hebrón".

La Gossa Sorda i At Versaris, amb Jana Mubaslat, Muna Abdulhaq i Habib Al-Deek: "Ahrubu" ("M'escape").

Cesk Freixas: "Codi 777".

La Gossa Sorda: "Falsos i absurds" (Guillamino Kanafa Mix).

Obrint Pas: "Lluna de plata" (dub).

Llibres

Sabaté
Quinze anys de
guerrilla urbana
antifranquista
(1945-1960)

colección MEMORIA

Antonio Téllez

Virus editorial, 2011, 320 pàg.

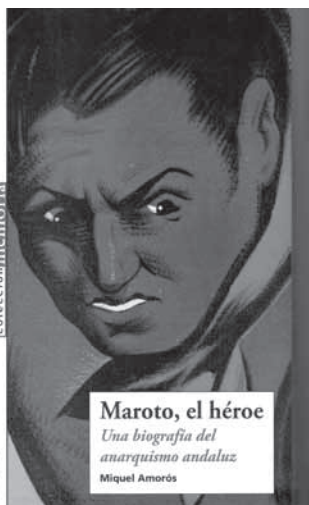
A 51 anys de l'assassinat del maqui anarquista Quico Sabaté, Virus ha editat en català el llibre "Sabaté. Quinze anys de guerrilla urbana antifranquista (1945-1960)", d'Antonio Téllez.

Antonio Téllez a la seva obra ens narra la història de la lluita d'aquells que, acabada la Segona Guerra Mundial, van decidir que encara no havia arribat el moment de descansar. Calia continuar la lluita fins acabar amb el sanguinari règim que s'havia imposat a l'Estat espanyol després de la Guerra Civil.

Partint de la vida d'un dels personatges més coneguts de la resistència contra el franquisme a Catalunya, en Francesc Sabaté Llopart (el Quico), ens presenta tota una generació de militants llibertaris hereus de les idees anarcosindicalistes i actors de la revolució de 1936. Els protagonistes d'aquest llibre comencen l'any 1944, mitjançant la propaganda i l'acció de guerrilla, un combat contra una dictadura que nega ferotgement a l'individu qualsevol dret a la llibertat d'expressió, ensenyament, associació, difusió d'idees i fins i tot el mateix dret a pensar; i responsable d'una política econòmica i social que provoca nombroses mostres de descontent entre la població des de

començaments dels anys cinquanta. Pocs homes i dones lluitadors van sobreviure a la repressió, desesperança i a la mort durant aquest llarg combat. Acorralats per la policia i els serveis d'informació espanyols, i abandonats per la CNT (Confederació Nacional del Treball) per la seva voluntat de continuar el combat actiu, mentre l'organització llibertària a l'exili s'esclerotitzava, els grups d'acció mantenien una lluita cada vegada més precària, desesperada i solitària. Els estrets llaços d'amistat que unien l'autor del llibre amb alguns dels seus protagonistes principals i els esforços que va dedicar a recopilar documents i testimonis directes dels fets que s'expliquen permeten a Antonio Téllez donar-nos a conèixer alguns dels aspectes menys coneguts de la resistència llibertària de l'època: l'estructuració i el funcionament dels grups d'acció, el paper de les diferents organitzacions reagrupades al Moviment Llibertari Espanyol de la post-guerra, i el paper de nombrosos militants que, ni herois ni màrtirs, no van ser una generació sacrificada debades. Tot això converteix aquest llibre en un dels relats més apassionants i profunds sobre la resistència llibertària, un text indispensable i que s'ha convertit en referent de tots els posteriors escrits que s'han fet sobre Sabaté i sobre la lluita armada contra el franquisme a Catalunya. I ara, doncs, ja tenim aquest llibre bàsic en català.

Maroto, el
héroe
Una biografia
del anarquismo
anadluz

Miquel Amorós

Virus editorial, 2011, 312 pàg.

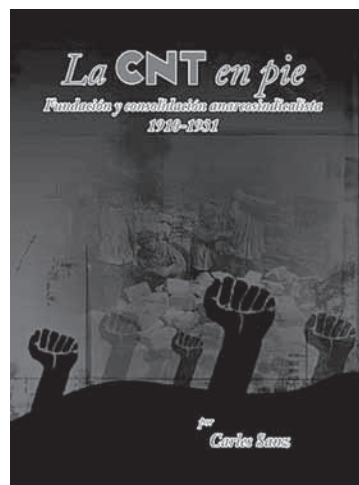
L'anarquisme andalús figura entre els grans buits de la història de la primera meitat del segle XX i, concretament, de la que es refereix al període que abasta la dictadura de Primo de Rivera, la República i la Guerra Civil i la Revolució. Aquestes dues dècades de cruenta guerra de classes, de les quals sortirien victoriosos els sectors més reaccionaris i, en definitiva, el feixisme, van convertir al anarcosindicalista granadí Francisco Maroto del Ojo en el símbol d'una generació de militants i lluitadors.

Maroto, fill d'una família de tres germans i orfe de pare des de molt jove, va néixer en el barri del Albaicín, on residia bona part de la classe obrera granadina, expulsada del centre després de successives remodelacions urbanístiques. Ebenista de professió, seria un dels principals capdavanters de la CNT a Granada durant la República. Maroto es convertiria en un personatge tan volgut per les classes populars granadines com avorrit per la burgesia i els cacics granadins, els quals formaven «part de la dreta més conservadora i ultramontana». Qualificat de «maleante i delinqüent» en les pàgines del diari monàrquic L'Ideal, Francisco Maroto va participar activament en l'aferissada conflictivitat obrera existent a Granada en els anys trenta, sofrint la consegüent repressió.

Però seria durant la guerra quan es dibuixarien en Maroto els trets que el converteixen en una figura excel·lent, juntament amb unes altres com el malagueny Juan Santana Calero o el sevillà Juan Arcas. A pesar d'haver aconseguit organitzar una columna de milicians que va demostrar una més que sobrada solvència militar, l'estrepitosa caiguda de Màlaga va ser utilitzada per a criminalitzar a les milícies anarquistes i, en última instància, per a empresonar i treure del mig al propi Maroto. A pesar de les acusacions sense proves i de les incomptables peticions de llibertat, la malvolença cap a ell tant del PCE com del governador civil d'Almeria, el socialista Gabriel Morón —juntament amb la passivitat calculada dels organismes dirigents de la CNT, més preocupats pels equilibris en les instàncies de govern que pels presos anarquistes—, van fer que passés bona part de la guerra en la presó. Capturat pels feixistes a Alacant al gener

de 1940, seria afusellat al juliol d'aquell any després de ser salvatgement torturat. La història de Maroto no pot llegir-se com la història d'un sol home, sinó com una biografia d'un anarquisme andalús que en les lluites socials va forjar el caràcter de centenars de militants. Una història que ha estat tancada i barrada tant pel franquisme com pel règim que li succeiria.

La CNT en pie
Fundación y
consolidación
anarcosindicalista
1910-1931

Carles Sanz

Edicions Anomia, 2011, 106 pàg.

Un llibre de l'historiador Carles Sanz, membre de la Fundació d'Estudis Llibertaris i Anarcosindicalistes (FELLA) i de l'Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona, que ens ofereix un estudi històric accessible i amè sobre els orígens de la Confederació Nacional del Treball, passant pel seu desenvolupament en les dècades dels anys '10 i '20 del segle passat, fins a l'inici de la II República.

El llibre és clar i rigorós, breu i precís, i ens ofereix un relat sense concessions ni floritures dels fets i teories fonamentals dels primers vint anys de la CNT, aquells que van conformar la força de l'anarcosindicalisme a l'Estat espanyol i el seu caràcter revolucionari. En el llibre es tracten de forma separada organització, tàctica i ideologia.

> DES CARTES MAUDITES

Les
víctimes

Carlus Jové i Buixeda

Exactament, qui són «les víctimes» en l'anomenat conflicte basc, i quin hauria de ser el seu paper en el procés que ara s'inicia?

«Qui són» sembla una qüestió fàcil, però de fàcil no n'és gens, perquè és un terme que sembla reservat a l'ús d'uns quants. Víctima hauria d'ésser'n considerada tota persona que per militància o infortuni ha estat objecte d'un atac violent i/o de les seues conseqüències. Víctima n'és Miguel Ángel Blanco i els seus familiars, però també Jon Anza i els seus. Víctima és qualsevol nacionalista espanyol que hagi optat per l'exili per defensar obertament les seues idees, però també Arnaldo Otegi, forçat a un exili presidiari per construir estructures polítiques. Víctima ho és un policia mort a trets, però també un abertzale torturat a la presó o linxat a cops de porra en una manifestació pacífica. I això, que a mi em sembla tan obvi i fins i tot de sentit comú, no sembla que tingui cap importància per les víctimes oficials i oficialitzades que, recurrentment, es distancien de la seua responsabilitat en el conflicte, com si ni elles ni els seus hi haguessin tingut res a veure i com si, a més, els fos llegut de tenir-ne una opinió privilegiada. Però de víctimes, amb responsabilitat o sense —i per responsabilitat em refereixo a haver pres partit— n'hi ha a tots els bàndols. I poc importa si fou primer l'ou o la gallina, perquè el que hauria d'importar és afrontar el conflicte, enlloc de negar-lo traspassant-ne la responsabilitat (fins i tot l'autoria!) a alguna de les parts.

Diuen que la primera víctima de la guerra és la veritat, però jo sóc dels que pensen que de veritat no n'hi ha, però de guerra sí, i que la guerra a voltes es fa amb armes i a voltes amb ploma, a voltes amb violència i a voltes amb sofística. I d'això en saben tots: unionistes espanyols, independentistes bascos, i partidaris de la lluita armada. D'això en sabem tots. Les víctimes han de poder participar en qualsevol procés polític, com qualsevol altre ciutadà que opti per ser actiu políticament. El dolor no és un impediment per l'exercici democràtic. I aquells que duran anys han posat com excusa el seu dolor o la violència clandestina per tal de no abordar seriosament el conflicte, es trobaran aviat sense més arma que la política. Caldrà veure si la saben fer servir tan bé com els abertzales.

Revistes

AULA LIBRE

Publicació de la Federació estatal d'Ensenyament de la CGT, l'actualitat de les lluites al sector, www.fecgt.org/

LIBRE PENSAMIENTO

Revista trimestral de debat i reflexió de la CGT, dossier nº 68 sobre migracions, cultures i mestissatge, www.librepensamiento.org

EL PÈSOL NEGRO

Publicació llibertària de denúncia, reflexió i debat de l'Alt Llobregat i Cardener, www.berguedalibertari.org/pesolnou/

NOTICIA CONFEDERAL

Publicació de la CGT del País Valencià, l'actualitat de les lluites sindicals i socials en aquest territori, www.cgtpv.org

JOUMANA HADDAD, ESCRITORA, POETESSA I PERIODISTA LIBANESA

"Hi ha una dona àrab lliure, independent i que lluita per canviar la seva situació"

"El fracàs dels règims àrabs laics, que s'han transformat en dictadures, i la fallida de les propostes d'esquerres al món àrab, han permès un poder creixent a l'extremisme religiós"

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Auster i Humpty Dumpty

Jordi Martí i Font

Conversa entre Stillman (el pare boig) i l'escriptor que es fa passar per investigador, Quinn, el propi Auster. -A través de l'espill, capítol sisè. -Interessant.

-Més que interessant, senyor meu: decisiu. Fixi-s'hi bé, i potser aprendrà alguna cosa. En el petit discurs que dirigeix a Alicia, Humpty Dumpty esbossa el futur de les esperances humanes i ens dona la clau de la salvació: fer-nos amos de les paraules que utilitzem, fer que el llenguatge respongui a les nostres necessitats.

'La ciutat de vidre' dins "Tilogia de Nova York" de Paul Auster, traducció de Joan Sallent, Edicions 62, Barcelona 1991.

Habeas Corpus, contra (el llenguatge de) el Poder

Habeas Corpus (1994-) és un grup (musical) de risc que al seu primer disc compacte li van posar per títol N.N. (No Name) i l'any 2000 van treure al carrer A las cosas por su nombre, un disc en què la majoria de cançons s'endinsaven en la manipulació que el Poder fa del llenguatge per fer combregar amb rodes de molí els qui ells anomena Recursos Humans, nosaltres.

En la cançó que dona títol al disc, el cantant M.A.R.S. diu que "Sabem que les bones paraules són el maquillatge més habitual utilitzat per la mentida per mostrar-se així atractiva. Sabem que els qui es diuen creadors d'opinió, experts tertulians, rigorosos historiadors, són la veu del seu amo, la veu de la qual ens sentim esclaus" i alhora desmunta els gran mites de la història recent de l'Estat espanyol posant en dubte els significats atribuïts pel Poder a les paraules que els descriuen.

Al disc N.N., en una cançó desmuntaven els tres volums L'era de la comunicació del Manuel Castells amb un simple canvi de paraules: on hi deia "comunicació" hi deien "manipulació"; i una utilització crítica i poètica del seu contingut. El seu mètode és clar: anomenen la mala paraula del Poder, la seva evident manipulació del llenguatge i la xerrameca que gasta, i acte seguit utilitzen les paraules veritables perquè entenguem com ens ha enredat.

> LA FRASE...

"Soc escèptica pel que fa als drets de les dones malgrat les revoltes àrabs"

Entrevista: Oriol Andrés. Introducció: Redacció

Poeta, escriptora i periodista, Joumana Haddad (Beirut, 1970) dirigeix 'Jasad' (<http://www.jasad-mag.com/>), l'única revista del món àrab dedicada al cos i que aborda temes tabú com la sexualitat, una plataforma des d'on lluitar per l'emancipació de les dones i contra els estigmes que envolten la dona àrab. L'emancipació de la dona és el tema central de les seves obres literàries. En el seu últim llibre "Yo maté a Sherezade" (2011, Editorial Debate) enderroca el mite de la dona àrab muda i invisible. "Estava farta del clixé de la dona àrab sensual en l'imaginari occidental. O de la que explica històries a l'home o a l'autoritat per a poder viure, estudiar, parlar... Era el moment de matar-la." Joumana va tenir una educació catòlica estricta i el seu pare era molt estricte i conservador. "Les meves amigues musulmanes eren més lliures que jo". Als seus 40 anys viu al seu Beirut natal. Cada dia, quan es lleva, Joumana Haddad es repeteix que encara no ha fet res, que tot està per començar. Considera que les religions monoteïstes són misògines i patriarcales. "És important provocar sobre aquestes imatges i idees preconcebudes. La veritable democràcia no pot existir sense respectar els drets de la dona. És pura esquizofrènia, com el món àrab. T'imposes una forta autocensura, que és un càncer mil vegades més perillós que l'oficial". D'adolescent llegia d'amagat llibres del seu pare: Sade, Miller, Nabokov, Nin... Òbviament, des dels sectors conservadors i fonamentalistes dels països àrabs se la titlla de corruptora, immoral, pervertida, pecaminosa,

sa, criminal...

En aquesta entrevista, realitzades durant la seva visita a l'Estat espanyol el passat mes de març però totalment d'actualitat, Haddad reflexiona sobre el paper de la dona, el seu rol en les revoltes àrabs, el present i futur futur del seu país, el Líban i del món àrab.

- Jasad vol dir cos en àrab i la teva revista se centra en això. Però, què més ens en pots explicar?

És una revista cultural que tracta de literatura, art i cinema, però tot centrat sobre el tema del cos. No només en la seva dimensió eròtica, tot i que té molta importància perquè és un dels tabús més importants actualment al món àrab, sinó en la seva dimensió social, filosòfica, literària, etc. No és una revista només per a dones o per a homes, sinó pels dos. És, sobretot, una iniciativa per poder anomenar el que no es podia anomenar, perquè penso que el primer pas per curar un mal és poder-li posar nom i expressar-lo.

- Tot i així, està censurada a tots els països àrabs menys el Líban. Tanta por fa?

Estem encadenats a tabús absurds. I em refereixo als dos darrers segles, perquè la cultura àrab mai no ha estat així. Si llegim llibres escrits als segles X, XI o XII, quedarem sorpresos per la naturalitat i l'espontaneïtat amb què aquells escriptors parlaven del cos, la sexualitat i l'eros. Això ha succeït últimament per diverses raons i molts factors. Un d'ells, el fracàs dels règims àrabs laics, que s'han transformat en dictadures. També per la fallida de les propostes d'esquerres al món àrab. Això ha permès un poder creixent a l'extremisme religiós. Però també hi ha el factor d'una certa reacció defensiva davant el que, per molts, ha estat percebut com una invasió dels valors occidentals al món àrab. Una opinió que jo, clarament, no comparteixo perquè jo parlo de drets humans i aquests són universals, no crec que

siguin un monopoli d'Occident.

- Com arriba al públic d'aquests països, si no la poden comprar?

Al Líban, es distribueix a totes les llibreries i, a la resta d'estats àrabs, hi tenim un sistema de subscripció. Cada dia rebo molts mails i missatges de suport a la revista i mostra de l'interès que genera.

- Amb la teva literatura, tu també et rebel·les contra el tòpic al voltant de la dona àrab. En essència, existeix un prototip de dona àrab?

No, de la mateixa manera que no existeix una dona occidental. No té cap sentit. Jo crec que puc tenir més punts en comú amb una dona nascuda a Guadalajara o el Senegal que no pas amb una de la mateixa nacionalitat. Crec en allò humà. Clar que hi ha bastants punts en comú, per exemple, la llengua, o la situació una mica complicada que viuen moltes. Però hem de recordar que el món àrab està format per 22 països. Només al Líban, hi ha una dona libanesa del nord, una del sud, una cristiana, una musulmana...

- Però hi ha clixés que són certs?

Sí, alguns clixés són certs, malauradament. El que volia dir és que són incomplets. El clixé de la dona àrab submissa, víctima, velada... existeix i es una tragèdia, però, al mateix temps, hi ha un altre tipus de dona al món àrab: lliure, independent i que està fent tot el possible per canviar la seva situació i la d'altres dones. I d'aquestes, no se'n parla prou al món occidental.

- Com es pot revertir aquesta tendència?

Es contraresta amb el moviment sa i profund cap a l'altre. Cal anar a buscar el detall que fa la diferència i, per mi, un dels mitjans que ens ho permet ha estat sempre la literatura i la cultura. També amb una informació que no estigui vehiculada pel sensacionalisme, sinó que mostri de veritat el que està amagat sota aquesta pell superficial.

Passa el mateix quan pensem en la dona occidental al món àrab i l'expliquem només com una dona tractada com a objecte sexual, que exposa i no respecta el seu cos. Un altre clixé.

- Durant les rebel·lions al món àrab, una de les coses que s'ha destacat és la participació de les dones, però, en les reformes posteriors, només hi apareixien homes. Creus que hi pot haver una rebel·lió dins la rebel·lió per part de les dones?

Soc molt pessimista a aquest nivell. Crec que les dones no han estat participants veritables del canvi. Una de les proves més òbvies és que, en la formació dels nous sistemes, no hi estan participant. Estic contenta de tot el que ha passat, però tinc una actitud molt escèptica, sobretot pel que fa a l'element religiós que hi ha darrere de les revoltes a Egipte i Tunísia, que no ha estat molt visible, però sí molt present. Així doncs, també soc escèptica respecte a la situació i els drets de les dones davant d'aquests canvis. I espero -perquè també és la seva responsabilitat- que aquestes dones tindran la força per defensar els seus drets.

- Així, tu que vas viure la guerra del Líban, com t'ha marcat?

No sóc una persona a qui li agradi lamentar-se. Evidentment, va ser fatal i una ruïna, no només per la meua infància, adolescència i joventut sinó per molta altra gent. I no és res del que et puguis alliberar; les cicatrius es mantenen per la resta de la teua vida. Però, mirant-ho d'una manera constructiva, m'ha donat una força molt gran. Perquè la guerra et pot portar a dos caràcters molt contradictoris. O et deixes portar per la desesperació i el fatalisme o et dona aquesta fúria per desafiar els obstacles. I m'agrada pensar que jo pertanyo a la segona categoria.

* Entrevista realitzada per Oriol Andrés, publicada al núm. 223 del setmanari Directa.